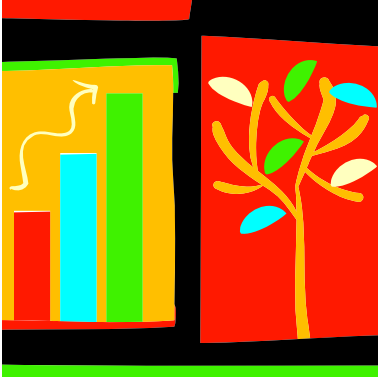

Minh Hà

Khoảng Trời Của Em

Tập 1

Phong Trần bước ra cửa là đồng hồ trên tường chỉ bảy giờ kém mười lăm, chợt thấy lão Huỳnh quản gia đang ngồi chiêm chệ bên tay lái xe Hyundai màu xanh thẫm đỗ ngoài bậc tam cấp tự bao giờ. Đôi mày rậm nhăn lại và nói lớn:

- Hãy ở nhà chăm sóc ông. Tôi tự lái xe đi được rồi.
- Này! Không nên đâu. Ông chủ mà biết tôi để cậu đi một mình. Ông sẽ giận cho đó. Hay cậu chê tôi già. Xin lỗi nhé, năm chàng thanh niên cường tráng cũng khó lòng qua nổi tôi.

Lão Huỳnh hạ giọng:

- Tôi xin cậu. Giúp tôi làm tròn nhiệm vụ. Xong việc tôi quay về nhà ngay, chẳng để chậm trễ.

Phong Trần cầu nhàu:

- Nhớ cha tôi thức giấc gọi chẳng có ai thì sao? Không muốn ông mang mặc cảm bệnh hoạn, chú hiểu chứ?

Lão Huỳnh xua tay:

- Cậu an tâm. Trước lúc ra xe, tôi có lên phòng thấy ông chủ còn ngủ say

lắm. Với lại thời gian đi và về đâu lâu lắc gì.

Biết khó mà từ chối được sự quan tâm lo lắng đúng mực của người quản gia trung thành. Phong Trần đành gạt đầu miễn cưỡng. Anh giao hẹn:

- Nhưng chú nhớ cho là phải quay về ngay nhé.

Lão Huỳnh gạt lialia:

- Vâng. Tôixin hứa.

Loáng sau, xe đã bon nhanh dọc đại lộ Trần Hưng Đạo về phía trung tâm Quận I. Mở cặp da ra. Phong Trần lấy những giấy tờ cần giải quyết gấp trong ngăn xem xét và ghi chú điều quan trọng. Xong , anh cho tất cả vào đại cặp da rồi ngã ra ghế dựa nghiền ngẫm về những điều đã ghi trong quãng đường còn lại.

Bảy giờ đúng, chiếc Hyundai dừng hẳn trước cổng công ty. Cởi xuống xe vội. Phong Trần chồm lên băng trước nói với lão Huỳnh:

- Nếu có gì, chú nhanh chóng điện thoại đến văn phòng công ty nhé.

Lão Huỳnh phật ý, kéo chiếc kính trên mũi xuống, lão nói bằng giọng hờn dỗi:

- Bữa nay cậu lạ lắm đấy. Thú thật, tôi chả hiểu sao cả. những gì tôi làm cho gia đình này từ trước tới giờ chưa đủ để cậu tin tưởng khi giao việc ư?

Cố nén tiếng thở dài, Phong Trần xua tay phân bua:

- Không phải vậy đâu. Chỉ vì khoảng tuần nay, sức khỏe của cha tôi yếu rất nhiều, e rằng...

Phong Trần ngập ngừng. Anh không can đảm để nói lên điều đáng sợ đó.

Lão Huỳnh lặng người, gương mặt tái hẳn đi.

- Có thể cậu đã được bác sĩ Phúc cho biết điều gì không ?

Phong Trần buồn bã:

- Đây là cảm nhận của tôi thôi, còn chính thức nghe kết luận của bác sĩ thì chưa.

Dừng lại một chút, Phong Trần trầm giọng:

- Bác sĩ Phúc bảo. Muốn rõ chính xác về bệnh tật của ông của ông ấy, tốt hơn hết là cậu đưa ông đến bệnh viện, ở đó phương tiện đầy đủ hơn.

Lão Huỳnh ngạc nhiên:

- Thế sao cậu không chịu đưa ông chủ đến đây?

Phong Trần thở dài:

- Cha tôi nhật định cho rằng mình không có bệnh tật gì. Do tim hành thôi.

Phong Trần lại nhìn đồng hồ, anh hốt hoảng:

- Ôi ! Gần tám giờ rồi. Chú về đi, có chuyện gì, trưa về tính sau vậy.

Lão Huỳnh khẽ gật đầu và nổ máy xe. Phong Trần nhìn theo lẩm bẩm:

Tội chú ấy thật. Suốt đời tận tụy hy sinh vì giòng họ Dương gia mà không hề nề hà, than vãn dù chỉ một lời.

Cha Phong Trần rất quý và tin cậy lão Huỳnh. Riêng anh, thưở nhỏ tha hồ mà làm nũng, làm yêu, làm sách, vui buồn thất thường quạu quọ, nóng nảy vô cớ..vân vân và vân vân. Thế nhưng lão Huỳnh vẫn vui vẻ chấp nhận tất cả.

Đôi lúc nghĩ lại, anh cũng nghe ray rức, ân hận. Rồi chứng nào tật nấy.

Phong Trần chẳng thay đổi được. Bướng bỉnh ngang tàn muôn thưở.

- Chào giám đốc.

- Chào giám đốc.

Mãi suy nghĩ vẫn vơ nên Phong Trần đã đến trước cửa phòng giám đốc anh cũng không hay. Tiếng chào hỏi của nhân viên dưới quyền kéo anh về với thực tại. Sau những cái gật đầu đáp lễ, Phong Trần bước vội vào trong để che giấu sự bối rối của mình.

Vừa ngồi yên trên ghế bọc da quý. Phong Trần cầm ngay điện thoại lên bấm số.

- Cô Lan đây à?

- Vâng tôi đây thưa giám đốc.

Phong Trần hỏi nhanh:

- Chuyện người thế nào rồi?

- Rất tốt ạ. - Cô Lan vui vẻ trả lời - Số nhân viên được tuyển trong đợt này thừa tiêu chuẩn yêu cầu của ta về số lượng lẫn chất lượng. Một trăm mười người nộp đơn, chọn năm mươi. Mười lăm bổ sung các bộ ban. Mười điều về các tỉnh. Số còn lại là tài xế. Giám đốc ! Ông có ý kiến gì thêm về sự điều phối nhân viên này không?

- Như thế tạm ổn rồi. Bao giờ họ đến nhận việc ?

- Sáng thứ hai tuần sau, thưa giám đốc. Hôm nay đã là thứ tư, còn sáu ngày để họ chuẩn bị.

- Vậy tốt. Cúp máy nhé.

Phong Trần lại bấm sang số khác:

- Alô. Cho tôi gặp cậu Thắng.

- Alô. Tôi, Thắng đây. Xin lỗi, ai đầu dây đó ?

- À, cậu Thắng đó hả? Nhờ cậu mang tất cả các bản báo cáo thành tích của từng cá nhân trong công ty lên tôi dùm.

- Ngay bây giờ ư?

- Ừm. Cậu tranh thủ cho. Rõ chứ ?

- Vâng rõ, thưa giám đốc.

Phong Trần lại bấm sang số khác và cứ thế khoảng hai mươi phút sau, anh đã giải quyết xong tất cả các công việc thiết yếu trong ngày. Lúc này, anh mới nhớ đến tách cà phê để sẵn trên bàn. Nhấp từng ngụm. Phong Trần nhắm mắt.

- Ôi! Nhặt nhẽo và nguội quá.

Vừa định gọi cô thư ký thay tách cà phê khác, bỗng Phong Trần nghe tiếng cô Lý vang lên từ chiếc máy truyền âm:

- Thưa giám đốc.

- Gì đây, cô Lý ?

- Chú Huỳnh gọi cần gấp giám đốc.

Tách cà phê rơi xuống đất vỡ toang.

Phong Trần ra lệnh, giọng khô khốc:

- Cô nói máy nhanh lên.

Điện thoại bên phải của Phong Trần reo vang:

- Chú Huỳnh ! Phong Trần đây, chuyện gì thế?

Giọng lão Huỳnh gấp gáp:

- Ông không được khỏe.

Phong Trần lo lắng:

- Chú nói rõ ràng hơn đi.

- Lúc nãy khi về đến nhà, tôi vội vàng mang súp lên cho ông. Ông nằm im lìm hơi thở có phần mệt nhọc. Lấy làm lạ tôi bèn thử đánh thức và suốt mười phút rồi ông vẫn không tỉnh. Cậu Trần à ! Sợ quá, nên tôi đã gọi xe cấp cứu.

Phong Trần đứng bật dậy:

- Tôi về ngay.

Đến bệnh viện, ông Phong vũ được chuyển ngay vào phòng cấp cứu. Theo lệnh bác sĩ trưởng khoa, mọi người đều phải ở ngoài.

Ngồi phịch xuống chiếc ghế trước phòng , Phong Trần ôm đầu suy nghĩ:

Ngất đi đến mức như vậy, đâu phải là chuyện bình thường. Chắc chắn có nguyên nhân gì đó rất trầm trọng. Tim Phong Trần bỗng se thắt, anh linh cảm một tai họa sắp giáng xuống nhà không thể nào ngăn được.

Thần kinh căng thẳng như sợi giây đàn. Nỗi hoảng sợ trào lên trong tâm trí khiến cả người anh như phát rét. Hai đầu gối va vào nhau liên tục dù Phong Trần đang cố dùng hết sức lực để đè bẹp nó.

"Phải bình tĩnh, thật bình tĩnh". Phong Trần nhủ thầm. Cha anh đã có những bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện này chăm sóc. Anh cần tin tưởng ở họ và chớ

nên làm cản trở hoặc trở hoặc khuấy động việc cứu chữa. cánh cửa phòng cấp cứu hé mở, từ trong bác sĩ Phúc bước ra. phong Trần hồi hộp sấn tới chộp lấy vai ông, hỏi dồn:

- Cha cháu có làm sao không hở bác sĩ?

Nét mặt bác sĩ căng thẳng:

- Phong Trần! Tôi mong cậu hãy bình tĩnh mà nghe tôi nói.

Bấy nhiêu lời nói ấy thôi cũng khiến Phong Trần chết điếng cả người. Tuy nhiên anh cố gượng gạo.

- Bác sĩ chứ ngại, cứ nói thật, cháu sẵn sàng chấp nhận tình huống xấu nhất.

Buồn bã, bác sĩ Phúc thở dài:

- Ông ấy đang mắc phải chứng bệnh nan y.

Phong Trần kinh hoàng lập lại:

- Bệnh nan y ư?

- Đúng vậy. Ông bị ung thư gan.

- Cháu...cháu chẳng thể nào tin được. bác Phúc! Cháu van bác. Bác chỉ đùa với cháu mà thôi.

- Rất tiếc Phong Trần ạ.

- Không. Cháu sẽ không chấp nhận điều khủng khiếp ấy. Bác cứu lấy cha cháu bằng mọi giá, bác có nghe rõ không?

Đặt bàn tay lên vai Phong Trần, bác sĩ Phúc nghiêm nghị:

- Đừng ảo tưởng nữa, vì tất cả đã muộn màng, chỉ còn là thời gian.

Mặt Phong Trần trắng bệch, mắt anh mờ đi như một màng sương mỏng. Từ đây, anh sẽ sống chuỗi ngày dài cô độc lẻ loi ư? Không, không.

Bác sĩ Phúc lên tiếng:

- Cậu nên vào gặp ông ấy lần cuối.

Biết có nói thêm cũng bằng thừa. Phong Trần lê từng bước thiếu nảo. Phía sau anh là lão Huỳnh. lão không ngớt đưa tay lên chặm nước mắt.

Ông Phong Vũ nói trong hơi thở yếu ớt sau khi ngụ ý gọi Phong Trần tới gần:

- Cha có chuyện muốn nói với con.

Nuốt đau đớn vào lòng, Phong Trần đáp khẽ:

- Sau này hẵng nói cha à. Trước mắt, lo tính dưỡng đã.

- Sẽ chẳng còn dịp nữa đâu. Nếu con muốn cha nhắm mắt thanh nhàn, hãy để cha nói.

Hai giọt nước mắt trào hai khóe mắt. Ông Phong Vũ thiều thảo:

- Phong Trần ! Cha thành thật xin lỗi khi cho con biết điều này. Ta chẳng phải là cha ruột của con. Ta chỉ có duy nhất một đứa con gái tên Tiểu Giang, năm nay tròn hai mươi tuổi. Cha con ta vì hoàn cảnh khắc nghiệt nên đã xa cách ngàn ấy năm trời. Nhớ đến Tiểu Giang, ta luôn sống trong khắc khoải, lo âu. Ta và lão Huỳnh hết sức tìm kiếm con bé, nhưng chưa có kết quả nào gọi là khả quan. Từng tuổi này, chết đi, ta thấy tốt lắm rồi, ta chẳng có gì phải ân hận cả ngoài việc Tiểu Giang, thế nên ta tha thiết cầu xin con hãy nghĩ đến công lao ta nuôi nấng dạy dỗ con nên người mà tìm cho được Tiểu Giang về đây Trần nhé.

Lời ông Phong Vũ nhẹ như gió thoảng, nhưng Phong Trần tưởng như ngàn cân đè nặng. há hốc mồm, anh kêu lên:

- Cha ! Có phải cha mê sảng không ?

Khe khẽ lắc đầu, ông Phong Vũ nhìn Phong Trần bằng đôi mắt tha thiết lẫn tuyệt vọng.

- Đó là sự thật. Hãy hứa với cho ta an lòng nhắm mắt.

Phong Trần đáp như kẻ mộng du:

- Vâng. Vâng. con xin hứa. Nhưng làm sao chứng minh được đó là Tiểu Giang?

- Con cứ nhìn kỹ chiếc vòng đá màu huyết nằm trong tủ sắt. Tiểu Giang giữ

một chiếc giống hệt, ngoài ra phía ngực phải con bé mang bớt đó hình đồng tiền. Tất cả những điều đó con nhớ rõ không ?

- Vâng. Con xin nhớ.

- Trời hỏi ! Anh đang mê hay tỉnh đây ? Bao nhiêu năm dài đằng đẵng trôi qua, Phong Trần sống giàu có, trong ngôi biệt thự đồ sộ này và chức giám đốc công ty du lịch Phong Nam mà anh từng tự hào giờ hiểu ra chỉ là tạm bợ vay mượn mà thôi sao? Và người đàn ông đang thêm thiệp trên giường bệnh kia, người đàn ông đã hết lòng chăm sóc, dạy dỗ anh từ tấm bé, người đàn ông mà từ thuở ấu thơ cho đến lúc tưởng thành anh gọi là cha, một người cha khả kính nhất trên đời dưới tầm mắt anh giờ lại là người xa lạ, một người dung không hơn không kém. Ôi, phong Trần chẳng thể nào tin được cũng như chẳng thể nào chấp nhận được.

Khụy người xuống nền gạch. Phong Trần nhìn thẳng vào mắt cha. Tia mắt khuôn cầu và những giọt lệ của ông Phong Vũ, thay lời chứng minh hùng hồn và chân thật nhất. Bàng hoàng, tê tái, hụt hẫng. Phong Trần cảm tưởng như đang rơi xuống chín tầng địa ngục. Giọng ông Phong Vũ ngắt quãng.

- Tìm Tiểu Giang...tờ di chúc...luật sư Phan và lão Huỳnh...

Đôi mắt ông Vũ khép kín. Anh sống người nhu hóa đá. Riêng lão Huỳnh cũng chẳng kém chi hơn bởi lão không lường được trước phút nhắm mắt, ông Vũ lại dám nói lên sự thật khá đau lòng mà cả hai người cùng dấu kín hai mươi mấy năm qua.

Quan tài đã được đưa vào lòng đất sau khi nhận lời chia buồn của các nhân viên và người thân, Phong Trần vội vã bước lên xe với cảm giác bỏ lại phía sau những ánh mắt thương hại xót xa lẫn dè bieu: " Hắn ta chỉ là con nuôi".

Đôi môi mím chặt lạnh lùng, cặp mắt sâu hun hút. Khuôn mặt kiên nghị đầy cao ngạo, bỗng dưng lạnh băng và không hề biểu lộ một cảm xúc nào.

Tối đó, Phong Trần đã tìm được tờ di chúc tạm thời.

"Tài sản của tôi, Phong Vũ chia làm hai cho hai người con:

Phong Trần : Con nuôi.

Dương Tiểu Giang : Con ruột.

Hiện Dương Tiểu Giang đang còn thất lạc. Trong thời gian này. Phong Trần được uỷ nhiệm quản lý toàn bộ tài sản (Số liệu cụ thể luật sư Phan giữ) Cho đến khi tìm được Tiểu Giang. Nếu quá mười năm không có tin tức gì về Tiểu Giang thì Phong Trần sẽ được hưởng tất cả tài sản này.

Chuyện xảy ra dồn dập. Khiến Phong Trần điên cả đầu. Cái chết của ông Phong Vũ, chuyện anh là con nuôi và đặc biệt là cái tên Tiểu Giang lại xuất hiện một cách đột ngột. Tìm cô ta ư? Hay ta cứ giả vờ như không để mặc giòng đời trôi nhanh. Mười năm sau chỉ cần báo với luật sư là không tìm được thì tất cả sẽ vùi vào quên lãng. khi ấy, chẳng ai để đến thân thể Phong Trần và lúc đó, anh sẽ ôm trọn gia tài kết sù này.

Nhưng còn lão Huỳnh, liệu lão có đồng tình với hành động này chăng? Hay là ông ta là người đầu tiên tố cáo anh trước pháp luật. Chừng đó, anh sẽ mất trắng tất cả : Tiền tài lẫn nhân cách.

Phong Trần tự nhủ:

Phải điều đình trước với chú ấy. Hẳn chú sẽ thuận lòng thôi, dù là miễn cưỡng. Vì có bao giờ chú làm việc gì sai ý ta đâu.

Kể từ hôm đó, Phong Trần lao vào công việc với thái độ bất chấp tất cả. Anh tránh né không gặp luật sư Phan, nhưng anh có quên được những điều không muốn nhớ không ? Và quyết tâm khia tử cô gái tên Tiểu Giang sẽ như thế nào?

- Cô Băng ! Cô Băng ! Dậy mau đi. Dậy chuẩn bị cho kịp kéo trẻ giờ rồi.

Tiếng gọi chưa chị bếp thật khê, nhưng cũng đủ Khánh băng choàng người thức giấc. Bật người như lò xo cực nhạy. Cô đưa tay dụi mắt lia lịa, làm cho người tỉnh táo hơn. Xong, cô chạy bay vào phòng tắm, loáng sau, cô đã đến

bên giá áo, kê sát tường gọi là giá áo cho sang, chứ thật ra chỉ là hai thanh gỗ ghép lại do Khánh Băng nhặt được trong lúc dọn dẹp cái nhà kho bần thiếu của ngôi biệt thự sang trọng này thành nơi ăn chốn ở và chỗ ngủ mà do cô "làm chủ". Lúc cô bị đuổi từ nhà trên xuống sau một tháng được tin cha mẹ cô qua đời.

Đôi mày thanh mảnh nhú lại, chọn bộ nào đây ? Bộ này ư? Khong, Trẻ con quá. hay bộ này ? lại càng không được. Nó đã cũ kỹ lắm rồi. Bộ kia thì trông ngổ ngáo làm sao. Bộ này...Cuối cùng Khánh Băng đành nhắm mắt chọn bộ Jean màu xám xanh, tóc buộc đôi gà, Khánh Băng đến bên chiếc gương ngắm ngía "dung nhan của hạ" của mình khá lâu bỗng cô bật cười khanh khách. Mới nghe qua cứ ngỡ Khánh Băng là cô tiểu thư đài các trâm anh, quần lấm áo nhiều, nào ngờ đâu đây chỉ là một cô gái lọ lem chưa kịp lột xác với vồn vẹn bốn bộ đại lễ chẳng ra hồn.

Nghĩ đến đây, Khánh Băng bỗng nghe mắt mi cay xè. nỗi tủi thân tràn ngập. Khi còn cha mẹ. Khánh Băng chưa hề thiếu đủ là gì, tiền dư bạc thừa, xe cộ bạn bè...đầy ắp, dư dả. Thế mà hai năm nay, trở nên túng thiếu, bạn bè không có, người thân bạc đãi.

Ba mẹ ! Ba mẹ có biết hiện nay con gái của ba mẹ sống khổ sở như thế nào không ? tại sao ba mẹ chẳng suy nghĩ cặn cùng để rồi phải nhận lấy kết cuộc bi thảm, cả gia đình vùi thân, dưới lòng biển lạnh lẽo không một nân mề, chẳng có nén nhang, không một giọt tiền đưa và cũng chẳng có nữa lời vĩnh biệt.

Có điều khiến Khánh Băng thắc mắc, tại sao ba mẹ cô không cho cô đi cùng chuyến vượt biên ấy, hay có gì uẩn khúc bên trong mà ba mẹ cô không muốn cho cô hay?

Vẳng từ phòng khách vọng đến bảy tiếng thánh thót của chuông đồng hồ đã làm Khánh Băng giật mình.

- Ôi ! Trễ mất rồi.

Lo sợ đến run cả tay chân và mếu xệch cả miệng. Khánh Băng "xách" chiếc xe đạp cà tàng lao nhanh ra cửa suýt nữa đâm sầm vào người của mẹ. bà Hoa tròn tròn đôi mắt.

- Nè nè ! con gái con lú gì mà sáng sớm đã mất nét thế? Đi ăn cướp hay chạy giặc vậy ?

Mặc tiếng mẩn mỗ, chưởi rủa cùng ánh mắt hậm hực của bà, Khánh Băng phóng lên xe đạp lầy đạp để.

Mồ hôi bắt đầu tuôn nhễ nhại. Khánh Băng chẳng buồn lau. Điều tối kỵ của giám đốc Trần là ăn mặc thiếu tươm tất và giờ giấc chệnh mảng. lời bà Lan trưởng phòng tổ chức vang bên tai, át cả một nhồi và đôi chân sắp rời ra khỏi thân thể vì "long đèn tuột vít".

Vừa đạp vừa tranh thủ "đá long nheo với các bảng tên đường. Khánh Băng chợt sáng mắt khi nhận ra chỉ còn một ngã tư đèn xanh đỏ nữa là tới nơi cô cần đến. Nhưng Khánh Băng chưa kịp thở phào thì đã có tiếng "rèn rẹt", vang lên từ phía dưới. nhảy phóc xuống đất, Khánh Băng xem xét lại cái xe, chợt cô kêu lên:

- Quái quỷ gì nữa đây ? Hết lúc tuột sên rồi sao mà lại ngay vào lúc này? Quả là "người định không bằng trời định".

Ngó trước ngó sau, ngó phải ngó trái mà chẳng thấy đâu ra một tiệm sửa xe. Khánh Băng cuộn cuộn lên, cuối cùng cô chỉ còn cách là đẩy xe chạy bộ. Rốt cuộc thì công công ty cũng xuất hiện kia rồi. Quãng chiếc xe đạp vào góc tường. Khánh Băng giơ tay chào bác bảo vệ.

- Cháu gọi tí nhé.

Bác bảo vệ há hốc gọi với theo :

- Ồ..cô gì đó ời ! Đây đâu phải là nhà giữ xe.

Không quay lại, Khánh Băng nói to.

- Cháu biết rồi. Nhưng cháu hết tiền gọi xe, bác thông cảm cho cháu lần thứ nhất.

Rồi thì cửa phòng giám đốc cũng ló dạng, bao nhiêu "hùng khí" biến mất.

Cô đưa tay lên gõ nhẹ.

Bằng những bước chân nặng nề, Khánh Băng mở cửa bước vào, cô ngượng đến đỏ cả mặt mày khi bắt gặp những cái nhìn không mấy thiện cảm của những người đang có mặt trong phòng và nhất là tia nhìn xét nét, bức dọc, khinh khỉnh phát ra từ nhân vật đang ngồi đường bệ nơi giữa phòng.

Dù cố dặn lòng cóc sợ, nhưng giọng cô vẫn run run:

- Dạ, xin lỗi. Tôi đã không đến đúng giờ.

Gã đàn ông với khuôn mặt rắn rỏi, trán cương nghị, mắt sáng mà theo Khánh Băng đoán đây chính là giám đốc Trần.

Tiếng giám đốc Trần vang lên một cách lạnh lùng:

- Cô có dự định suốt thời gian làm việc ở đây cô sẽ có bao nhiêu lần nói lời xin lỗi như hôm nay không ?

+A ! tay giám đốc trông mặt mày cũng dễ nhìn, nhưng lại có kiểu nói khó nuốt thế cơ". Khánh Băng nhủ thầm. Vài giọt mồ hôi bắt đầu tuôn trên má đang đỏ bừng, cô lắp bắp:

- Tôi...tôi hy vọng lần này là duy nhất ạ. Tôi sẽ sửa đổi.

- Hừ ! Cô tự tin đến thế vậy à ? Nhưng cô nghĩ mình còn có cơ hội để sửa chữa sao ?

Khánh Băng bối rối :

- Tôi chưa kịp hiểu ạ.

Người đàn ông sầm mặt:

- Tôi xin giới thiệu, tôi là giám đốc Trần và tôi nghĩ có lẽ cô đã đoán ra. Tôi tuyệt đối không muốn và không thích nhân viên của tôi còn sử dụng "giờ dây thun".

Vô cùng bẽ mặt, nhưng Khánh Băng cố nhẫn nhịn:

- Tôi xin ông bỏ qua cho. Thật ra thì tôi đâu muốn trễ nãi, nhưng vì chiếc xe..

Khánh Băng xoè bàn tay ra.

Mọi người và Phong Trần đều sững sờ trước đôi tay nhỏ nhắn nhưng nhem nhuốc dầu mỡ xe đạp.

-Ồ !

Phong Trần thoáng khựng người xót xa, nhưng rồi anh lấy lại bình thần thật nhanh:

- Thôi, bỏ qua việc ấy đi. Tôi mong rằng cô thật tâm.

Xoay qua cô Lan, Phong Trần tiếp lời:

- Nhờ cô tuyển lại trong số người này một thư ký riêng và một tài xế riêng còn lại phân công theo kế hoạch.

Thấy cô Lan cứ nhìn mình hoài và chẳng làm theo lời mình, Phong Trần lên tiếng:

- Có trở ngại à

Cô Lan vội lên tiếng:

- Tài xế thì được, nhưng thư ký phải đạt tiêu chuẩn nào thưa giám đốc ?

Phong Trần cao giọng :

- Giỏi vi tính và ngoại ngữ. Nam hay nữ cũng được.

Cô Lan nhanh nhẹn lật lại bảng danh sách nhân viên mới, chăm chú rà sát theo cột dọc và cột ngang. Cuối cùng, cô reo lên hài lòng.

- Có rồi. Có rồi. Người này có bằng vi tính vừa biết đọc và viết ba loại ngoại ngữ: Anh, Pháp, Hoa.

Gật gù, Phong Trần phán:

- Tốt. Vậy cô hãy xem đó là ai?

Ngón tay sơn đỏ chót của cô Lan động chậm chậm và dừng hẳn lại ở mục

mười ba. Phong Trần nhăn mặt giục :

- Nhanh lên ! Tôi còn phải họp ban lãnh đạo nữa. Cô không nhớ sao ?

Không nghe cô Lan trả lời gì cả, Phong Trần càu nhàu:

- Chưa tìm ra tên ư ?

Dường như không chờ được nữa, Phong Trần bước tới, mắt lướt nhanh và gọi lớn:

Đoàn Nguyễn Khánh Băng.

Không nghĩ rằng mình được giám đốc chiếu cố, nên vừa nghe gọi tên, Khánh Băng giật nảy người ngơ ngác.

- Tôi ?

Phong Trần kinh ngạc chẳng kém gì cô. Bỏ điếu thuốc đang hút lơ lửng anh nhếch môi cười, trong khi ánh mắt anh lại ngổ ngàng, thất vọng. Anh lại phát họa trong đầu một hình ảnh ông giám đốc đường bệ, sang trọng, đứng đắn, nghiêm trang đi ssau là cô thư ký riêng nghèo nàn, lời thôi lếch thếch xuề xòa thế kia thì còn ra thể thống gì nữa.

Khánh Băng rất nhạy cảm nên khi bắt gặp ánh mắt Phong Trần, cô sầm mặt giọng khô ran:

- Tôi sẽ không nhận chức vụ ấy đâu.

Anh nhồm ngòi dậy, nhìn sững vào Khánh Băng khó chịu:

- Cô nói sao ?

Khánh Băng giữ cho giọng tự nhiên rành rọt:

- Tôi không thích làm thư ký riêng.

Phong Trần tái mặt. Cô Lan trở mắt nhìn chăm chăm vào mặt Khánh Băng cười nhạt:

- Thế cô muốn làm gì ?

Băng mím môi :

- Nguyên vọng xin việc đã ghi rõ trong hồ sơ của tôi. Chẳng hợp, chẳng

đúng khả năng thì công việc khó đạt kết quả tốt được. Mọi người ai cũng thừa hiểu chuyện đơn giản kia mà.

Chúng kiến cuộc đối thoại một già một trẻ, một cũ, một mới, một khuôn phép một tự do, Phong Trần phát hiện dường thâm tâm anh hơi bất bình trước cử chỉ và lời nói hách dịch của cô Lan và thấy nét cứng rắn, ngổ ngáo gan góc của Khánh Băng nên khi cô vừa đưa tay lên nắm cửa, Phong Trần đã gọi gật lại:

- Khoan đã !

Cơn tức giận vẫn còn ứ lại cho nên Khánh Băng chẳng quay lại và không màng bước thêm. Cô chờ đợi Phong Trần một cách khó chịu.

- Ngồi vào ghế đi.

Lại mệnh lệnh, Khánh Băng xoay người tức lưng vào cửa kính, lạnh lùng :

- Tôi nghĩ chẳng có gì để nói, thưa giám đốc. Bao nhiêu đó cũng đủ rồi.

Tựa lưng vào ghế, Phong Trần lơ đãng hỏi các có :

Mục đích của cô đến để xin việc hay để gây sự ?

Cười gằn một tiếng vừa khô khốc, vừa sắc Khánh Băng hậm hực:

- Thật lạ ! Chẳng lẽ một ông giám đốc tài trí song toàn như ông lại chẳng biết đánh giá và nhìn nhận một con người sao ? Nếu thật sự tôi muốn gây sự....-

Cô bữu môi dài giọng - Ngoài đường phố thừa khôi ra đây.

Phong Trần gõ tay xuống bàn, thản nhiên:

- Vậy sao cô lại bỏ đi ? Tự ái to bằng núi à ?

Khánh Băng cứng họng, cô tức đến run lên. gương mặt đanh lại rồi hất về phía khác, Phong Trần đổi giọng nghiêm nghị:

- Cô thích làm việc gì, nói đi, tôi sẽ sắp xếp cho.

Cô Lan kêu lên:

- Kìa, giám đốc !

Phong Trần điềm nhiên:

- Hãy mặc tôi.

Hơi chồn về phía trước, mắt Phong Trần nhìn chăm chăm vào Khánh Băng:

- Nào, cô muốn làm nhiệm vụ gì trong công ty chúng tôi?

Thái độ nhún nhặn của Phong Trần làm Khánh Băng mất tự nhiên, cô trả lời cộc lốc :

- Chẳng ai đồng ý đâu.

Phong Trần hừ nhẹ:

- Tôi không phải là "ai" Nói nhanh đi.

Khánh Băng buông gọn :

- Lái xe !

Bỗng nổi lên những tiếng cười khúc khích. Suýt tí nữa Phong Trần đã nhảy nhồm. Như không tin vào thánh giác của mình, anh hỏi giặng lại lần nữa:

- Lái xe ? Làm tài xế là cực khổ trăm bề cô biết không ? Bất kể là nắng hay mưa, co khi là phải xa nhà cả tháng trời để theo các đoàn du lịch tham quan. Như thế là cực kỳ bất tiện cho phái nữ. và lại, làm tài xế cô phải có bằng lái hẳn hoi. Đâu cứ ai muốn hoặc thích là được.

Nghe Phong Trần "Thuyết pháp" một mạch dài thường thuật, cô xụ mặt ngơ ngác.

- Vậy giám đốc không duyệt qua hồ sơ của tôi ?

Câu hỏi của Khánh Băng khiến Phong Trần vô cùng bất ngờ. Anh tin tưởng ở khả năng làm việc và sự trung thực của cô Lan, nên giao khoán cho cô việc tuyển người. Anh chỉ nhận bản báo cáo trích ngang tổng số danh sách nhân viên từng đợt. Con bé này ghê thật. Chống tay dưới cằm, anh giương gao:

- Cô hỏi thế với ý gì?

Giọng Khánh Băng ầm ức :

- Tôi ghi rõ nguyện vọng xin lái xe và hồ sơ đính kèm có tấm bằng lái.

Giám đốc Trần ngăn người:

- Cô Lan, thật chứ?

Nét quạu quọ của giám đốc khiến cô Lan lo lắng. Cô áp úng phân bua.

- Vâng. Cô ấy nói đúng. Nhưng từ trước đến nay, công ty du lịch ta chỉ tuyển nam tài xế chứ chưa tuyển nữ bao giờ.

Khánh Băng kêu lên khó chịu:

- Nữ thì đã sao ?

Ngăn nghĩ một hồi rồi Phong Trần nghiêm giọng :

- Thôi được. tôi chấp nhận yêu cầu của cô, nhưng chỉ làm tài xế kiêm thư ký riêng cho tôi. Thế nào ?

Khánh Băng ngần ngừ, ngó lại dáng dấp bê bối của mình, cô lắc đầu lúng túng:

- Tôi rất tiếc, tôi không thể.

Cô Lan chợt cười khan, xen vào :

- Cô rắc rối nhiều rồi đó. đến xin việc mà như bà giám đốc đầy quyền uy trong tay, hễ mở miệng ra là tôi không thích cái này, tôi ghét cái kia, nghe chẳng vào tai đâu.

Giọng châm biếm lẫn mỉa mai của bà trưởng phòng tổ chức lại vang lên lần nữa khiến Khánh Băng tức nghẹn, cô mở to mắt:

- Tôi hỏi bà nhé, khi bà ngán món gì đến tận cổ, người ta cứ mang chúng đến ép bà ăn mãi, bà có vui lòng nhận không?

Câu ví von trẻ con của Băng đã làm những người có mặt trong phòng bật cười. Cô Lan vừa giận vừa quê đến tím mặt mày, cô ta rần giọng :

- Đây chẳng phải chỗ để cô tự do thoải mái phát biểu lung tung đâu nhé.

Vừa nói, đôi mắt sắc như dao cạo của cô Lan vừa chiếu thẳng vào Khánh Băng như sắp sửa nuốt chửng lấy cô.

Phong Trần xua tay ngăn:

- Thôi, đủ rồi. các người đừng đôi co với nhau nữa. Còn cô Băng, tôi nhắc cô một điều. Xã hội không đơn giản như đang sống bên mẹ hay ở nhà trường. Phải biết sống bằng cái đầu chứ không vì con tim mẫn cảm và điều cần thiết nhất là nên đặt tự ái đúng chỗ hơn.

Đúng sai gì cũng mặc, Khánh Băng chỉ biết hơi nóng bốc lên nghẹn cổ.

- Chân thành cảm ơn lời dạy dỗ chân thành của ông. Tôi xin phép được chứ?

Khánh Băng dần mạnh gót giày, trước khi rời phòng cô còn bắt được nụ cười khinh khỉnh của cô Lan và vẻ mặt đáng ghét của tên giám đốc khó ưa.

- Hừ ! Quỷ tha ma bắt cái công ty du lịch của mấy người đi.

Những tưởng công việc đùn đống sẽ cuốn hút Phong Trần giúp anh quên hết mọi việc, nhưng anh đã nhầm, nhất là mỗi khi tan sở trở về ngôi biệt thự hoang vắng, anh dờ dẩn như cỗ máy sắp sửa bị liệt và mắt anh như không còn nhìn thấy bất kỳ thứ gì chung quanh.

Phong Trần bắt đầu cảm thấy mình có tội.

Đã bao ngày trôi qua, Phong Trần chưa hề đặt chân vào phòng ông Phong Vũ để thấp cho người nén nhang hoặc đi thăm viếng mộ phần.

Anh không can đảm đối mặt cùng cha. Anh sợ ánh mắt cương nghị ẩn chứa tia trách móc lẫn căm hờn của người đã chết.

- Cha ơi ! Mong cha hiểu và tha thứ cho con.

Phong Trần bắt đầu tìm quên bên ly rượu. từ nhạt đến đậm, từ nhẹ đến nặng, từ ít đến nhiều và rồi anh không còn ôm đầu bó gối cô độc khổ sở dằn vặt bên những chai rượu quý giá có từ hầm rượu ở nhà mà là vũ trường và hàng tá gái đẹp sắc nước hương trời.

Nhắc thấy bóng anh, bà Ly Ly, chủ quán đoan đã bước tới, môi nở nụ cười thật tươi.

- Cậu Trần ! Vào đi. Mấy bữa nay trông cậu mãi. Có một em xinh lắm.

Với dáng điệu của kẻ sành sỏi. Phong Trần thản nhiên tựa lưng ra ghế lơ

đăng :

- Thôi đi bà ơi. Tôi chưa hứng thú mấy đâu. Nhờ bà vào gọi tiếp viên mang ra cho tôi những thứ thường lệ.

Giơ tay vuốt nhẹ má Phong Trần, bà Ly Ly giả lả :

- Cậu không thích thì thôi, chỉ vì tôi thấy tiếc một bông hoa quý hiếm như vậy để người khác thưởng thức trước thì uổng. Tôi thật tình quý cậu mà.

- Quý tôi hay quý tiền ?

Phong Trần bỗng bật cười khan, nụ cười riêng anh hiểu.

- Cũng phải thôi. Đã sinh ra là con người, mấy chẳng cần tiền, vì tiền đôi khi những kẻ trung thực chân chính nhất còn dám bán rẻ lương tâm để mua sự độc đắc.

Bà Ly Ly như người từ trên trời rơi xuống. Bà ngơ ngác :

- Cậu nói gì tôi chưa hiểu nổi ?

Phong Trần ném mạnh chiếc ly óng ánh rượu xuống đất :

- Tôi còn chưa hiểu nổi mình muốn gì và đang làm gì thì làm sao người khác hiểu chứ - Anh xuy tay - Nhờ bà biến đi giùm cho. Bà nghe rõ chưa ?

Giấu cái nguýt dài sắc lẹm, bà Ly Ly đứng lên ngọt ngào :

- Được rồi. Tôi chẳng phải làm phiền cậu nữa đâu giám đốc Trần ạ.

Phong Trần làm thinh, môi nhếch nụ cười chua chát. Không hiểu mai này khi mọi người biết ra Phong Trần là một người không gốc tích...Buông một tiếng thở dài nhẹ nhẹ. Phong Trần tự nhủ lòng : Hãy quên đi đã, cố tình không muốn nhớ, quên tất cả đi mà sống mà hưởng trọn vẹn những ưu đãi của gia đình và của cuộc đời này...dù là tạm bợ.

- Ông à ! ông cần tôi giúp gì nữa không ?

Chẳng cần ngần lên xem người đối diện đẹp hay xấu, quen hay lạ, Phong Trần đáp cộc lốc :

- Khỏi. Bao giờ cần tôi gọi.

Cô gái thoáng khựng lại, vắn trán thanh tú nhăn tít. Ai thế nhỉ ? Giọng nói quàu quàu này dường như cô đã nghe qua. trời ạ ! Đừng để con lở khóc lở cười vì gặp người quen ở nơi này. Điều lo sợ của cô gái trở nên vô ích khi người đàn ông ngồi đó ngẩng mặt lên.

- Ôi !

Và cốc rượu màu hổ phách trên tay rơi nhanh xuống tấm thảm hoa vỡ toang.

- Đoàn Nguyễn Khánh Băng.

Phong Trần như bật người khỏi ghế. Phải, cô gái ấy là Khánh Băng. Trời hỡi ! Sao lại trờ trêu thế này ?

Hôm ấy, sau khi rời khỏi công ty du lịch Phong Vũ, Khánh Băng hoang mang rầu rĩ. Đến lúc tỉnh trí, định thần nhìn lại thì thấy mình chơ vơ một mình giữa phố xá đông người. Bụng đói meo, chân rã rời, cô thất thiểu kéo lê bước chân trong đôi giày há mỏm về nhà cô đã tự mắng mình hàng ngàn lần thậm tệ. Đầu cua tai nheo cũng tại cái tính khí nóng nảy, tự ái vặt mà ra. Chẳng biết người biết ta, luôn nằng nặc đưa cái tôi lên tận đỉnh đầu đi xin việc mà cứ ngỡ mình là cháu ông này, bà nọ, chưa chi đã vội "kênh xì po" bà trưởng phòng, "hắt xì xằng" ông giám đốc giờ lang thang thế kia cũng tội lắm rồi.

Về đến cổng biệt thự, định giơ tay lên bấm chuông, nhưng nhớ lại ánh mắt đánh lạnh miệt thị của mợ Hoa nếu biết cô chưa tìm được việc làm. Bất giác Khánh Băng sờ sợ. Buông thoảng cánh tay, cô ngồi thừ xuống đất thở ra.

Chưa có bao giờ cô nghe chán nản và tuyệt vọng như lúc này. Không tìm ra việc làm là đồng nghĩa với không nhà ở, không cơm ăn.

Đưa tay quẹt mồ hôi trên trán, trên má Khánh Băng đứng lên..Tiếp tục những bước chân vô định và chính những bước chân đó đã đưa cô đến trước nhà hàng "Sao đêm" lúc nào chẳng hay. Ngẩng mặt lên, cô thấy tấm bảng đen với hàng chữ trắng nổi bật "Cần tuyển nữ tiếp viên, tuổi từ mười lăm

đến hai mươi lăm. ngoại hình đẹp".

Khánh Băng nhăn mặt, miệng lẩm bẩm và bỏ đi một cách hối hả. và rồi không biết Khánh Băng đi qua bao nhiêu cái ngã tư và bao nhiêu con đường mà nơi dừng chân cuối cùng của cô cũng lại từ cái nhà hàng sang trọng lấp lánh đèn hoa lúc này.

- Ngẫu nhiên hay là định số ?

Và thế kể từ hôm ấy Khánh Băng đã có mặt trong nhà hàng hằng đêm. Công việc mỗi ngày của cô là mang rượu đến cho khách, nhưng không phải tiếp họ. Vậy mà chiều nay..

- Khánh Băng à ! Em ra bàn số hai tiếp hộ chị một ông khách nhé - Bà Ly Ly dễ dàng.

Khánh Băng tròn mắt, ấp úng :

- Không. không được đâu chị ạ.

Bà Ly Ly cười ngọt :

- Có gì lại chẳng được.

- Em không quen - Khánh Băng chối - Nhớ ho....

Cô bỏ lửng câu nói.

Sắm soi đôi bàn tay đầy trang sức quý giá của mình, bà Ly Ly thân nhiên :

- Chưa quen thì tập cho quen. Chỉ cần em rót rượu mời ông ta thôi. Còn chuyện đã có người khác.

Khánh Băng nhăn mặt :

- Nhưng em sợ lắm.

- Khánh Băng này ! Sao em ngu ngốc thế nhỉ. tốt xấu, hư nên do mình thôi mà. Vả lại, chị bảo đảm với em sẽ chẳng mất mát hoặc thiệt thòi gì đâu. Nếu em cứ mãi bướng bỉnh như thế này, chị không giúp gì cho em được nữa đây. Em hiểu chứ ?

Ngốc đến độ nào đi nữa, Khánh Băng cũng thấu suốt hàm ý trong câu đe dọa

nhẹ nhàng của bà Ly Ly. Chẳng tuân lời bà ta tất nhiên chấp nhận nghĩ việc thôi thì ba liều bảy cũng liều. Khánh Băng buồn bã đi ra và giờ đây trước mặt cô, người khách mà bà Ly Ly luôn miệng khen nức nở là ông ta giàu có, phong lưu, học cao hiểu rộng, tế nhị lịch sự....vung tiền như nước lại là Phong Trần, tên giám đốc đáng ghét nhất trên đời mà cô đã gặp.

Phong Trần nhún vai, nói với Khánh Băng :

- Hôm ấy khi cô bỏ đi rồi, tôi thắc mắc mãi tại sao cô cương quyết từ chối chức vụ thư ký riêng, đến nay tôi mới thật sự hiểu ra.

Trần nhếch mép với nụ cười khó hiểu:

- Dù sao "riêng rẽ" cũng dễ chịu hơn chứ chung thiên hạ đẩy cô Băng ạ.

Phong Trần gõ gõ điều thuốc xuống cái gạt tàn, cười nhớn nhoe trong lúc mặt Khánh Băng tái xanh vì uất nghẹn. Nhìn sững Phong Trần, cô tức tối :

- Ông im đi. Tôi cảm ông không được xúc phạm đến tôi, ông nghe rõ chưa ?

Phong Trần nheo nheo mắt nhìn Khánh Băng vẻ khiêu khích :

- Chẳng lẽ cô còn biết tự trọng nữa ư ? Nếu thế, sao cô lại tự cho phép mình có mặt ở đây hở ? Đừng làm màu cô bé ạ. Tôi không phải là đứa trẻ con vừa tập tễnh vào đời đâu mà hồng qua mặt.

Tiếng cười của Phong Trần như xoáy vào màng nhĩ của Khánh Băng, cô quát mắt, vụt đứng lên hét vang :

- Ông hãy dẹp cái lời nói khó nghe đó đi. Bộ Ông tưởng tôi thích vào làm nơi này lắm hả ? Ông thử nghĩ có ai khùng điên vậy không chứ ? Ông đã quen sống trong cảnh giàu sang sung sướng được người khác dọn sẵn chỉ cần lên bàn ăn là có tất cả thì làm sao ông hiểu được cái cái sở của một người con gái không cha, không mẹ, chẳng lấy người thân, vác bằng cấp chạy hết xí nghiệp này công ty nọ để xin việc trong lúc bụng đói lả mà có ai nhận cho đâu. Đã vậy, còn mĩa mai, châm biếm khinh thị nữa là khác. Lẽ ra, tôi phải tát vào mặt những người như thế đó thì cần chi phải làm màu cho

một xác hử ông giám đốc ?

Giọng hằn học nửa oán trách, nửa đau khổ của Khánh Băng khiến Phong Trần sững sờ. Quả thật là tội. bấy lâu nay, anh không hề hiểu hết cuộc sống vất vả của những người chung quanh. Anh đã được ba anh "dọn sẵn" tất cả, vì thế nên khi cha anh định tước đi mâm cơm ê hề rượu thịt ấy, anh đau đớn tuyệt vọng chán chường. Sánh với cô gái đang đứng trước mặt, đúng là anh chẳng ra gì cả, lại dám "dạy khôn" người ta chớ.

Đôi mày Phong Trần cau tít lại. Giả dụ Tiểu Giang rơi vào hoàn cảnh đau thương hơn cô gái này thì sao ? Nếu thế, đối với cha anh, chắc hẳn ông sẽ đau lòng và oán hận anh đời đời kiếp kiếp. Phong Trần chợt nghe tim mình quặn thắt không thể được. Bằng mọi giá anh phải đi tìm Tiểu Giang. Trễ một ngày, cô ấy thêm một bước dần sâu vào chôn chôn gai, trễ một phút Phong Trần càng lún sâu vào tội lỗi. Tội lỗi với cha anh, với Tiểu Giang và nhất là đối với lương tâm con người đang từng hồi hồi thúc. Hốt hoảng với ý nghĩ của mình, Phong Trần đứng phắt lên, gọi lớn giuọng gấp rút :

- Tính tiền ! Tính tiền !

Sau khi tính tiền xong, Phong Trần quay sang Khánh Băng, gần từng tiếng :

- Cô hãy nhanh chóng xin nghỉ việc ở đây ngay. Sáng thứ hai, đến gặp tôi ở công ty. chào !

Phong Trần quày quả tuôn ra cửa Khánh Băng thở dài náo nức. Ôi ! Chẳng gì chán ngán bằng phải gặp mãi người mà mình không muốn gặp. Thôi thì ráng vậy.

Khánh Băng đứng lên, bỗng cô phát hiện gót giày vương vương, cô cúi người xuống.

- Ôi ! Chiếc ví da của hân ta.

Khánh Băng chạy vụt ra chỗ để xe, mắt ngó giáo dác, Bỗng Phong Trần mắt hút. Cô lâu bầu :

- Cửa nợ nữa rồi. Thật là oan gia !

Nhìn chai rượu đất tiền còn nguyên, Khánh Băng lắc đầu chịu thua vì chẳng hiểu sao anh ta lại bỏ đi một cách vội vã như thế. phải chăng vì những lời nói trong lúc nóng giận của cô hay bởi nguyên nhân nào khác. Ôi ! Mặc kệ Ông ta, hơi sức đâu mà quan tâm đến việc tái tính trái nết của con nhà giàu. Yên tâm với ý nghĩ ấy, nên Khánh Băng định trở vào phòng bỗng cô gái giật mình vì tiếng cười khúc khích của Minh Anh bên tai :

- Nè ! Trúng phải tiếng sét ái tình phải không ?

Hất mấy lọn tóc lòa xòa trên trán lên, Khánh Băng cau mặt cự nự :

- Đẹp đi ! Chớ suy bụng ta ra bụng người. Hấn ta là cái thá gì chứ ?

Minh Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Khánh Băng, ngơ ngác :

- Ê ! Khi không sao lại đồ quạu lên vậy. Ông ấy đã làm gì mi ? Ồ ! Đừng treo giá ngọc mãi thế ? Muốn lọt vào cặp mắt xang của ông ta, chẳng phải dễ đâu. Đó là điều vinh hạnh mà bọn con gái chúng ta đều mơ ước.

Trợn mắt, Khánh Băng xẵng giọng :

- Nhưng trong số đó, không bao giờ có ta. Hừ ! Bản mặt khó ưa, cứ ngõ vung tiền ra là có thể mua được tất cả mọi thứ trên đời, làm đấy !

Minh Anh bĩu môi thật dài :

- Xí ! Đã bước chân vào chốn này còn giã vờ con gái nhà lành chì thế hở ?

Chẳng đán giá bao nhiêu xu đâu. rách nát cũng không chùng.

Khánh Băng tím mặt trừng mắt :

- Mỗi người có mỗi suy nghĩ riêng, lối sống riêng, mi không được nói năng lộn xộn kiểu đó.

Chẳng chờ cho Minh Anh nói lời nào nữa, Khánh Băng mở cửa bước ra, điềm đầu tiên đập vào mắt Khánh Băng là vẻ mặt dăm dăm của bà Ly ly.

- Sao không ở ngoài tiếp khách mà trở vào đây ? Giám đốc Trần đâu ?

Khánh Băng ấp úng.

- Ông tạ..ông ta đã về rồi chị ạ.

Bà Ly Ly nhảy nhồm lên:

- Hả ? Em nói gì ? tại sao ông ta lại về ? Có phải em không khéo léo khiến ông ta phật ý ? - Bà ta tru tréo lên - Cô có biết là từ ngày cô vào làm việc ở đây đến nay, tôi đã mất nhiều khách vì cô không ?

Rồi chẳng thèm úp mở, bà ta tu một hơi :

- Thôi được rồi, đã đóng góp cô nhiều lần, cô vẫn chẳng thay đổi gì cả. Lúc nào cũng cau có, gây khó khăn với khách. Cô phải biết, người ta bỏ công sức, tiền bạc đếm để tìm những giây phút sáng khoái chứ không phải mua bộ mặt đưa đám của cô đâu. Tôi thấy không khí nơi đây không hợp với cô, vậy cô cầm tạm số tiền này, kể như tôi bồi thường thiệt hại và từ mai, chúng tôi sẽ không làm phiền cô nữa.

"Chẳng làm phiền cô nữa". Khánh Băng toát sống lưng. lại thất nghiệp. lại lang thang, lại đói lả...Cô run giọng :

- Như vậy nghĩa là sao hở chị ?

Khánh Băng hỏi với một phẩm trăm huy vọng. bà Ly Ly cười nhạt :

- Là tôi đuổi cô đó. Cô chưa hiểu ư ? Giám đốc Trần là khách quý của nhà hàng chúng tôi.Cô đã không biết cách làm vui lòng ông ta thì tôi giữ cô lại ích gì và điều đó chắc chắn sự có mặt của cô ở đây sẽ khiến cho ông Trần khó chịu nếu đến...

"Giám đốc Trần. hỏi con người quái quỷ kia ! Tôi với ông có nợ nần gì đi đến đâu mà hễ gặp ông là ông gieo điều rắc rối cho tôi. Lần trước ở công ty, giá ra ông đừng bày ra chức vụ riêng tư, nếu lúc này ông không tự dưng mây mưa bỏ đi đột ngột thì tôi đâu phải mấy lần thất nghiệp. Giám đốc Trần à ! Tôi căm thù ông".

Khánh Băng tê tái cả lòng. Áng mây đen khổng lồ đang phủ xuống đầu cô. khẽ thở dài như muốn xua đuổi nỗi thất vọng, Khánh Băng quay gót lăm lủi

đi về.

Bà Hoa đang chống hông đứng ngang cửa phòng với cái chau mày khó chịu :

- Con không quên hôm nay là cuối tháng chứ Khánh Băng.

"Trời hỡi ! Lại chuyện gì nữa đây ?" Khánh Băng mím môi :

- Mợ nán cho con vài hôm mợ ạ.

Bà nhìn Khánh Băng bằng cái nhìn xét nét thật lâu, bà nói gằng từng tiếng :

- Cô nói gì lạ thế ? Thiếu nợ người ta chỉ cần nói khuất lại vài hôm là xong ư

? - Bà rít giọng - Cô có thể trở mặt chai mày đá trả lời với tôi như thế

chứ. Tôi không can đảm nói câu đó với nhà đèn đâu nhé. Nếu không có tiền kể từ hôm nay điện nước tôi sẽ cắt hết.

Khánh Băng hốt hoảng thật sự. Cô nói tiếp bằng giọng yếu ớt:

- Mợ giúp con lần này thôi mợ Hoa.

Bà Hoa bĩu môi thật dài:

- Tôi chứ đâu phải cậu Nam của cô đâu, đừng giở giọng khỗ sở, không có à ?

Tôi chẳng tin nổi. Mới trưa này, tôi còn thấy cô ăn phở ngoài đường và trên tay là một bọc quần áo kia mà - Bà Hoa xòe tay nhăm tính - Ít nhất cũng phải ba bộ.

Nghe mợ Hoa phán, mà Khánh Băng ngớ người. Mợ Hoa nói chẳng sai chút nào. Khánh Băng có ăn phở, nhưng ăn phở ở quán cóc với giá hai ngàn một tô và ba bộ đồ đầm để đi làm là hàng "sida" hạ giá. tại sao mợ Hoa quên đi điều này chứ ? Thấy Khánh Băng lặng thinh cúi mặt, cho rằng cô đã hết đường chối cãi, nên bà cười đắc ý :

- Đây ! Chớ hòng qua mắt được tôi. Không dễ dàng đâu nhé.

Chen qua Khánh Băng, bà Hoa đi vô trong nhìn lên tường, bà ta xuyết xoa.

- Ôi `Đẹp thật ! Sang thật phải không Khánh Băng? Rẽ nhất cũng trên năm trăm ngàn một bộ - Bà khịt mũi cười nhạt - Vậy mà cứ than thở mãi.

- Những thứ ấy là hàng sida đấy.

Bà Hoa cười khi, vẻ nghi hoặc :

- Con gạt mợ làm gì hả ? Mợ không phải loại người dễ tin đâu.

Khánh Băng tiếp tục phân trần một cách khổ sở :

- Con nói thật, con không nói dối bao giờ cả.

Bà Hoa sầm mặt :

- Thôi được. Cô muốn giấu cũng chả sao. Giờ đưa đây đi - bà Hoa xòe tay.

Khánh băng chưng hửng :

- Đưa, mà đưa gì cơ ?

- Tiền ! - Bà Hoa hậm hực - Tiền hoặc là sáng mai cô phải ra khỏi nhà tôi.

Vừa nói, bà Hoa vừa chộp cái sắt tay trên bàn. Không thể dẫn lòng được nữa.

khánh Băng xô tới giật lại. Chiếc xác rời khỏi tay mợ Hoa rơi xuống đất, đồ đạc tung té trong số đó có cái ví da của Phong Trần. Đôi mày Khánh Băng nhăn tít :

- Trong ấy, chắc hẳn có tiền, sao ta chẳng mượn đỡ một ít đưa mợ Hoa, cứ xem như cô mượn tạm sau này sẽ hoàn trả lại.

Nghĩ thế, nên Khánh Băng bật bí ra. Thoáng lạng người trước cộc tiền giấy mới toanh còn chưa gấp nếp, chân chờ một giây, khánh Băng run run rồi rút nhẹ ra rồi đếm nhanh đưa cho mợ Hoa.

- Đây, mợ cầm lấy đi.

Mắt sáng rỡ, bà Hoa kêu lên sung sướng :

- Nhỏ này ghê guớm thật, dám giấu mợ há.

Khánh Băng nhếch môi khó chịu:

- Chẳng phải tiền của con đâu.

Bà Hoa cười lớn, môi dưới trề ra :

- Không lẽ của rơi con nhặt được ?

Khánh Băng thẳng thừng :

- Đúng đấy mợ ạ. Nhưng con sẽ trả lại cho người ta.

Bà Hoa nhảy nhồm lên, ngó Băng trên trời như gặp phải người hành tinh khác tới :

- Ngốc ơi là ngốc. Nhặt chớ phải lấy cắp đâu mà sợ - Bà gục gặt đầu - Giữ lấy tiêu xài cho sướng tay, con ạ.

Khánh Băng kêu lên :

- Con cảm thấy xấu hổ lắm. Không được đâu.

Bà Hoa mím môi :

- Hay mợ cất hộ con nhé. Và xem như con chưa hề thấy qua.

"Hừ" Đúng là lòng tham không đáy".

Khánh Băng ngắt lời thuyết giáo của bà Hoa bằng giọng ngao ngán :

- Phần mợ con đã lo xong. Giờ con mệt quá, con muốn nghỉ sớm.

Sầm mặt giận dữ, bà Hoa đứng lên :

- Hừ ! Mới rùng rình ít tiền đã lên mặt lên mày. Chắc không nhờ vào tôi nữa à ?

Chẳng hiểu sao cách kết thúc của Khánh Băng và mợ Hoa từ trước đến nay luôn ở trình trạng xấu tệ. Đôi khi Khánh Băng cũng cố nhẫn nhịn, nhưng chẳng thay đổi được gì cả. Thường thì mợ Hoa bỏ đi trong nỗi hậm hực và Khánh Băng lại thờ dãi trong sự sợ và chán chường.

Nhớ lúc Khánh Băng mới đỗ đại học được ba mẹ đưa vào Sài Gòn gói gắm cho cậu mợ Nam, cô thật sự xúc động trước sự tiếp đãi hết sức ân cần của hai người. Mặc dù lần đầu tiên xa nhà, nhưng cô vẫn thấy ấm cúng làm sao. Sau bữa cơm thân mật, mợ Hoa nắm tay Khánh Băng trìu mến :

- Con càng lớn càng xinh đẹp ra đây, Khánh Băng ạ. Ước gì cậu mợ có một đứa con gái như con để sớm hôm kề cận cũng đỡ hiu quạnh tuổi già. Con thấy đó, nhà rộng, người ít, tối ngày chẳng nghe thấy tiếng cười. Bởi thế mới buồn, đi chơi bị cậu cản nhắc hoài.

Ông Nam cười lớn :

- Bà la tôi thì có. Chớ nói oan cho người khác bà ạ.

Mẹ Khánh Băng nữa đùa nữa thật.

- Tụi này đông con, nếu anh chị thích sẵn sàng nhượng con bé lại đó.

Khánh Băng nhăn mặt :

- Mẹ....Con không đồng ý đâu.

Bà Hoa bật cười :

- Con gái lớn rồi mà vẫn còn làm nũng với mẹ đến thế cơ à ? Kiểu này, mai một cậu nào với phải, tha hồ năn nỉ nhé.

Xấu hổ đến đỏ cả mông tai xinh xinh, Khánh Băng phụng phịu :

- Con xí như mèo, có ma nào mà thèm tiớ chớ.

Ba mẹ cười ầu yếm :

- Ai dám chê con gái cưng của ba mẹ đâu nào. Đẹp người, đẹp nết, học giỏi lại nhõng nhẽo có tiếng nữa.

- Ư hự ! Ba mẹ kỳ ghê nơi. Lúc nào cũng trêu con - Khánh Băng phụng phịu.

Tiếng cười vui vẻ, sáng khoái vang lên làm ấm cúng cả ngôi biệt thự vốn thiếu vắng vẻ từ trước đến nay.

Mợ Hoa vui vẻ :

- Anh chị Ở lại chơi với cháu vài hôm cho đỡ buồn, anh chị mà bỏ về ngay bây giờ chắc cả thành phố này sẽ ngập nước đấy.

Rồi thì tiệc vui nào cũng tàn. Sau ba ngày lưu lại Sài gòn để cho Khánh Băng giảm bớt cơn buồn. Đến lúc tiễn ba mẹ ra bến xe. Khánh Băng nghẹn ngào :

- Con không muốn học đại học, con nhớ nhà quá. Con muốn theo ba mẹ về ngoài ấy.

Ba Khánh Băng chung hứng, ông trợn mắt gắt :

- Con sao thế Băng ? Con có biết là năm nay con bao nhiêu tuổi rồi không ? Nói và làm việc gì cũng phải cẩn thận đâu phải nay này mai khác được. Ba mẹ bỏ hết công việc để cất công đưa con vào đây, con hiểu chớ ?

Mẹ Khánh Băng quay mặt đi giấu giọt lệ xúc động, bà đỡ dành con gái :

- Đừng vậy. Khánh băng. Con chỉ đi học thôi mà. ba mẹ sẽ thăm con thường xuyên. Chịu chưa hử ?

Ba năm trôi qua, ba năm Khánh Băng miệt mài học tập. Với số tiền ba mẹ gởi vào, cô đã đăng ký học thêm vi tính, ngoại ngữ Anh, Pháp, Hoa và đặc biệt là cô lấy được bằng lái xe bốn bánh. Mơ ước đi khắp mọi miền đất nước. Nhưng đôi khi sự đời không đơn giản như con người ta mơ ước hoài vọng. Khánh Băng đang sống êm đềm với chuỗi ngày hoa mộng, hồn nhiên tuổi học trò bỗng đâu tai họa khủng khiếp ập xuống bất ngờ.

Chiều hôm ấy, vừa ở trường về, Khánh Băng đã thấy cậu mợ Nam ngồi ở phòng khách vẻ mặt căng thẳng, dường như họ có ý chờ đợi ai. một thoáng lo sợ vu vơ. Khánh Băng bước thật nhẹ đến bên mợ Hoa, cô sà xuống hỏi nhỏ :

- Nhà ta gặp chuyện không vui hả mợ ?

Bà Hoa lặng thinh, đưa mắt nhìn chồng. Ông Nam lắc đầu buồn bã. Thái độ lạ lùng của hai người khiến Khánh Băng nghe lòng sờ sợ. Chôm người tới, cô nắm lấy tay ông Nam, hỏi dồn :

- Chuyện có liên quan đến con phải không cậu ?

Ông Nam tiếp tục lắc đầu, đôi mắt hiền hòa thường ngày bây giờ như đỏ lên, ông nhìn sững vào Khánh Băng, ấp úng :

- Tà..có nên nói cho con nghe không ?

Vẻ chân chừ của ông Nam, khiến bà Hoa bực dọc, bà cao giọng :

- Chẳng lẽ ông giấu mãi được sao chứ ? Tôi nghĩ, cứ tỏ thật với con bé để nó sớm định liệu.

Hoang mang tốt độ. Khánh Băng nói bằng giọng vạm lơn :

- Cậu hãy cho con biết, việc gì đã xảy ra

Bà Hoa cũng giục :

- Ông à, chần chừ chi nữa vậy chẳng biết.

Cuối cùng ông Nam đành gạt lệ nói rõ cho Khánh Băng biết sự thật rất đau lòng.

- Băng này ! Con hãy bình tĩnh mà nghe cậu nói nhé. Cậu mới nhận được tin từ Nha Trang.

Nghe nhắc đến Nha Trang, Khánh Băng nhảy nhồm lên hỏi nhanh :

- Tin ba mẹ con ?

Đến lúc này, bà Hoa mới xen vào bằng giọng lạnh lùng :

- Còn ai nữa bây giờ. - Trao cho Khánh Băng tờ giấy mỏng, bà nói tiếp -
Này ! Đọc đi rồi sẽ rõ.

Khánh Băng đọc ngấu ngiến, sắc mặt cô từ hồng chuyển sang đỏ rồi trắng bệch ra. Nước mắt rơi rơi theo từng dòng chữ, cô kêu lên trong tiếng nấc.

- Ba mẹ Oi ! Tại sao ba mẹ nỡ đành lòng bỏ con bơ vơ cô độc trên cuộc đời này chứ ? Rồi con biết làm sao đây khi con chẳng còn một ai thân thích ?

Đau đớn, bàng hoàng, hoảng loạn và cảm giác như đang rơi xuống vực sâu, rồi hình ảnh ba mẹ và những đứa em ngoan hiền, dễ yêu của Khánh Băng bỗng chốc chìm sâu dưới lòng biển cả bởi tai nạn tàu biển. Khánh Băng tưởng mình có thể chết đi được nếu không nhờ sự an ủi của cậu Nam thì chẳng hiểu giờ này, cô sẽ ra sao ? liệu cô còn có đủ nghị lực để sống trên đời này nữa hay không ?

Từ đó, thái độ của mợ Hoa cũng thay đổi đến chóng mặt, sự hằn học, cáu kỉnh, ghẻ lạnh từ phía bà Hoa ngày một nhân lên.

- Dường như có hai mợ Hoa chứ không phải là một. Nếu mợ ngày xưa thương yêu lo lắng cho cô bao nhiêu thì mợ hôm nay trái ngược bấy nhiêu.

nguyên nhân nào thì Khánh Băng chịu thôi, chả hiểu nổi.

Khi Khánh Băng đang ngồi học bài trong phòng với cái bụng lép xẹp muôn thưở, mẹ Hoa bước vào, liếc đôi mắt sắc như dao, bà dài giọng :

- Sướng nhỉ ! Trong lúc cả sắp đói đến nơi, con thì lại thản nhiên đọc sách hoặc rong chơi thoải mái. Không chừng ,mai một đây mẹ phải bán nhà nuôi con ăn học quá.

Tuy rất buồn lòng, nhưng Khánh Băng cũng cố nhỏ nhẹ :

- Sắp thi tốt nghiệp, bài vở hơi nhiều nên con tranh thủ thôi mẹ ạ.

Bà Hoa bĩu môi :

- Con tranh thủ học hành, mẹ tranh thủ mang đồ đạc trong nhà đem bán.

Nghĩ cũng lạ, bỗng nhiên đem phần phiến toái về cho chính mình.

Khánh Băng sưng sờ :

- Mẹ Hoa ! Thật sự con không muốn làm phiền cậu mẹ đâu. Nhưng hiện tại con không còn nơi nào để bám víu nương tựa cả. Nghĩ ơn cậu mẹ, con nguyện không bao giờ quên. Xin cậu mẹ cố gắng giúp con lấy được mảnh bằng đại học sau này ra đời chẳng thua kém một ai, trước đây chính mẹ cũng từng khuyên con điều đó kia mà.

Bà Hoa xua tay gạt phắt :

- Ôi ! Trước và nay sao giống nhau mãi được. Con thử nghĩ xem, thời buổi bây giờ cầm mảnh bằng trên tay chưa hẳn đã có an no mặc đẹp, thiếu nó cũng đâu đói khát nghèo hèn - Bà Hoa ngập ngừng - Vả lại, lúc này, mẹ chẳng còn khá giả như xưa. Mẹ e rằng không đủ khả năng giúp con theo đuổi việc học đến nơi đến chốn nữa.

Một chút xíu nữa thôi là Khánh Băng đã buột miệng mai mỉa : "Ba mẹ tôi không còn nữa nên bà hao hụt nguồn chi chứ gì".

- Con đừng trách mẹ. Đây là việc ngoài ý muốn đành phải nói thật cho con biết, để con liệu cách toan tính.

Liếm đôi môi khô khốc, Khánh Băng lạc giọng :

- Con chưa hiểu ý của mẹ.

Liếc nhìn Khánh Băng một cái, bà cao giọng:

- Con chưa hiểu sao ?

Mặt lạnh như băng, bà Hoa tiếp lời :

- Đừng để cậu mẹ phải nhọc lòng vì con hơn nữa. Con thử nghĩ chính ba mẹ con còn chẳng nghĩ đến con thì có gì chúng tôi là người dung nước lã phải gánh lấy phần trách nhiệm nặng nề này chứ.

- Đủ rồi. Đủ rồi. Con sẽ làm theo yêu cầu của cậu mẹ ngay tức khắc. Mẹ an tâm đi.

Bị hai tai lại, nước mắt Khánh Băng chảy dài, tâm tư cô tan nát. Cuộc sống nhưng găm trong vòng tay người thân của cô từ nay sẽ thực sự chấm dứt.

Nếu ngày xưa Khánh Băng là một cô bé hồn nhiên, vô tư chưa no lo chưa tới, thì bây giờ Khánh Băng đã hoàn toàn khác hẳn. Đôi mắt buồn càng buồn hơn. Nụ cười trong trắng, ngây thơ tắt hẳn trên môi và điều đau lòng hơn hết là nửa năm nay, Khánh Băng chưa được một bữa ăn nào tạm gọi là "hết đói". (Sao trên đời này có những người trở mặt như vậy, thật là thế gian sự tình, tội nghiệp Khánh Băng quá đi :- ()

Và giờ đây, trên chiếc giường, con đói đã theo cô vào giấc ngủ nặng nề không mộng mi.

Lại một đêm nữa, Phong Trần bị mất ngủ đi ra đi vào khắp ngôi biệt thự, trên tay là điều thuốc luôn ánh lửa. Dù đã quyết tâm tìm được Tiểu Giang, nhưng bao ngày trôi qua, anh vẫn chưa nghĩ ra phương pháp tốt và ngắn nhất cho cuộc kiếm tìm. Không một chi tiết nào có thể giúp anh dò la tung tích Tiểu Giang cả. Thất vọng, Phong Trần lê chân về phòng lại tìm bên men nồng và khói thuốc.

Thời gian trôi vẫn trôi. Càng ngày Phong Trần càng trở nên bần gất khó chịu

hơn xưa. Anh thường đóng kín cửa phòng làm việc và ai muốn ra vào đều phải có sự đồng ý của anh, kể cả Bích Tâm, cô bạn gái thân nhất mà theo ước đoán của đoàn công ty du lịch thì đó là tổng giám đốc tương lai trong một ngày gần đây.

Cũng như mọi khi, sáng sớm vừa đặt chân vào văn phòng công ty, Phong Trần cho gọi quản lý Chiêu :

- Cậu "gác cửa" và trông chừng điện thoại cho tôi nhé. Tôi chẳng muốn tiếp một ai cũng như chẳng thích nghe một cú điện thoại nào cả.

Không khí trong phòng thật yên tĩnh chỉ nghe tiếng rù rì của chiếc máy lạnh trên tường đã làm Phong Trần hài lòng. Ngã người ra ghế, đôi mắt lướt qua căn phòng...Rồi một ngày nào đó, nơi này sẽ sang cho chủ khác, anh sẽ chẳng còn ngôn chảnh danh thuận để giữ chiếc ghế giám đốc nếu Tiểu Giang còn sống trên quả đất này. Nhưng... Phong Trần thù người. Có lẽ thà thế còn hay hơn là ngày từng ngày anh sống trong nỗ lực phòng lo âu ray rức đè nặng trong lòng.

Đèn hiệu nhấp nháy, tiếng gõ cửa khe khẽ. Trợ lý Chiêu rụt rè :

- Thưa giám đốc có khách ạ.

Ngẩng phắt lên, phong Trần sầm mặt :

- Tôi dặn thế nào, cậu quên rồi hả ?

Trợ lý Chiêu lúng túng :

- Dạ....không. Bởi cô ta bảo giám đốc có hẹn trước.

Phong Trần kêu lên :

- Vậy là cậu tin ngay ? Nè ! Chớ rắc rối nữa. Ra bảo cô ta về đi, mai đến.

Trợ lý Chiêu đưa tay gãi gãi đầu :

- Tôi có nói, nhưng cô ta cương quyết chẳng chịu về. Cô ấy còn kêu là không có thì giờ đi tới đi lui làm việc bá láp.

Phong Trần ngẩn ngơ, cô gái nào nói năng ngang ngược thế ? Hay là Bích

Tâm ? Sự khó chịu trong lòng anh vơi đi thật nhanh, tuy nhiên anh vẫn không thềm ra mở cửa.

- Cô nào vào nói gì mặc họ, đừng kèo nèo tôi nữa có được không ? cậu lộn xộn, tôi đuổi luôn đó.

Bỗng cánh cửa bật mạnh. Một bóng người tràn vào và thanh âm khô khốc của Khánh Băng vang lên :

- Gặp giám đốc khó đến thế cơ à ?

Phong Trần giật mình thật lạ, nhưng cũng trấn tĩnh nhanh :

- Thì ra là cô - Phong Trần cười nhạt - Hết thích làm dancing ấy nữa sao lại đây ?

Khánh Băng khoát tay, cắt ngang :

- Ông không cần phải thắc mắc chuyện đó.

Phong Trần cười nhẹ :

- Hẳn cô đã suy nghĩ kỹ và đến trả lời tôi chứ gì ? - Phong Trần làm ra vẻ ban ơn - Không sao, ghế thư ký riêng vẫn còn dành cho cô kia mà.

Khánh Băng tức cảnh hông. Cô run run xục xạo trong chiếc sắc tay lôi ra chiếc ví da của Phong Trần, ném thẳng lên bàn, nói lớn :

- Ông đừng nghĩ là mình giàu có rồi khinh thường người khác một cách quá đáng như vậy.

- Chiếc ví ? - Phong Trần tròn mắt thảng thốt - Sao cô có được ? Tôi...tôi đã báo với công an rồi.

Khánh Băng phân bua :

- Hôm trước, ông sơ ý đánh rơi ở nhà hàng tôi nhặt được, đuổi theo định trao lại cho ông, nhưng ông lái xe đi khá lâu, tôi đành phải mang về nhà.

Đột nhiên Khánh Băng đỏ mặt ấp úng :

- Tôi ...tôi mượn trong đó một trăm ngàn đồng, chắc chắn tôi sẽ hoàn lại trong một ngày gần đây.

Phong Trần nhếch môi, nở nụ cười khó hiểu :

- Tôi sẽ hật tạ cô hơn số tiền đó mà.

Khánh Băng khó chịu :

- Tôi chưa hề chờ đợi sự trả ơn. Mượn thì phải trả đủ , thế thôi.

Phong Trần tắc lưỡi :

- Lại tự ái nữa rồi. Cô bé ơi, đây là...ý tốt thật của tôi.

Khánh Băng vẫn khăng khăng từ chối :

- Cám ơn ông. Tôi quyết chẳng nhận đâu. tôi về.

Phong Trần gọi với theo :

- Cô còn làm ở nhà hàng "Sao đêm "chứ ?

Nghĩ Phong Trần nói "kháy" mình vì hàng đêm anh ta đến đó làm gì không biết, Khánh Băng bị đuổi, nên cô quay lại sùng sộ :

- Ông im đi ! Giờ phút này, ông còn có thể hỏi câu ấy một cách thân nhiên đến thế à ?

Phong Trần ngăn người nhìn cô gái trước mặt. Cánh cổng đóng sầm thật mạnh chứng tỏ cô rất giận dữ. Xét lại mình, câu hỏi rất đơn giản ấy sao khiến cô ta phát cáu lên như vậy. Phong Trần lắc đầu :

- Đàn bà con gái rắc rối quá.

Đêm đó, Phong Trần đến "thăm viếng" nhà hàng , nơi đã gặp Khánh Băng.

Sau khi hỏi thăm biết cô ta đuổi việc vì mình, Phong Trần vỡ lẽ, anh nhăn mặt gất gỏng :

- Bà thật hồ đồ và vô lý. Chuyện riêng của tôi, sao lại dính dáng đến cô ta chứ ?

Bà Ly Ly biến sắc. Phong Trần là một trong những khách sộp của nhà hàng này, nếu chọc ông ta cáu lên, bà sẽ mất đi mỗi lợi chẳng phải nhỏ.

- Ông giám đốc chớ nóng. Tôi đã biết lỗi của mình. Tôi sẽ cho người tìm cô ấy về làm việc lại ngay.

Phong Trần mím môi, cao giọng :

- Xin bà để yên cho cô ấy, tôi đã có cách giải quyết rồi.

Bà Ly Ly bật cười vì hiểu lầm câu nói của Phong Trần. Bà ta nheo mắt ồm ồm :

- Cô ta nghèo lắm. Đến đôi giày mang đi làm cũng chẳng ra hồn. Áo chẳng ra áo, quần chẳng ra quần, tóc tai bù xù không buồn chải gỡ. Hạng người này chỉ cần hai ba triệu là...

Nhưng bà Ly chưa kịp nói hết câu, thì Phong Trần đã quắc mắt nạt lớn :

- Cô gái chẳng hèn hạ đến mức như bà nghĩ đâu. Đừng thấy mặt mà bắt hình dong.

Nhìn Phong Trần hời hả bỏ đi, bà Ly Ly bĩu môi thật dài :

- Xí ! Cũng là thứ con gái cần tiền như nhau, nhưng mỗi người một cách đó thôi, hơn gì mà vùi vĩnh thế ?

Sau khi kể lại cho Như Nguyễn, cô bạn học thân nhất của Khánh Băng trong những năm học đại học, nghe tất cả sự việc đã xảy ra cho Khánh Băng từ khi ba mẹ cô qua đời, Khánh Băng thở dài nói tiếp :

- Ta chẳng biết làm gì nữa Như Nguyễn à. Đến đâu cũng có chuyện rắc rối xảy ra. Một là họ không nhận, hai là nhận vài hôm rồi tìm cách cho nghỉ việc. Ôi ! Nản kinh khủng luôn.

Như Nguyễn nhướn mắt cười khanh khách :

- Ông giám đốc nào đó của mi hiền đấy. Nếu là ta, ta nhờ bảo vệ quăng mi ra khỏi công ty ngay tức khắc. Mèo có giương vuốt ve che thân thì cũng phải đúng chỗ, đúng lúc, có đâu bắt kẻ vậy chứ. Ngay chính ta đây, nếu làm giám đốc vớ phải cô nhân viên như mi có mà...

Khánh Băng xịu mặt cự nự :

- Ta đang rầu muốn chết, đã không san sẻ lại còn trêu chọc nữa.

Như Nguyễn vẫn không tha :

- Đẹp bộ mặt đưa đám của mi đi. Sau cơn mưa trời lại...

Khánh Băng cắt ngang lời bạn bằng giọng hậm hực :

- Sau cơn mưa trời lại tối chứ gì ?

Như Nguyễn cụt hứng nguýt dài :

- Bi quan, tiêu cực, ủ rũ, chán chường, là kẻ thù của sắc đẹp có biết không hử ? Phải biết chịu đựng trong lạc quan nghe chưa ?

Khánh Băng cong môi :

- Xí ! Lúc nào cũng ngõ mình hay. Thử đặt mi vào hoàn cảnh ta hiện nay xem nào. Đói khát, nợ nần, rách nát, mi chịu nổi không ?

Như Nguyễn thờ người khá lâu trước câu hỏi của bạn. Cuối cùng cô thở hắt ra :

- Ừ nhỉ. Khổ thật nhỉ. À, hay là thế này ! - Như Nguyễn ngần ngừ - Chả hiểu mi đồng ý không nữa.

Khánh Băng nhíu mày :

- Cứ nói ra đi, đừng dài dòng nữa.

Như Nguyễn ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Anh Hai ta thích mi lắm đó.

Khánh Băng ngơ ngác :

- Thích là sao ? Và liên quan gì đến việc ta thất nghiệp ?

Như Nguyễn nheo mắt :

- Sao lại không chớ. Mi thì chạy đôn chạy đáo tìm việc, còn ba mẹ ta cuống cuống cả lên vì cần tuyển dụng một đứa con dâu. Hai ông bà hỏi ý kiến anh Hai ta, anh ấy nhất định chọn mi đó nha Băng. Về làm chị dâu ta thử coi xem có dễ chịu hơn cuộc sống cô độc hiện nay không ?

Khánh Băng đỏ mặt, cô không ngờ Như Nguyễn lại thẳng thừng như thế, Đông Minh thích cô, cô biết nhưng cô không thể nào chấp nhận đề nghị của bạn được, vì trong mắt cô. Đông Minh chỉ là người anh trai đúng nghĩa

không hơn không kém.

Chẳng nghe Khánh Băng lên tiếng, Như Nguyễn sốt ruột :

- Chịu hay không trả lời cho người ta biết đi chứ.

Xoay mặt đi chỗ khác giấu nỗi thẹn thùng, Khánh Băng gắt :

- Ngõ phương cách gì hay ho lắm, nào ngờ mi chỉ biết nói bậy bạ thôi.

Như Nguyễn trợn mắt :

- Cái gì ? Bậy bả hả ? Anh Đông Minh nhà này "kết" cô Khánh Băng bạn của Như Nguyễn là sự thật một trăm phần trăm kia mà.

Khánh Băng tức tối :

- Có im đi không ? Hay mi muốn đuổi ta về.

Như Nguyễn vờ đau khổ, cô rên lên :

- Ôi ! Lòng tốt bị nghi ngờ. Khánh Băng à ! Ta thương mi nên muốn giúp mi thôi, đừng hiểu lầm ta tội nghiệp.

Khánh Băng xua tay :

- Dẹp chuyện đó qua mộ bên, giờ ta đói đến rã ruột rồi đây nè.

Sực nhờ ra, Như Nguyễn kêu lên :

- Ôi ! Từ sáng đến giờ, ta cũng bỏ gì vào bụng cả. Gặp mi mừng quá, quên khuấy đi mất. Ngồi đây chờ một tí Như bằm đảm tuyệt cú mèo luôn.

- Nhưng món gì ?

- Bí mật năm phút.

Như Nguyễn biến nhanh sau cánh cửa nhà bếp, Khánh Băng ngồi lại trên băng đá dưới bóng râm mát rượi của giàn hoa tigon. Khánh Băng đang tận hưởng, âm sắc của gió thì có tiếng chân rón rén từ phía sau.

Ngỡ Như Nguyễn định trêu mình, nên Khánh Băng thản nhiên tựa cằm trên đầu gối, nghĩ vẩn vơ. Đến lúc Khánh Băng phát hiện có điều khác lạ Ở những bước đi ấy thì đôi mắt đang mở to của cô đã tối sầm lại bởi một bàn tay nóng ấm, dường như là đàn ông bịt kín.

Hoảng hốt, Khánh Băng vùng vẫy thật mạnh, cô thoát khỏi bàn tay ấy, nhưng vô ích, cô kêu lên :

- Buông ra ! Buông ra mau ! Đùa giỡn kiểu gì lạ lòng thế ?

Âm thanh hét tuy nhỏ, nhưng có tác dụng rất lớn. Kẻ chơi trò bịt mắt buồn bật tay ra, giật lùi về phía sau lắp bắp:

- Tôi xin lỗi. Xin lỗi. Tôi không ngờ là Khánh Băng.

Khánh Băng thần thốt :

- Giám đốc Trần.

Dụi lia đôi mắt, Khánh Băng liếc Phong Trần thật dài rồi làm li quay người bỏ đi. Phong Trần kéo cô lại, nói bằng giọng ầm áp :

- Ba lần gặp gỡ là ba lần có chuyện rắc rối với nhau. Khánh Băng, tôi tìm cô khắp nơi, cô có biết không ?

Khánh Băng lúng túng tránh nhìn Trần :

- Tôi...tôi...chưa có tiền đâu.

Phong Trần khựng lại, tròn mắt :

- Tiền gì ?

Khánh Băng nhếch môi mai mỉa :

- Ông đừng có giả vờ nữa. Nếu không vì sợ mất số tiền ấy, ông đâu đã cất công đi tìm tôi.

Phong Trần nhìn thẳng vào Băng, bắt gặt đôi mắt của cô, đôi mắt như oán trách và căm ghét :

- Tôi nói thật đấy, chưa cuối tháng nên tôi chưa lĩnh lương, mong ông thông cảm cho.

Đôi môi con gái hơi trề ra một chút. Khánh Băng lạnh lùng ngênh mặt :

- Nghĩ cũng lạ. Chỉ vì một trăm ngàn đồng mà ông giám đốc công ty du lịch Phong Vũ phải bỏ hết công việc sang một bên để đi đòi nợ.

Thở một vòng khói thuốc và nhìn khói dật dờ tan loãng trong không gian,

Phong Trần nói rất nhỏ :

- Khánh Băng ! Chớ dối gạt tôi nữa. Có phải bà Ly Ly cho nghỉ việc rồi không ?

Bị Phong Trần lật tẩy, Khánh then tới đỏ mặt, cô hỏi xui lơ :

- Sao ông biết ?

Chăm chăm nhìn mặt nhăn nhăn của Khánh Băng, Phong Trần nghiêm giọng :

- Hãy nghe tôi nói đây. Kể từ ngày mai, cô đến công ty, tôi sẽ sắp xếp công việc cho cô, không phải chạy đôn, chạy đáo nữa, cô nghe rõ chưa ?

Khánh Băng ngớ ngàng :

- Nhưng tôi không thể.

Phong Trần mỉm cười, ngắt lời Khánh Băng :

- Không thể làm thư ký riêng, đúng không ? - Anh gạt gù - Tôi hứa sẽ để cô chọn lựa "nghề" tùy thích. Được chưa ?

Bối rối, ngớ ngàng Khánh Băng đan chặt hai tay và nhìn sững vào người đàn ông trước mặt. Mình đã nghe làm chẳng ? Như hiểu được tâm trạng của

Khánh Băng trong hiện tại, nên Phong Trần tiếp lời :

- Khánh Băng ! Tôi xin cô hãy nghe tôi một lần đi. Đừng vì chút tự ái trẻ con mà làm khổ mình Băng ạ. Hãy thoải mái, dễ dãi với bản thân và với tất cả mọi người thì sống sẽ tốt đẹp hơn thôi. Trường học, trường đời không giống nhau, phải thích nghi, tránh cố chấp và nên mềm với trái tim đôi chút.

Thấy Khánh Băng im lặng, Phong Trần tấn công tiếp :

- Cứ thử trải nghiệm khả năng làm việc của mình xem sao. vả lại...- Phong Trần cười tủm tỉm - Cô còn phải trả nợ tôi kia mà.

Khánh Băng thật sự "nhũn chí anh hùng" vì lời nói của Phong Trần. Tuy nhiên cô vẫn mang trong lòng nỗi thắc mắc : Tại sao ông ta tốt thế nhỉ ?

Trên đời này, đâu thiếu những người thừa tiêu chuẩn để trở thành nhân viên

"tốt" của công ty.

- Ông Trần ! Ông không ngại tôi là con bé bú rỗng bình bắt trị và chắc chắn sẽ gây khó khăn cho công ty sao ?

Phong Trần chật lưỡi :

- Thông minh như cô thì cần gì câu trả lời của người khác chứ. vấn đề này miễn bàn nhé. Khi nào thu xếp việc nhà xong, cô nhớ đến nhận nhiệm vụ. Vừa lúc đó. Như Nguyễn trở lên, trên tay là hai tô bún bò giò heo bốc khói, miệng tíu tít phân bua :

- Sốt ruột không Băng ? Tự ta phải làm lại cho nóng. Đã gọi bún bò Huế...thì nóng, cay là tiêu chuẩn hàng đầu. Ta đã dành phần sẵn rồi, mỗi đĩa hai tô và nếu "cần" ba tô cũng có. Cứ tha hồ mà xơi cho thoa? thích.

Khánh Băng xấu hổ đến chẳng biết trốn vào đâu cho đỡ quê. Con gái chỉ tham ăn cực kỳ, nhất là khi ngẩng lên gặp ánh mắt chế giễu của Phong Trần,

Khánh Băng khều nhẹ tay bạn, nói nhỏ :

- Ê, stop...lại đi. Bộ không thấy người mới sao mà la lớn thế ? Ăn như hạm đội Thái Bình Dương còn khoe nữa. Chẳng sợ họ cười ê cả óc.

Lúi húi vắt chanh vào tô bún, Như Nguyễn nói tỉnh queo :

- Sợ gì chứ ? Tự hào thì có, mi không nhớ ông bà ta xưa thường nói thế nào sao ? "Nam thực như hổ, nữ thực như vượn miu sao".

Không dẫn được nữa, Phong Trần phì cười :

- Dành cho anh một tô, tô nhỏ thôi, được không Như Nguyễn ?

- Anh Trần ! Eo ơi ! Anh có mặt ở đây từ lúc nào, sao chẳng thông báo - Cô xụ mặt - Vậy là anh nghe hết rồi phải không ?

Mắt Phong Trần lóe lên tia tinh quái :

- Anh chỉ nghe được câu : "Mỗi đĩa ba tô, vị chỉ hai người sáu tô bún bò Huế thôi".

Phong Trần vừa nói vừa cười. Anh thấy thích thú trước sự thẹn thùng của

hai cô gái. Đặc biệt, đối với Khánh băng vẻ bướng bỉnh ngang tàng, tự phụ dường như biến mất. Trước mắt anh, một Khánh Băng có đôi gò má to non không phấn son đỏ bừng lên, trông chết người làm sao.

Trong lúc Khánh Băng bối rối cúi gằm mặt xuống thì Như Nguyên đã lấy lại được "chí khí nữ anh hùng" của mình. Nghiêng đầu, chớp mắt làm điệu ngây thơ. Như Nguyên hỏi:

- Anh có biết một trong một ngàn lẻ một điều tối kỵ của sách học làm người là nghe lén câu chuyện người khác không ?

Khánh Băng xen vào :

- Như Nguyên à ! ông Trần chả có ý xấu nghe lén chuyện của mình đâu. tại mi vô ý vô tứ thôi.

Như Nguyên đứng sững người lên, trợn mắt ngó Khánh Băng trân trối :

- Ê ! Sao lại đi bênh vực người dung khác họ chứ ? Hai người quen nhau trước ư ?

Khánh Băng lúng túng :

- Không...mà...ợ..có.

Như Nguyên nổi cáu :

- Vậy cũng nói. Ai hiểu nổi hử ?

Mặt Khánh Băng ửng đỏ rần, cô thờ hất ra :

- Ông ấy và ta là...

Khánh Băng không thể nói thêm lời nào nữa cả. Chả lẽ cô khai thiệt với Như Nguyên rằng Phong Trần là tên giám đốc hắc ám, hách dịch, khó chịu, khinh người thái quá mà cô đã kể cho Như Nguyên nghe là một sao. Chỉ tại cái tính bộp chộp khi đánh giá nhận xét tính cách người khác nên giờ mới ngỡ ngàng, khó xử. Và biết đâu Như Nguyên vui miệng sẽ thuật lại câu chuyện trao đổi giữa cô và Khánh Băng cho Phong Trần nghe tất thì mặt mũi nào cô dám vác xác đến công ty Phong Vũ để nhận việc đây ? Khánh Băng lăm

bầm :

- Phải chi hôm trước ông tốt với tôi như thế này thì tôi đâu lỡ khóc lỡ cười.

Như Nguyễn giận dỗi :

- Mi không thích nói cũng được, nhưng chờ đi rồi ta sẽ có cách buộc mi phải bật mí điều bí mật thôi, Khánh Băng ạ.

Như Nguyễn hát hàm về phía bạn với một cánh mũi phồng lên thật đáng ghét. Sau đó cô quay sang Phong Trần, chun mũi :

- Còn anh chắc cũng không nói được hử ?

Phong Trần phì cười, trêu :

- Như Nguyễn này ! Sau khi tốt nghiệp đại học kinh tế xong, em nên đi danh vào trường sân khấu điện ảnh nhé.

Như Nguyễn tổ mắt :

- Để chi vậy ?

Phong Trần nheo mắt :

- Bởi anh nhận thấy nhỏ thừa khả năng làm đạo diễn lẫn diễn viên xuất sắc.

Biết Phong Trần nói "kháy" mình, Như Nguyễn phụng phịu :

- Em sẽ mách anh Đông Minh cho xem.

- Đông Minh đâu liên quan đến chuyện ba người chúng ta. - Phong Trần nhíu mày hỏi gặng.

Liếc nhanh sang Khánh Băng như để xem phản ứng của cô. Như Nguyễn nói thật khẽ vào tai Phong Trần :

- Cứ hỏi anh Minh khắc sẽ biết.

Phong Trần gật gù :

- Anh lạc hậu tình hình thật.

Khánh Băng lừ mắt ngó cả hai :

- Ông Trần ! Như Nguyễn là chúa xạo đó, ông đừng tin.

Phong Trần cười nhẹ :

- Tôi chỉ tin năm mươi phần trăm thôi, nhưng dù sao ta cũng nên nói rõ mối quan hệ kéo có sự hiểu lầm dù nhỏ chẳng tốt đâu.

Quay sang Như Nguyễn, Phong Trần tiếp :

- Cô ấy là nhân viên công ty anh đấy. Sao, nhỏ còn thắc mắc nữa không ?

Như Nguyễn tròn to mắt nhìn Băng :

- Chẳng phải mi vừa than thở thơ than với ta là mi đang thất nghiệp dài dài ư ?

Khánh Băng đỏ bừng mặt :

- Thì lúc nãy khác, bây giờ khác.

Như Nguyễn cao giọng :

- Hai người hôm nay thật khó hiểu.

Phong Trần ngạc nhiên :

- Em bảo khó hiểu ? Cô Băng đây đến công ty anh xin việc, anh là giám đốc chấp nhận, có gì là lạ đâu.

Đôi mày Như Nguyễn cau tít, cô gằn giọng :

- Phải hấn ta không Băng ?

Khánh Băng tái mặt, cách nào để "bịt mồm" Như Nguyễn đây ? Không khéo cô sẽ mất việc như chơi. Chả ai tín nhiệm một nhân viên dưới quyền chưa vào làm đã nói xấu giám đốc "thậm tệ" đến thế.

Nhìn bạn với nét mặt khô sở, Khánh Băng khẽ gật đầu nói khẽ :

- Ủ, nhưng mi đừng cho "hấn ta" biết nha. Hấn sẽ đuổi ta ra khỏi công ty ngay lập tức.

Như Nguyễn quay đi, mỉm cười kín đáo quan sát Phong Trần, ông bạn thân nhất, hiền nhất của cô mà chút nữa cô đã "vì nghĩa làm việc lớn" sẽ dạy cho ông giám đốc này một bài học như cô đã tuyên bố.

Khánh Băng thở dài, bút rút :

- Ta thật không ngờ hôm nay ông ta lại dễ chịu như vậy.

Như Nguyễn đập vai bạn, môi mím lại :

- Thôi được, giờ ta không nói, nhưng...nào ai biết chuyện sau này, anh ấy hiền lắm đấy, liệu mà ăn hiếp.

Khánh Băng thở ra nhẹ nhõm. Mặc, bao giờ nhà người muốn nói cũng được cả. Miễn sao trong hiện tại người chịu "làm ngo" không truy tiếp là yên tâm rồi. Xem ra cô bạn này biết quây, nhưng cũng biết dừng đúng lúc.

- Vào ăn đi, còn " một phút suy tư" gì nữa chứ - Như Nguyễn bật cười gòn tan - Trời đánh tránh bữa ăn, anh Trần nhỉ.

Sau khi từ giã bạn và Phong Trần, Khánh Băng rảo những bước dài về nhà. Con đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa đáng ghét mọi khi, sao hôm nay nó nên thơ và dễ thương đến lạ.

Rốt cuộc Khánh Băng đành chấp nhận chức thư ký riêng kiêm tài xế đặc biệt của ông tổng giám đốc, mặc cho lòng cô miễn cưỡng và cũng mặc cho những ánh mắt xét nét dè bĩu của các nhân viên khác.

Vì từ trước đến nay, rất nhiều người có chen chân để giành lấy chiếc ghế này vẫn không có kết quả. Thế mà giờ đây, kẻ thắng họ là một cô gái còn nồng mùi sữa, chân ướt chân ráo ở công ty này hẳn nhiên bên trong có điều "bất ổn".

Mỗi khi Khánh Băng đi ngang qua phòng làm việc của toàn công ty, cô đều nghe tiếng xì xào :

- Hừ. Trèo cao té đau đấy.

- Ý chút nhan sắc rồi lên mặt. Hôm mới đến, cô ta đã cải cộ bà trưởng phòng tổ chức hành chánh không nhượng một bước. Có lẽ cô ta nghĩ rằng sẽ "buộc" được ông giám đốc trong nay mai.

- Nghe đâu giám đốc Trần đích thân tìm cô ta, thuyết phục hết lời cô ta mới chịu trở lại làm việc ở đây đó.

- Kìa nhìn gương mặt nó kìa. Càng càng vênh vào thấy bất ghét.

- Nghĩ cũng lạ, một giám đốc đứng đắn, chuẩn mực như ông Trần lại có thể điều đứng vì một con bé tầm thường như vậy.

Tuy buồn, nhưng Khánh Băng mặc kệ, dù sao cũng lời xì xầm dè bĩu kia vẫn còn "nhẹ ký" hơn việc mẹ Hoa tổng cổ cô ra khỏi nhà.

Có điều không ai ngờ được mối quan hệ giữa Phong Trần và Khánh Băng chẳng mật thiết như họ nghĩ. Từ khi về đây nhận việc, Khánh Băng chưa bao giờ bắt gặp trên môi buống bình đầy tính đàn ông kia nở nụ cười dù gương gạo, trừ những lúc hai người ra ngoài giao dịch. Còn lời nói ư ? Ra lệnh hoặc phán quyết bằng giọng nghiêm nghị thật đáng ghét. Những mỹ cảm có được trong lần gặp ở nhà Như Nguyệt đã biến mất. Hôm ấy, cô cứ nghĩ ít ra ẩn trong đôi mắt thăm thẳm kia của vị giám đốc cao ngạo kia cũng có một điểm nhỏ cho Khánh Băng, nhưng đến nay, cô đã biết mình lầm lẫn tai hại, chẳng qua đó là lòng thương người "đột xuất thôi". Khánh Băng tự an ủi lấy mình cho đỡ tủi thân.

Thời gian lạnh lùng trôi. Khánh Băng vẫn ngày ngày đến công ty du lịch Phong Vũ. Công việc của cô là đánh máy, dịch tài liệu, phác thảo văn bản thống kê..và lái xe đưa giám đốc đi giao dịch. Công việc ấy, hiện tại đối Khánh Băng không còn nhàm chán khó nuốt nữa. Cô đã bắt đầu xem công ty Phong Vũ là nhà và chức vụ thư ký riêng chẳng hề đáng sợ như suy nghĩ ban đầu của cô.

Còn đối với gia đình càng lúc càng nhận ra sự giả dối của mẹ Hoa qua từng nụ cười, mỗi sắc mặt. Mỗi khi về đến nhà cô cảm thấy mình lạc lõng vô cùng trong ngôi biệt thự sang trọng mà trước đây cô ngỡ mình đã gặp được chốn thiên đường hạnh phúc thứ hai.

Vì thế, dù từ nhà mẹ Hoa tới công ty du lịch cô làm không xa bao nhiêu nhưng Khánh Băng hiếm khi về nghỉ trưa. Cô thường ăn, nghỉ trên chiếc ghế sofa dài một cách thoải mái. Đó là một trong khoảng thời gian thoải mái ít

ỏi nhất có được trong ngày của Khánh Băng.

Và hôm nay cũng như mọi hôm, chuông reo báo giờ nghỉ trưa. Chẳng bao lâu, Khánh Băng thu dọn giấy tờ gọn ghẽ cho vào các học tủ bàn giấy, sau đó cô với tay lấy sắc tay lôi ra ổ bánh mì kẹp thịt trông thấy chẳng hấp dẫn tí nào, nhưng đối với Khánh băng, vô cùng quý giá. Tiền lương tháng tám trăm ngàn, vị chi tiền nhà, điện, nước cơm chiều năm trăm, tiền ăn trưa, sáng hai trăm, còn một trăm dẫn túi.

Nằm lăn ra ghế, Khánh Băng thở một hơi thật dài, khi nghĩ đến món nợ "mượn tạm" của Phong Trần hai tháng qua chưa trả được. Từ một cô gái vùng tiền chưa bao giờ thấy tiếc, giờ chắc chiêu từng đồng bạc lẻ để lo toan cuộc sống của bản thân mình trong vật chất khó khăn. Số mệnh chăng? Hay do tham vọng chết người của ba mẹ cô ? Hình ảnh ba mẹ cô lại hiện ra, khiến Khánh Băng nhói đau ở lồng ngực. Cô thêm biết bao được ngồi cạnh ba mẹ và đàn em ngon hiền từng bữa cơm sớm chiều như thớ nào để nghe giọng trầm ấm của ba, lời dịu dàng ân cần của mẹ, tiếng riu rít của những đứa em thơ. Tất cả thật thân thương, thật gần gũi mà cũng thật xa xăm, bởi Khánh băng đã mất hết rồi, nuôi tiếc, nhớ nhung, giận đời đặt cô vào hoàn cảnh hiện nay. Tại sao cô không được diễm phúc như bao người con gái khác suốt đời được gần gũi trong tình thương bao la vòng tay ấm áp và sự nâng đỡ của gia đình. Tủi thân, nước mắt Khánh băng ứ đọng rèm mi. Rồi cô thiếp đi. Mãi đến lúc có tiếng gõ cửa nhẹ vang lên cô mới giật mình. Phong Trần đã vào phòng từ lúc nào, anh đang ngồi trên chiếc ghế giám đốc, với điều thuốc trên tay tỏa khói và đôi mắt đăm đăm nhìn cô là lạ.

Vừa hốt hoảng, vừa thẹn thùng. Khánh Băng ngồi bật dậy, kéo sát vạt áo vô tình, miệng ấp úng :

- Xin lỗi. Tôi...tôi đã... ngũ say quá, nên không hay đến giờ làm việc.

Dụi đầu thuốc vào gạt tàn, giọng Phong Trần thật khẻ, thật dịu:

- Cô Băng cứ ngủ đi.

- Dạ thôi - Khánh Băng đáp nhanh - Tôi phải đánh máy cho xong nốt các bản báo cáo giám đốc đưa lúc sáng đúng thời hạn yêu cầu.

Giọng nói "nặng" mùi muối pha lẫn "hương chanh giấm" của Khánh Băng cho Phong Trần biết cô thư ký trẻ con kia vẫn còn giận dỗi, vì thái độ nóng nảy lời nói cộc cằn của anh khi giao xấp tài liệu buộc Khánh Băng đánh máy lại do cô sơ ý để sai sót một số điểm, nhưng anh vẫn lờ đi.

- Cô không cần phải làm việc ấy nữa. Tôi sẽ nhờ cô thư ký bên phòng văn thư làm thay.

Khánh ngẩn phất lên. Có chuyện gì nữa đây hở ông giám đốc sáng trưa chiều nắng, trưa lâm râm, nhưng lại thông minh và mẫn cảm. Cô chưa kịp làm nư ông ta cho bỏ ghét vì tính hay la hét nhân viên dưới quyền, thiếu lịch sự tế nhị thì giờ đã lo sợ đến nghẹt tim vì cách nói lấp lững chết người của ông ta.

- Tại sao ? Trong khi tôi hứa chắc chắn với ông sẽ hoàn thành trước bốn giờ chiều nay mà ?

Phong Trần lãnh đạm :

- Tôi có biết điều đó.

Trán Khánh Băng nhăn tít, hàng ngàn dấu chân chim hiện lên, cổ họng cô nghẹn cứng :

- Vậy mà ông... vẫn cương quyết lấy lại tập hồ sso.

- Không sai - Phong Trần nhún vai.

Khánh Băng sa sầm mặt, cô nhìn vị giám đốc "kính mến" hậm hực :

- Ông làm thế với dụng ý gì ?

Phong Trần khó chịu trước câu hỏi có vẻ hạch sách của Khánh Băng, nên anh đáp bằng giọng khô khốc :

- Tôi sẽ phân công cô nhiệm vụ khác.

Mặt Khánh Băng tái đi, cô cao giọng :

- Nhưng tôi chỉ muốn làm việc ở đây, tôi không thích đi đâu cả.

Lời nói biểu tượng sự bướng bỉnh của Khánh Băng đã làm Phong Trần phát cáu lên. Dĩ nhiên điều thuốc đang cháy dở vào chiếc gạt tàn pha lê, anh trở mặt nhìn Khánh Băng, mặt đỏ bừng anh gầm lên :

- Giám đốc ở đây là tôi hay là cô hử ? Rõ ếch nằm đáy giếng ! Tối ngày chỉ biết rúc sâu thì làm sao hiểu được trời cao đất rộng là gì. Cứ tưởng rằng để đối phó với mọi việc chỉ cần gân cổ lên hét toáng lên thì người khác làm theo ngay sao? Tôi... tôi thật không thích có một nhân viên dưới quyền vừa cứng cổ, vừa cố chấp như vậy.

Bị mắng xối xả Khánh Băng cúi mặt cắn môi, giấu đi giọt nước mắt uất nghẹn ngập ngừng lăn tròn xuống má. Cô nghĩ, càng tức tối : "Ngủ trưa quá giờ. Một lỗi lầm không đáng kể lại trở thành điều sai trái lớn lao, khiến Băng mất việc rất ư dễ dàng. Không. Khánh Băng chẳng thể nào chấp nhận chuyện ức lòng thế. Rồi một sớm một chiều tìm đâu ra việc làm. Đói khát, lang thang, rách rưới, viễn cảnh ấy lần lượt hiện về trước mắt Khánh Băng, khiến cô lạnh cả sống lưng. Không. Chắc chắn điều ấy sẽ chẳng bao giờ xảy đến với Khánh Băng lần nữa.

Ngẩng phát mặt lên, Khánh Băng khản giọng :

- Giám đốc Trần ! Có lúc nào ông cảm thấy mình quá khắt khe trong xử lý không ?

Chẳng trả lời, Phong Trần nhắc điện thoại. Chưa đầy năm phút sau đã có tiếng gõ nhẹ cửa phòng. Cô thư ký bước vào. Phong Trần trao tập hồ sơ cho cô ta và nói lớn :

- Hãy làm những gì mà tôi đã trao đổi lúc nãy.

Cô thư ký kính cẩn gạt đầu rồi lui ra sau, khi không quên ngó Khánh Băng bằng một cái liếc mĩa mai thật sắc. Khánh Băng ứa nước mắt nhìn Phong

Trần, lấp bắp :

- Tôi không ngờ ông độc tài như vậy.

Phong Trần nhú mày, đôi mắt anh khẽ nhướng lên và ném về phía Khánh Băng ánh mắt khó hiểu.

- Việc ai nấy làm, can gì đến cô.

Đặt xuống bàn trước mặt Khánh Băng xâu chìa khóa xe, Phong Trần nói tiếp bằng giọng lạnh băng :

- Chuẩn bị xe, mai đi Nha Trang.

Giọt nước mắt chưa kịp rơi đã dừng lại. Băng ngó vị giám đốc "thân mến" của mình vẻ kinh ngạc hiện rõ.

- Tôi ? Thế ông không cho tôi nghĩ việc sao ?

- Ý của cô muốn nói...

Phong Trần cau mặt rồi như chợt hiểu ra. Anh lặng người đi. À, ra là vậy.

Hèn gì cô ta phản ứng dữ dội thế. Nhìn kìa, những bộ quần áo tuy rất thẳng thớm, nhưng không giấu được sự nghèo khó, túng thiếu, rồi đôi giày đen độc nhất, com tay cầm...Cô ta trạc tuổi Tiểu Giang. Ôi ! Lý trí anh một lần nữa đang nghiêm khắc phán đoán. Một tia nhìn xót xa phả qua mặt, Phong Trần thở dài :

- Tôi không bao giờ nghĩ mình phải làm việc đó với Khánh Băng cả, hãy an tâm đi.

Nở một nụ cười thật nhẹ nhàng, anh tiếp lời :

- Giờ Băng có thể về nghĩ sớm, chúng ta sẽ ở lại Nha Trang một hai ngày không chừng. Nếu trở ngại điều gì, cô cứ báo cho tôi biết.

Khánh Băng tròn mắt ngơ ngàng, cô đứng lên như máy, Phong Trần bỏ điều thuốc hút dở xuống, hiền lành :

- Ghé qua tài vụ lãnh tiền, cô được ứng trước một tháng lương mà chẳng cần trừ lương.

Mặt Khánh Băng ngó ra. Cô thật sự không hiểu nổi ông giám đốc "dở hơi" này. Mới vừa hò hét bậm trợn, giờ lại ngọt ngào dỗ dành là sao nhỉ ? Bỗng dưng Khánh Băng cảm thấy tự ái. Hẳn dưới mắt Phong Trần thì Khánh Băng chỉ là một đứa trẻ con, một con rối không hơn không kém. Vui thì cho kẹo, buồn cứ quát roi. Đối với người như thế, chớ nên để lộ vẻ yếu đuối của mình, chẳng ích lợi gì cả. Nghĩ vậy, nên Khánh Băng cố tạo gương mặt thản nhiên, môi mở lời từ chối :

- Tôi vẫn còn tiền, nên không cần đâu giám đốc ạ.

Sau cái nhìn có vẻ ngạc nhiên, Phong Trần nhả mặt :

- Nhưng nếu có thêm cũng chẳng phương hại gì cơ mà. Và lại, tôi thấy quần áo cô không nhiều lắm, chúng đã cũ hết rồi, cô nên sắm thêm vài bộ cho có với người ta.

Khánh Băng xấu hổ chỉ còn cách chui tận đất sâu mới tránh khỏi ánh mắt soi mói của Phong Trần và cũng chính câu nói của anh đã khơi lại mặc cảm trong cô. Nổi bực tức trào dâng không nén được lòng, Khánh Băng xằng giọng cười nhạt :

- Hình thức, trang phục bên ngoài chỉ là lớp vỏ bề ngoài giả tạo, nên tôi ít chú trọng đến. Nhưng ông đã không hài lòng thì tôi sẽ cố gắng sửa đổi.

Phong Trần gật đầu tỉnh bơ :

- Cô hiểu ra rất tốt, vậy cô cứ ghé qua.

Không chờ Phong Trần nói tiếp, Khánh Băng đã xua tay cắt ngang :

- Tôi sẽ không nhận số tiền ấy đâu.

Đôi mày Phong Trần cau tít rồi lại giãn ra thật nhanh, ném mạnh điều thuốc vừa mới đốt ra ngoài cửa sổ, anh bật dậy, tiến đến bên Khánh Băng, chiếu tia nhìn nóng bỏng vào đôi má mịn như nhung đang ửng đỏ, anh nói thật khê :

- Có chấp, bướng bỉnh, chống đối tôi mãi thế này, em mới vui sao Khánh Băng ?

Hành động quá đột ngột nhưng bức xúc của Phong Trần, khiến Khánh Băng chết điếng cả người. Tay chân cô trở nên thừa thãi tê liệt. Mặt đỏ ra, mắt mở to ngó Phong Trần, môi mấp máy :

- Tôi... tôi không có ý đó.

Hai người cứ thế mà nhìn nhau, không chịu nổi ánh mắt nóng rực, xoáy sâu vào Phong Trần, Khánh Băng nhảy nhồm định thoát khỏi bàn tay giữ thật chặt mình, nhưng Phong Trần đã buông ra và anh tiếp lời bằng điệu ngữ trầm trầm bình thản :

- Tôi sẽ không làm gì em đâu.

Trong một thoáng, Khánh Băng nhói buốt tim trong biển mắt u buồn. Rồi phút chốc, Trần quay ngoắt đi. Bàng hoàng, Khánh Băng ngồi phịch trở lại ghế. Mọi việc diễn ra trong tíc tắc, nhưng tai quái lạ kỳ và Khánh Băng biết chắc một điều là từ nay cho mãi mãi về sau, ánh mắt của người đàn ông ấy trở thành bất tử trong cô.

Như thường lệ, bữa cơm chiều diễn ra trong không khí buồn tẻ nhạt. Bỗng lão Huỳnh buông đũa xuống, vẻ mặt lải trâm ngâm thần thờ.

Phong Trần ngạc nhiên :

Lão nuốt không vô à ?

Trả lời Phong Trần là câu hỏi mà lão Huỳnh giấu kín trong lòng bấy lâu nay :

- Cậu Trần à ! Tôi hỏi có khi không phải cậu bỏ qua cho nhé. Có bao giờ cậu nghĩ đến cha mẹ mình không ?

Đôi đũa trên tay Phong Trần rơi mạnh xuống bàn, điều anh muốn tránh cũng không tránh khỏi.

- Tôi mong đừng ai nhắc đến họ cả. Nếu họ chẳng bỏ rơi tôi thì tôi đâu phải rơi vào trường hợp này ?

Lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình với Phong Trần. Lão Huỳnh nhúu vàng trán

đã có nhiều vết nhăn rồi nói như than :

- Cậu nói vậy mà nghe được ư ? Cha mẹ nào lại chẳng thương con, nhưng có lẽ vì một nguyên nhân hay một ẩn tình sâu xa nào đó, nên họ không thể trực tiếp nuôi dưỡng, nên đành phải dứt ruột xa con mà thôi.

Phong Trần nhếch môi cười cay đắng :

- Thế sao ngần ấy năm họ không một lần đến thăm cũng chẳng lá thư báo tin ? Không chừng họ đã qua đời là khác. Thế có lẽ tốt hơn.

Lão Huỳnh tái mặt. Mồ hôi rịn ra trán và hai bên thái dương. Lãi thật chẳng ngờ Phong Trần một đứa con hiếu thảo rất mực của giòng họ Hoàng Phong lại nở lòng buông lời phũ phàng khi nói về cha mẹ đẻ của mình như vậy. Nở nụ cười hét hắt, lão buồn bã :

- Cậu phiên trách oán hận đúng thôi. Bởi là cha mẹ, không thể vì bất kỳ lý do nào lại trao con mình cho người khác nuôi dưỡng. Nhưng tôi xin cậu, hãy tha thứ, hãy vì tôi mà tha thứ cho họ.

Ông ngẹn ngào cùng lời nói lạ lùng của lão Huỳnh, Phong Trần biến sắc, anh chồm người tới, thẳng thốt :

- Lão Huỳnh ! Lão vừa nói gì ?

Lão Huỳnh hoảng hốt chối phắt những gì lão đã nói trong một phút yếu lòng.

- Lão nói dối. Tôi phiên trách họ thì lão đau khổ xót xa. Lão còn xin tôi "hãy vì tôi" mà tha thứ cho họ kia mà. - Phong Trần lắc đầu lia lịa kêu lên.

Trước ánh mắt ngờ vực của Phong Trần, lão Huỳnh quỳnh quáng :

- Cậu say nên nghe nhầm đấy thôi, tại sao lại vì tôi chứ. Không có chuyện đó bao giờ đâu cậu chủ ạ.

Cử chỉ của lão Huỳnh khiến Phong Trần càng nghi ngờ hơn lên, đẩy bát đĩa sang một bên, anh lạnh lùng gằn giọng :

- Một vài lon bia đối với tôi nghĩa lý gì mà chú bảo say. Chú muốn giấu

cũng chả sao. Rồi một ngày nào đó, tôi sẽ hiểu ra thôi.

Lão Huỳnh bình thản :

- Thì cậu cứ tìm hiểu, sẽ thấy tôi không nói dối bao giờ.

Gấp miếng thịt gà vàng ươm bỏ vào chén Trần, lão Huỳnh nói tiếp :

- Cậu dùng cơm thêm nhé.

Xô chiếc ghế, Phong Trần đứng dậy giận dỗi :

- Tôi nuốt chả trôi nữa.

Lão Huỳnh buồn thiu :

- Cậu giận tôi thật à ?

Mím đôi môi, Phong Trần gay gắt :

- Việc gì phải giận. Tôi cần nghỉ sớm mai còn đi Nha Trang.

Lão Huỳnh ngắc ngứ giờ tay ngắt Phong Trần lại gần :

- Cậu Trần này ! Tôi muốn...

Phong Trần cau có nhìn đồng hồ :

- Chú hãy nói nhanh lên, tôi không có thời giờ đâu.

Lão Huỳnh ngập ngừng :

- Tôi sẽ đi Nha Trang cùng cậu nhé.

- Nhà này thì sao ? Chả lẽ đóng cửa ? Vả lại, thêm chú cũng chẳng ít lợi gì trong lúc ở nhà cần sự có mặt của chú hơn.

Giọng lão Huỳnh bức rức khổ sở :

- Thật ra, tôi định đi xa một chuyến để thay đổi không khí. Từ ngày ông chủ qua đời, ngôi biệt thự này buồn bã vắng lặng quá, cậu thì đi mãi còn tôi thì thui thủi một mình. Với lại, tôi cũng khá lớn tuổi rồi, e rằng chẳng còn dịp để đi xa được nữa.

Lời nói của lão Huỳnh khiến Phong Trần khựng lại. Lòng chùng xuống với dáng vẻ già nua, khắc khổ, nhân nhục sự chịu đựng của ông. Quả là gia đình anh đã quá bất công trong việc đối xử cùng lão. Nhất là Phong Trần. Từ lúc

bé thơ, anh đủ nhận ra rằng lão Huỳnh thương yêu, cưng chiều anh rất mực, tình cảm ấy hơn cả cha anh. Lão luôn có mặt bên cạnh cậu chủ nhỏ trong mọi trường hợp, chăm chút từng miếng ăn giấc ngủ như một bà mẹ hiền. Đôi khi Phong Trần quạu quọ, cau có gây khó khăn đủ điều cho lão Huỳnh, nhưng bản tính ít nói và nhún nhường nên ông sẵn sàng bỏ qua tất cả. Tuy bề ngoài lão Huỳnh xin theo anh du lịch, nhưng Phong Trần thừa biết ông quan tâm đến anh mà thôi. Thấy Phong Trần ngồi thừ ra, lão Huỳnh lo lắng :

- Nếu cậu cảm thấy không tiện thì thôi vậy.
- Thôi được. Ông vào chuẩn bị đồ đạc đi nhé.

Lão Huỳnh sáng mắt :

- Thật đấy chứ ?
- Thật mà.
- Cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu.

Sáu giờ sáng. Phong Trần và lão Huỳnh đang ngồi nhâm nhi bên tách cà phê bốc khói, tiếng chuông gọi cổng reo inh ỏi. Lão Huỳnh bật dậy :

- Để tôi.

Lão Huỳnh đơn đã ra cổng. Lão cũng muốn biết người tài xế lọt vào mắt Phong Trần là ai, đầy đủ khả năng thay thế lão không ?

Theo ông nghĩ, anh ta chắc cũng thuộc loại "cừ khôi", bởi vì người đến xin việc ở công ty Phong Vũ rất nhiều, nhưng cả năm nay hầu như Phong Trần tự làm tài xế cho riêng mình. Anh thường bảo với lão Huỳnh :

- Ngoài chú ra, tôi chẳng chọn được ai cả.

Thế mà trước mắt lão Huỳnh, một cô gái đáng mảnh mai, gương mặt trắng trẻo, mịn màng, cặp mắt to đen tròn xoe, mái tóc dài buộc sau gáy, phía trước trán những lọn tóc xoắn nhẹ lòa xòa che vầng trán thông minh, nhưng bừng bừng, đặc biệt nhất là chiếc miệng với đôi môi cong cong. Lão Huỳnh

sững người há hốc. Cô bé là ai, sao vừa lạ vừa quen thế nhỉ ?

- Chào bác - Tiếng cô gái trong veo cất lên - Thưa bác, ông giám đốc thức chưa ạ ?

Đôi môi lão Huỳnh mấp máy như thốt chẳng thành lời :

- Ờ... Ờ...cậu thức từ lâu rồi, nhưng cô.. cô là ai, tìm cậu Trần có việc gì không ? Sáng nay, cậu ấy chả... rảnh... đâu.

Đan hai tay vào nhau, cô gái thản nhiên đáp :

- Cháu biết.

Lão Huỳnh trở mắt :

- Thế sao cô còn đến đây ? Cô là bạn của cậu ấy ?

- Dạ không. Giám đốc bảo cháu đến sớm để ra Nha Trang.

Mím thật chặt đôi môi già nua lại, lão Huỳnh cố giấu nổi bức tức trong lòng.

Trong lúc ông là kẻ thân tín nhất bên cạnh Phong Trần, thế mà khi về Nha Trang tìm hiểu Tiểu Giang, ông phải nài nỉ i ôi mãi, Phong Trần mới chấp nhận, còn cô bé trước mắt kia là cái thá gì chứ, sao lại được Phong Trần tín cẩn cho theo cùng ? Thằng bé này thật lạ, cứ bảo việc riêng, việc bí mật luôn miệng thế, mà giờ này không chừng cả thành phố đều biết, đều nghe qua.

Mặt lão Huỳnh trầm tư suy tính. Cô gái như chú sóc con lách người thật nhanh. loáng mắt, cô gái đã rảo bước chân sáo trên lối sỏi dẫn vào biệt thự.

Lão Huỳnh giận giữ hét toáng theo :

- Ê ! Cô nhỏ, sao cô tự tiện đến bất lịch sự vậy hả ? Tôi đã cậu Trần hôm nay không tiếp khách mà.

Chẳng màng quay đầu lại, cô gái bước gấp :

- E sẽ trở mặt bác ạ. Để cháu vào gặp giám đốc Trần đã.

Lão Huỳnh tức tối đến đỏ mặt tía tai, không thể giữ sự trầm tĩnh được nữa.

Lão phóng tới nắm chặt tay cô gái, quát lớn:

- Này ! Cô kia, đứng lại mau !

Tiếng chân đuổi theo rầm rập của Lão Huỳnh hướng về phía phòng khách. Cũng vừa lúc Phong Trần lúi húi xách vali từ trong đi ra. Buông rơi tay, anh ngó lão Huỳnh thần thốt.

- Có việc gì mà chú hớt hơ hớt hải thế ?

Không trả lời câu hỏi của Phong Trần, lão Huỳnh ngó đảo đảo :

- Đâu rồi ? Rõ ràng tôi thấy vào đây kia mà.

Từ ngạc nhiên chuyển sang bức dọc, Phong Trần nhú mày nghiêm giọng :

- Chú tìm ai thế ?

Lão Huỳnh chắc lưỡi :

- Thì cái con bé nhỏ nhỏ, trắng trắng mặc bộ jean bạc phéch đó. Cô ta muốn vào gặp cậu, tôi chẳng cho phép vì đã đến giờ chúng ta phải đi. Vả lại...Ông bà ta thường nói : Mỗi sáng ra ngõ gặp đàn bà là điều không tốt, nên tôi cương quyết ngăn cô ta lại, nhưng...

Ánh mắt lão Huỳnh đảo nhanh :

- Cô gái này thật bướng bỉnh và bất lịch sự quá đi.

Phong Trần ngăn người kêu lên :

- Chú nói Khánh Băng phải không ?

Lão Huỳnh hậm hực :

- Tôi chẳng biết cô ta là ai, nhưng cậu Trần nè ! Cậu không ngại điều lắm chuyện, lắm lời của đàn bà con gái sao ?

Thấy Phong Trần nhú mày, nghĩ rằng cậu chủ vẫn chưa hiểu ý mình, lão Huỳnh tiếp lời :

- Bọn con gái từ xưa đến nay, ít ai giữ được điều bí mật, cô ta có lẽ cũng thế thôi. Tôi nói cậu đừng giận, thật lòng tôi không muốn cô ta đi chung với mình chút nào. Còn tên tài xế quái quỷ, sao giờ này vẫn chưa đến. Đúng là sáng sớm ra ngõ gặp đàn bà sẽ gặp xui xẻo suốt ngày cho cậu coi.

Vừa khi đó, Khánh Băng đánh xe từ garage đến và đổ xích ngay bậc thềm.

Lão Huỳnh mừng rỡ ngẩng mặt lên, nhưng rồi mặt ông sầm xuống, quắc mắt :

- Ai cho phép cô ngồi trên ấy ?

Lão Huỳnh sấn tới, Khánh Băng hét hồn đờ người ra. Phong Trần hốt hoảng kêu lớn :

- Chú Huỳnh ! Chú làm gì mà kỳ vậy ? Chú có biết cố Khánh Băng đây là...

Lão Huỳnh vung tay cắt ngang :

- Là ai cũng mặc, miễn sao đừng phá phách lung tung kiểu này, tôi không ưa.

Khánh Băng lúc này đã xuống xe, cô rụt rè phân trần :

- Bác à ! Cháu đưa xe ra chứ có phá phách gì đâu. Cháu giữ gìn chăm sóc nó chu đáo nữa là khác.

Lão Huỳnh cười khẩy :

- Không phải việc của cô.

Khánh Băng gật lùi về phía sau :

- Bác nói thế nghĩa là sao ?

Quay sang Phong Trần, Khánh Băng trở mặt, vẻ dò hỏi, Phong Trần nhăn mặt.

- Chú Huỳnh ạ ! Có Khánh Băng đây là tài xế riêng của con đó.

Sững sờ, lão Huỳnh nhíu mày, kêu lên thản thốt :

- Cô bé này ư ? - Ông lắc đầu xua tay - Không được đâu. không được đâu.

Khánh Băng thót ruột, cô ấp úng :

- Sao lại không chớ ? Cũng như bao tài xế lái xe khác cháu cũng có bằng hẵn hoi kia mà.

Tỏ vẻ chẳng đồng ý, Lão Huỳnh lắc đầu nhấn mạnh :

- Nhưng họ là đàn ông. Riêng cô, cô hãy xem lại mình đi. Ôm yếu, mảnh mai, trắng trẻo thế này, thử hỏi đường xa, nhờ xảy ra sự cố cô sẽ xử lý ra sao

? Khóc là xong chắc ?

Bị lão Huỳnh chê bai một cách thẳng thừng trước mặt Phong Trần, Khánh Băng xịu mặt :

- Cháu không tệ như bác nghĩ đâu. Chẳng tin bác cứ tháp tùng cùng cháu và giám đốc một chuyến vậy.

Hếch chiếc mũi nhỏ lên, Khánh Băng cay cú :

- Chả hiểu cháu sinh nhằm giờ gì, sao nào mà gặp ai cũng đều nghe những lời đau đầu cả. Dường như làm con gái là một cái tội không phải nhỏ. Cháu nói thật, bọn đàn ông con trai chưa chắc hơn cháu đâu.

Cuối cùng, cả ba đã lên xe hướng về phía hàng xanh. Nhìn Khánh Băng bên tay lái, lão Huỳnh chắc lưỡi than thầm :

- Lão từng đi Nha Trang, đoạn đường ấy ôi... lên đèo xuống vực khúc khuỷu gập ghềnh.

Khều nhẹ vào tay lão Huỳnh càu nhàu :

- Cậu Trần ! Tôi chẳng an tâm chút nào. Cậu cũng biết đó, về Nha Trang đường vừa xa vừa nguy hiểm.

Phong Trần nhún vai :

- Chú chưa thấy hết khả năng của Khánh Băng đâu.

Lão Huỳnh chỉ còn thở dài thở ngắn.

- Tôi chịu cậu luôn. Ai đời...

Phong Trần đưa một ngón tay lên môi ra dấu im lặng rồi nói khẽ :

- Thôi, đủ rồi. Đừng nói nữa. Dù gì cũng đã muợn cho việc thay đổi tài xế khác. Chú càu nhàu mãi, cô ấy mà nghe được sẽ phân tâm không tốt đâu.

Lão Huỳnh ôm nôi ẩm ức ngồi yên nhìn Khánh Băng với ánh mắt xò xét nét. Chiếc miệng cười quen thuộc cùng nôi ẩm ức ấy ngang nhau nên lão Huỳnh bỏ qua một chi tiết hoài nghi đáng kể ở cô gái tài xế riêng của Phong Trần mà về sau lão tiếc mãi.

Xe lao nhanh dọc theo quốc lộ Một, dưới ánh sáng mặt trời ảm áp vào buổi sáng, xe vượt qua hàng trăm cây số dài hết đất bằng rồi lại vùng đồi núi, những thị trấn nhỏ xinh giữa chốn đồng quê yên ả, những làng xóm trên các đỉnh đồi thật ngoạn mục. Nhìn Khánh Băng luồn lách qua sườn núi thoải thoải khéo léo, Phong Trần cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Anh yên tâm ngả lưng thật thoải mái trong chiếc Nissan rất hiện đại và tiện lợi không nổi niền trắc ẩn hiện lên trong trí. Tâm mắt anh lướt trên những cánh đồng, qua sườn núi xum xê rồi những hàng cây dài đến tận chân trời, chen giữa phong cảnh hữu tình và phiêu nhiên đó, khoảng cách chiêm ngưỡng vẻ đẹp thiên nhiên thu ngắn dần, cuối cùng dừng lại ở vầng trắng rịn mồ hôi lấm tấm của Khánh Băng dù có máy điều hòa nhiệt độ.

Phong Trần gọi lên niềm xúc cảm không thể diễn bằng lời được. Chả lẽ...

Anh xoay đầu lắc mạnh như muốn tránh né một điều đang dần dần hiện lên trong tận sâu thẳm của con tim và tâm hồn.

- Cậu trần ! Cậu đang nghĩ gì thế ?

Câu hỏi tuy thật khế, thật nhẹ nhàng nhưng cũng đủ đưa Phong Trần trở về với thực tại. Anh luống cuống vì sợ lão Huỳnh phát hiện điều thầm kín.

- Không. Không có gì cả.

Phong Trần chối phất.

Lão Huỳnh nhếch môi lặng thinh. Một lát sau, có lẽ không nhịn được, nên lão hỏi tiếp :

- Cậu thích cô ấy rồi ư ?

Giấu tiếng thở dài, Phong Trần buồn bã :

- Thích hay không cũng vậy thôi. Trước mắt còn nhiều việc phải làm gì chỉ chuốc sầu thêm.

Lão Huỳnh răn giọng :

- Cậu hiểu vậy thì tốt rồi. Nhưng tôi khuyên cậu chớ nên nuôi dưỡng trong

lòng mặc cảm thân thể của mình. Biết đâu trong cái rủi có cái may mắn tốt đẹp của nó.

Phong Trần sẫm soi đôi bàn tay trắng trẻo, môi nở nụ cười đầy điều cợt :

- Tương lai sau này trông vào đôi tay này đây.

Lão Huỳnh nhăn mặt :

- Dù sao so với Tiểu Giang cậu cũng sung sướng hơn nhiều. Không chừng con bé nghèo khổ rách nát đến sa vào vũng bùn xã hội nữa là khác.

Lời nói của lão Huỳnh như gáo nước lạnh tạt vào mắt Phong Trần, anh ngẩn người thì thầm :

- Cha ơi ! Nếu thật như thế thì con vô vàn có tội. Con đã cố tình chậm trễ việc tìm kiếm.

Không ngủ được vì thần thờ mỗi như rã rời, lăn một vòng dài trên chiếc niệm êm ái, trắng muốt, Khánh Băng bật người ngồi dậy. Khoác vội chiếc áo ngoài lên người, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi khách sạn rồi dọc theo bờ biển.

Chưa tháng giêng mà thời tiết đã dễ chịu như mùa xuân. Bầu trời tím sẫm gần như đen, tực tấm vải nhung treo cao tí tắp đánh vô vàn những vì sao lấp lánh. Trăng treo chênh chếch, sóng vỗ rì rào khúc nhạc tình ca muôn thưở. Gió đêm lồng lộng thổi mang theo mùi mặn mặn của muối biển hắt vào mũi Khánh Băng gây cho cô cảm giác ngây ngất, khoan khoái nhưng cũng tràn ngập sự đau đớn. Cũng chính nơi này ba mẹ và các em đã làm một chuyến ra đi mãi mãi không về.

Kéo hai tà áo cho sát lại, Khánh Băng lững thững bước thro bờ nước. Bãi biển về khuya im ắng vắng vẻ, buồn thiu như cuộc đời Khánh Băng hôm nay. Khánh Băng ngả người trên tảng đá lớn, dõi mắt nhìn ra khơi xa, những chầm đèn nhấp nháy lác lõng. Cô lầm thầm khấn nguyện :

- Biển ơi ! Hãy dành cho ba mẹ và các em ta một chỗ thật bình yên nhé. Ba mẹ Ơi ! Con sẽ chẳng bao giờ oán trách ba mẹ nữa đâu. Mỗi người sinh ra

đều có số mệnh cả.

Gió biển về khuya càng mang hơi lạnh đến buốt da rất thật.

- Trở về khách sạn thôi.

Cô đứng lên, cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Dưới ánh sáng chớp choạng, một bóng đen ngồi đó tự bao giờ với điều thuốc lè sáng trong tay, Khánh Băng bối rối :

- Không nên để hấn ta biết sự có mặt của mình. Đêm vắng, cách xa đường chính nào ai dám đoán trước chuyện gì sẽ xảy ra.

Khánh Băng thận trọng từng bước, từng bước nhẹ. Nhưng sự cố gắng của cô đã trở nên vô ích. Khi Khánh Băng nhích chân qua gò đá bên phải, một viên sỏi lớn từ trên cao đánh tòm xuống nước.

Khánh Băng hét hồn, hụp đầu ngồi xuống thật nhanh. Một giọng nói ồm ồm cất lên tan mau trong sóng biển rì rào:

- Tôi không làm gì cô đâu, cứ tự nhiên mà đi.

Biết chẳng trốn nơi nào được, Khánh Băng đành đứng lên.

Người đàn ông tiếp lời bằng một giọng giễu cợt :

- Nhát gan thế, lại dám ra biển ban đêm một mình. Nhỡ không tôi mà là người đàn ông khác thì sao ? Hoang vắng với người con gái đẹp... mai một đừng mơ mộng điên rồ kiểu đó nữa nhé.

Khánh Băng nóng mặt :

- Ông có biết mình vô duyên lắm không ? Hình như ông thuộc loại người rồi công rồi nghề thích xen vào chuyện người khác như vậy.

Đôi mắt người đàn ông dừng lại thật lâu nơi gương mặt mờ ảo liễu trai huyền hoặc của Khánh Băng khá lâu. Xong, anh phóng thật nhanh qua gộp đá nắm chặt lấy tay cô ngao ngán :

- Lúc nào cũng chị beo cái xuống chuồng. Tại sao vậy chứ ?

Đau điếng vì bàn tay sắt thép của gã đàn ông. Khánh Băng sùng mày lên

định mắng gã một trận nên thân, nhưng âm thanh quen thuộc của giọng nói khiến Khánh Băng đứng ngây người ra thảng thốt :

- Giám đốc !

Cho tay vào túi quần với dáng ung dung, Phong Trần lắc đầu ra chiều tiếu rě :

- Thì ra Khánh Băng chỉ là một chú hỏ giấy.

Khánh Băng đỏ mặt, lằm bằm :

- Ông hay lằm ! Ông có cách để làm người khác xấu hỏ lằm khó chịu, ông hài lòng chứ ?

Phong Trần nở nụ cười khó hiểu :

- Chưa đâu. Cô thư ký kiêm tài xế riêng của tôi ạ. Bởi vì cô là một cô gái khá đặc biệt mà tôi có bốn phậן phải khám phá.

Khánh Băng lườm mắt :

- Giám đốc không đùa hỏ ?

Phong Trần dịu dàng :

- Cô không giống bất kỳ cô gái nào tôi gặp.

Khánh Băng ngắn ra :

- Tôi thật không hiểu ý giám đốc muốn nói.

Khánh Băng ngập ngừng pha lằm bối rối và cái nhìn la lạ của ông giám đốc có tiếng nghiêm khắс. Ngắm nghĩ một chút. Phong Trần nói tiếp :

- Chẳng người phụ nữ nào không thích ngồi mát hưởng nhàn, sợ nắng e gió, ngại mưa, nhát mù sương cả. Riêng cô thì...

Phong Trần nói nhỏ :

- Cô quá đơn giản, áo pull quần jean bạc thềс, môi không son, má không phắn, đi đứng ngỏ ngáo, gương mặt lạnh như tiền, lúc nào cũng sẵn sàng gây chiến. Nếu thiếu hai bím tóc đơng đưа, nói thật, tôi chả biết cô là nam hay nữ nữa.

Khánh Băng ngó người, cổ cười khì :

- Ôi ! Không ngờ tôi có nhiều khuyết điểm đến vậy. Nhưng biết làm sao bây giờ ? Từ ngày ba mẹ tôi...Mà thôi, nhắc mãi chỉ thêm phiền.

Đưa tay chỉ một ngôi sao thật xa mờ. Khánh Băng ngậm ngùi :

- Nó là của tôi đó, cô đơn, chìm ngấm không chừng biến mất một ngày nào đó không xa cũng nên.

Dáng co ro, vẻ buồn sâu lắng thâm trầm ở cô gây sự xúc động không ít trong lòng Phong Trần. Anh lặng người chăm chú nhìn cô. Anh đã quá hờ hợt khi nhận xét một người giữa biển người bao la rộng lớn. Khánh Băng tặc như chiếc thuyền nan trôi nổi bồng bềnh trợ trợ lẻ loi đến lạ lùng. Anh tự nhủ :

- Cô ấy còn trẻ lại có năng lực nhưng việc gì đã khiến cô mất đi vẻ hồn nhiên và sức sống, vui mình vào nỗi riêng tư u buồn ? Tình yêu ư ? Chưa lần ta bắt gặp cô ấy với bạn trai. Công việc ư ? Cô ấy vẫn hoàn thành tốt nhiệm vụ với sự nhiệt thành. Hay cuộc sống ? Chịu thôi, Phong Trần chẳng làm sao hiểu được. Tuy nhiên, anh cũng đang buồn, bao giờ nỗi buồn cũng gần gũi và dễ cảm thông hơn. Nghĩ thế, nên Phong Trần trầm giọng :

- Đừng nên vì mình một cái gì cả, vì như thế là tự thú nhận sự bất lực, bi quan của mình. Cần phải có niềm tin yêu của cuộc sống, dù cuộc sống chưa bao giờ ưu đãi ta. Bản thân Khánh Băng buồn, đời cũng chẳng vui đâu. Ai cũng có nỗi niềm riêng mà không tiện nói thành lời.

Tiếng Phong Trần tan nhanh trong sóng biển rập rờn và đọng lại trong Khánh Băng niềm cảm xúc dịu kỳ. Từ ngày ba mẹ cô qua đời, lòng Khánh Băng tràn ngập nỗi buồn cùng sự mặc cảm càng ngày nhân cao. Tất cả chỉ còn là mất mát, thua thiệt, nên càng lúc Khánh Băng càng rúc sâu cái vỏ ốc riêng mình, mặc cho mọi người phê phán "Khánh Băng lập dị, Khánh Băng kênh kiệu, Khánh Băng khó gần ", cô vẫn mặc, tách biệt khỏi đám đông và kiêu hãnh giấu kín nỗi buồn đau. Nhưng giờ đây, trên bãi biển vắng, cạnh

một người đàn ông chưa lần nào thân mật. Khánh Băng lại muốn kể về một điều gì đó rất thật lòng hầu vơi nhẹ tâm tư.

Nhìn đắm đắm vào màn đêm nhạt nhòa, Khánh Băng nghèn nghẹn :

- Cha mẹ, của cải của tôi, tất cả đã vùi sâu dưới lòng biển dữ dội này. Tôi cũng muốn lại quan, cũng muốn yêu đời nhưng đời đâu có cho tôi sự thanh thản để mà yêu ? Mọi nỗi khổ tâm, buồn bã, lo âu đã đến với tôi từ dạo ấy. Đôi khi tôi định tìm cái chết - Khánh Băng chợt ngừng nói, giọng cô trở nên cay đắng - Có lẽ tôi còn nặng nợ đời đầy giám đốc ạ.

Phong Trần thật bất ngờ trước lời bộc bạch của cô gái. Hèn gì, cô bé này lúc nào cũng gương vuốt với mọi người xung quanh, nhằm che lấp sự yếu ớt và mặc cảm thua thiệt của mình.

Nghiêng đầu nhắm gương mặt xa xăm mà nao nao trong lòng. Cứ nghĩ mình là người bất hạnh nhất, kém may mắn nhất, giờ đứng trước nỗi đau của con gái đang ngồi kia. Phong Trần cảm thấy quá nhỏ bé, quá tầm thường. Bao nhiêu tình cảm đè nặng bấy lâu nay, bỗng chốc trỗi dậy, anh nhìn sâu vào mắt Khánh Băng run giọng :

- Khánh Băng ! Chúng ta xem nhau là bạn nhé ?

Ngỡ ngàng trước lời đề nghị quá ư đột ngột của Phong Trần, Khánh Băng mở to đôi mắt thẳng thốt :

- Tôi là bạn giám đốc ? Giám đốc bạn tôi... - Cô xua tay - Không nên đâu.

Phong Trần nhăn mặt :

- Chúng ta đồng cảnh ngộ, mồ côi cha mẹ, sống đơn độc thu tại sao Khánh Băng đồng ý chứ ?

Khánh Băng lắc đầu buồn bã :

- Một giám đốc giàu có, sang trọng như ông...tôi thực sự không dám. - Cô đứng bật dậy - Xin phép giám đốc, đã quá khuya, tôi về khách sạn trước nhé. Cử chỉ từ chối thẳng thừng của Khánh Băng khiến Phong Trần đâm ra lúng

túng :

- Khánh Băng ! Hãy để tôi nói đã.

Khánh Băng cương quyết :

- Tôi không muốn vượt khỏi ranh giới vị giám đốc và cô thư ký riêng. Xin lỗi ông.

Phong Trần thật sự bẽ bàng, anh sửng người nghiêm giọng :

- Thôi được. Tôi sẽ không đề cập đến việc này nữa. Tôi đưa cô về.

Họ không nói với nhau lời nào cả, trên suốt quãng đường về khách sạn Thiên Thiên. Nhưng khi đến trước cửa phòng Khánh Băng, Phong Trần dừng lại giọng lạnh băng :

- Đúng sáu giờ, chúng ta lên đường. Nhớ để đồng hồ báo thức.

Nhìn ông giám đốc dần gót bỏ đi, Khánh Băng nhủ thầm :

- Cũng may ta không chấp nhận lời đề nghị lúc nãy của ông ta, nếu không ... có mà khùng luôn vì tính khi mưa khi nắng của ông ấy - Khánh Băng rút cổ le lưỡi lẩm bẩm một mình - Eo ơi ! Xấu số cho ai sau này vớ phải đức ông chồng như vậy, nhiệt độ trong người luôn thay đổi phát mà chóng mặt.

Tưởng sao, chớ lên giọng "cụ non" thế ta sẽ ngu quên luôn cho biết.

Tuy nói thế, nhưng Khánh Băng vẫn còn dần lòng lên giầy đồng hồ reo lúc năm giờ ba mươi và sau đó cô lên giường. Giấc ngủ đến nhanh hơn cô nghĩ, mặc đồng hồ reo cứ reo.

- Cô Băng ! Cô Băng !

Còn ngái ngủ, nên Khánh Băng cự nự :

- Này ! Buồn ngủ muốn chết, có biết không, sao lại làm ồn như vậy ?

Tiếng gõ cửa im bật rồi dồn dập thúc hối hơn. Mắt nhắm mắt mở. Khánh Băng hét lớn :

- Có im đi không hở ?

Miệng hét, tay quờ quạng kéo tấm chăn bông phủ kín đầu.

- Khánh Băng à ! Tôi đây. Nếu cô chẳng dậy nổi thì tôi sẽ tự lái xe đi đấy.

Khánh Băng lừ nhừ :

- Hừ ! Tôi nghe rõ rồi mà. Lộn xộn quá.

Không có tiếng động rằng Khánh Băng đã dậy. Bên ngoài Phong Trần chỉ còn lắc đầu ngao ngán. Anh xoay ngang nói với Lão Huỳnh :

- Ta đi thôi.

Lão Huỳnh nổi giận, ông đập cửa thật mạnh :

- Cô Băng ! Giám đốc Trần giận cô thật rồi đó.

- Ái da !

Khánh Băng tỉnh hẳn. Giám đốc Trần. Chết rồi ! Mở toang cánh cửa phòng, Khánh Băng thò đầu ra ngoài với gương mặt thất sắc và đầu óc rối tung :

- Bác Huỳnh ! Bác hãy nói giùm giám đốc chờ cháu một lát.

Nhưng lão Huỳnh đã ngoe ngáy bỏ đi. Ngệm nước mát làm đầu óc Khánh Băng tỉnh táo hơn. Cô lao nhanh xuống bãi đậu xe. Vừa lúc đó Phong Trần cũng đã cho xe vọt ra. Bất kể nguy hiểm. Khánh Băng tạt ngang. Kinh hoàng, Phong Trần thắng mạnh, lão Huỳnh rên rĩ :

- Tôi đã bảo không được mà cậu có chịu nghe đâu.

Bước xuống xe, mặt hầm hầm Phong Trần mắng té tát vào Khánh Băng :

- Hãy nhìn đồng hồ đi. Nếu biết mê ngủ đến vậy, sao tôi chẳng chịu lên giường ngủ sớm. Quen thói làm việc lè lè tắc tạch này, tốt hơn, cô nên ở nhà ăn no ngủ kỹ đi. Tôi không có thời gian thừa để mỗi sáng mong đứng mong ngồi chờ cô mãi thế.

Từ lâu ba chạy như bay xuống đất, tóc tai chưa kịp chải, quần áo chưa kịp chỉnh tề, giày dép chẳng kịp cột dây lại, thêm tí nữa bị xe tông, hôn vía lên chín tần mây chả kịp trở về đã nghe Phong Trần hỏi tội dài thườn thượt như một bản sớ quân, không thể bình tĩnh được nữa. Khánh Băng nghiêng rằng.

- Ngoài tôi ra, những nhân viên khác khi phạm sai lầm, ông có dám mắng

mở kiểu này không nhỉ ? Tôi không phủ nhận

là mình có lỗi, nhưng ít ra ở cương vị giám đốc, ông nên từ tốn đóng góp có đầu la hét om sòm như thế. Ông tưởng ông làm thế là trị được nhân viên của mình ư ? Xem ra ông lắm rồi đó.

Phong Trần tái mặt. Anh không ngờ, không thể nào ngờ được, lần đầu tiên trong đời làm giám đốc đã có một nhân viên dưới quyền dám chống chọi lại với mình. Đôi lông mày đen rậm nhăn lại, anh gầm lên :

- Cô còn nói thêm lời nào, tôi sẽ tổng cổ cô ra khỏi công ty ngay tức khắc.

Hừ ! Sai trái không biết phục thiện, lại bướng bỉnh, cố chấp.

Cuối cùng, dưới sự can gián của Lão Huỳnh, Khánh Băng lên xe đưa Phong Trần đến địa chỉ anh yêu cầu. Đó là ngôi biệt thự cổ nằm lưng chừng triền dốc xa thành phố.

Vẻ mặt Phong Trần căng thẳng tốt độ, giọng anh cộc lốc :

- Ở đây chờ chúng tôi.

Khánh Băng im lặng quan sát Phong Trần rồi lẩm bẩm :

- Lạ thật ! Với bộ mặt "hình sự" kia, chẳng hiểu ông ta đi công tác, đi chơi hay đi săn bắt cướp nhỉ ? Bộ mặt có mà hăm tài không xui cũng rồi.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Nắng lên cao, cái nắng của gió biển chói chang nóng bức đến rát da, khô họng, nhưng Khánh Băng chẳng dám bỏ đi, cô không muốn xảy ra điều khó chịu giữa cô và giám đốc Trần nữa. Thà nhịn khát còn hơn phải nhìn bộ mặt quạu quọ, cau có khó ưa của vị giám đốc "thân yêu".

Cũng may cho Khánh Băng, sau hai tiếng đồng hồ thi gan cùng nắng muối gió mặn, Phong Trần và lão Huỳnh đã trở ra. Nhìn đôi môi anh mím chặt, vàng trán cao tít, gương mặt không biểu lộ cảm xúc nào dù nhỏ cũng đủ để Khánh Băng có thể kết luận rằng chuyến đi bất thành nhưng về hay ở tốt hơn hết chờ anh ta quyết định. Hồi lung tung không chừng anh ta phát cáu lên

sạc cô thêm một trận có mà ê mặt.

- Còn chờ gì nữa mà chưa chịu đi ? - Phong Trần gắt lớn.

Khánh Băng sựng lại, ngờ ngàng :

- Tôi chưa rõ giám đốc định đi đâu.

Ném ánh mắt khó chịu về Khánh Băng, Phong Trần nạt ngang :

- Lúc nào tôi cũng nghe cỡ bảo chưa rõ, chưa biết. Còn cách nào trả lời nào nghe dễ chịu không ?

"Tránh chả khỏi" Khánh Băng tức đến nghẹn ứ hơi, tuy nhiên cô vẫn nhẫn nại.

- Xin lỗi. Tự tôi không biết thật mà. Hôm qua, giám đốc có nói lịch trình đi giám sẽ cho hay sau.

Phong Trần khựng lại, trợn mắt nhìn Khánh Băng, gằn giọng :

- Cô bắt bẻ tôi đó à ?

Ức lòng, Khánh Băng đáp cộc lốc :

- Tôi không dám.

Phong Trần cười gằn :

- Cô lý sự giỏi lắm.

Nuốt nghẹn đánh ực một cái, Khánh Băng nhủ thầm : Thiệt xui xẻo cho những ai "kết" nhân người bạn trái nết trái tính như ông ta. Phong Trần dễ cảm thông, dễ gằn gửi nơi biển vắng đêm qua đã biến mất giờ chỉ còn lại ông giám đốc hách dịch, độc đoán khó thương.

Giấu vội giọt nước mắt chực lăn xuống má, Khánh Băng dần lòng hỏi nhẹ :

- Thừa giám đốc, chúng ta đi đâu bây giờ ạ ?

Ngờ Khánh Băng chăm chọc mình, Phong Trần giận dữ tột độ, bất kể hoàng hôn đã buông xuống, anh quyết định :

- Về Sài Gòn.

Khánh Băng chưng hửng, lão Huỳnh cũng ngạc nhiên không kém, ông trợn

mắt :

- Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không ? Bốn giờ chiều đúng. Theo tôi, ta trở lại Nha Trang nghỉ qua đêm, sáng mai khởi hành sớm. Vừa mát vừa đỡ nguy hiểm vì Khánh băng có vẻ mệt lắm cậu chẳng thấy sao ?

Đưa mắt thật nhanh về Khánh Băng tóc bê bết mồ hôi, mặt mũi phờ phạc, làm da mịn như nhung đỏ bừng, cơn giận trong lòng Phong Trần "xẹp" xuống thật nhanh. Thở hắt ra, anh đáp xuôi xị :

- Cũng được.

Và tối đó, dù trần trở chẳng ngủ được, dù muốn ra bãi biển ngắm trăng dù thích được một mình trút tâm sự cùng những cơn sóng vô tình, Khánh Băng cũng chẳng dám. Bởi cô rất sợ câu phiền hà lúc sáng của Phong Trần về cô : Mê ngủ hơn mê làm. Một câu phiền hà mà tất cả bọn con gái trên đời đều không thích nghe dù đó là sự thật.

Khoảng Trời Của Em

Tập 2

Sau chuyến đi Nha Trang về, chẳng hiểu sự cố gì xảy ra mà đã có thay đổi đột ngột ở Phong Trần, anh không còn gắt gỏng, bẳn tính, hằn học, lạnh lẽo như xưa, nhất là đối với Khánh Băng. Đôi khi cô còn bắt gặp trên đôi môi đàn ông kiêu hãnh kia "xuất hiện" một vài nụ cười dù không trọn vẹn, nhưng cô cũng xem đó là điều ưu ái hiếm có. Cô tin rằng cuộc sống của cô "hết cơn

bỏ việc tới hồi thời lai". Số phận hẩm hiu đã từ giã cô một đi không trở lại. Khánh Băng hài lòng cuộc sống hiện tại của mình. Đồng lương tuy chẳng là bao, nhưng nó giúp cô giải quyết những khó khăn trước mắt : Tiền nợ Minh, tiền sắm sửa trang phục cá nhân, dăm ba đôi giày, mười bộ quần áo mới để cái thay cái đổi đủ cho cô mãn nguyện lắm rồi. Còn lời đề nghị kết bạn cùng buổi chuyện trò trên bãi biển đêm nào của Phong Trần, có lẽ chỉ "một phút xao lòng" mà thôi, nhưng đối với Khánh Băng, đó là dấu ấn êm ái không thể nào quên dù cô đã trưởng thành từ chối. Tuy nhiên, mỗi khi nhìn Phong Trần thân nhiên và lạnh lùng trước mình, Khánh Băng cảm thấy tức đến nghẹn ứ, cô không ngờ một giám đốc bao giờ lý trí cũng chiến thắng tình cảm, đầu óc mạnh hơn con tim lại có lúc quên đi trách nhiệm về lời đã thốt ra. Mặc cảm thân phận khiến cô giữ kín nỗi đau trong lòng, dù Khánh Băng biết rằng cô đã yêu say đắm người đàn ông mà chẳng có ai thay thế được.

Khi sửa soạn ra về sớm hơn mọi ngày. Khánh Băng bỗng chạm vào tia mắt và gương mặt xanh lạnh lẽo của Phong Trần như băng sơn đá tản hướng về phía mình, sự nhờ chưa thông qua Phong Trần, cô bối rối :

- Tôi định xin phép giám đốc về sớm một hôm có được không ạ ?

Phong Trần cười nhạt :

- Nếu tôi chẳng đồng ý thì sao ? Cô vẫn ra về kia mà.

Câu hỏi đầy sự châm biếm của Phong Trần, khiến Khánh Băng đỏ mặt, cô đáp ứng :

- Tôi xin lỗi đã không báo trước như quy định của công ty, nhưng giám đốc thông cảm - Khánh Băng nhỏ giọng nài nỉ - Tôi bận việc riêng thật đó.

Phong Trần thân nhiên :

- Tôi biết.

Khánh Băng sửng sốt :

- Biết ? Chẳng lẽ giám đốc biết lý do tôi về sớm chiều nay ?

Câu hỏi của Khánh Băng làm Phong Trần gật mình. Anh đã hờ hênh nên chống chế bằng cách sa sầm mặt.

- Này ! Chuyện riêng của cô tại sao tôi phải biết chứ ? Trong mắt cô, tôi là người đàn ông lắm điều thế u ?

Khánh Băng nóng bừng mặt, cô lầm bầm :

- Trời hỏi ! Trời mưa hay nắng đây ?

Phong Trần nghiêm mặt, tiếp lời :

- Tối nay, tôi cần đến Chung Nam Sơn để dự tiệc chiêu đãi, cả cô cũng không thể vắng mặt.

Khánh Băng nhăn mặt kêu lên :

- Cả tôi ? Giám đốc à ! Hôm nay tôi bận việc đấy. Mong giám đốc thông cảm cho lần này.

Phong Trần xoay người, nghiêng đầu nhìn Khánh Băng với vẻ kẻ bề trên và cố tình im lặng như để kéo dài sự chờ đợi của cô. Thời gian chậm chạp trôi qua, mãi lâu sau Phong Trần mới lên tiếng :

- Chỉ có đi rồi tranh thủ về sớm chứ không được vắng mặt, cô nghe rõ chưa ?

Đôi mắt Khánh Băng tối sầm, cô lặng thinh ngán ngẫm lùi ra phía sau tựa lưng vào tường, tay xấn chặt quai xách, môi bặm lại ảm ức khi nghĩ đến chiếc bánh kem nho nhỏ mà cô phải thức suốt đêm qua mới làm vừa xong và hai mươi bốn cây nến hồng bạch xinh xinh cô đã tranh thủ mua hồi lúc trưa. Hay nói thật với ông ta rồi năn nỉ ? Khánh Băng chau mày : Vô ích thôi. Là nhân viên dưới trướng giám đốc Trần, tuy chẳng lâu lắm, nhưng cũng đủ để cô "kinh nghiệm xương máu". Muốn yên thân làm việc thì gặt đầu tuân theo chứ chả nên lắc đầu từ chối ấy mới đúng là hợp lý.

Phong Trần lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Khánh Băng :

- Sáu giờ rưỡi có mặt, cô phải trang thủ kéo trẻ đây.

Khánh Băng nhẩm tính thật nhanh. Đưa xe ra khỏi garage. Mười phút, hai lượt đi về hết bốn mươi phút, thế là chỉ còn mười phút dư ngắn ngủi. Cô nén tiếng thở dài nảo ruột. Khánh Băng ngồi phịch xuống ghế, mặt khó chịu đến cùng cực, Phong Trần ngạc nhiên kêu lên :

- Vẫn còn chưa chịu về à ? Cô biết mấy giờ rồi không ?

Khánh Băng xụ mặt, đáp cộc lốc :

- Biết, nên tôi nhận biết, tốt hơn hết là ở lại. Thà luộm thuộm, kém thơm tất hơn là mang khuyết điểm - Khánh Băng dài giọng - Khâu giờ...giác... chưa... ạ.

Hiểu rõ lời Khánh Băng mỉa mai mình, Phong Trần phớt lờ, trên môi nở nụ cười khó hiểu, đôi chân mày rậm nhưng nhướng, tia mắt giễu cợt bắt đầu lướt chậm trên người cô thư ký riêng, khá lâu sau anh gật gù :

- Theo tôi thấy, thế này cũng tạm tạm rồi, đừng càu nhàu nữa nghe mệt cả óc, cô bé ạ.

Khánh Băng trợn mắt :

- Như vậy mà ông cho là được hở ? - Cô đứng phắt dậy, miệng méo xệch - Nè ! ông hãy nhìn kỹ đi. Áo quần nhếch nhác, tóc tai bù xù, mặt mày lem luốc, đến chỗ đông người cùng tôi, ông chẳng cảm thấy xấu hổ ư ?

Vẫn nụ cười của kẻ bề trên, Phong Trần thản nhiên :

- Có gì tôi phải xấu hổ chứ. Tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó xảy ra. Cô cứ an tâm lo cho chính mình tốt hơn.

Nhìn gương mặt khinh khỉnh bà nụ cười châm biếm của Phong Trần, Khánh Băng tức tối, không thèm trả lời nữa, cô đến bên cửa sổ ngó mông lung ra đường, lòng nhủ thầm :

- Được. Hãy tha hồ mà xài xê người khác đi, ông giám đốc kính mến. Phần tôi cũng tha hồ nhẫn nhịn. Thử xem, ai sẽ giàm tuổi thọ vì tật nói nhiều lớn hơn cái tuổi cho biết. Hứ ! Đàn ông gì mà mồm mép đến phát khiếp. Đúng là

nghèo tiền nghèo của gắn đôi với nghèo quyền lợi, nghèo sự ưu đãi và giàu sự ưu đãi và giàu nỗi thiệt thòi.

- À này, Khánh Băng !

Phong Trần đột ngột lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ vớ vẩn của Khánh băng bằng giọng lạ, khiến cô dù đang bức bối cũng phải xoay đầu lại, lắng nghe.

- Cô có quà để trong ngăn kéo ấy.

Đôi mày Khánh Băng hơi nhíu lại, cô ngỡ ngàng :

- Quà của tôi, nhưng ai gửi mới được chứ.

Môi Phong Trần nở nụ cười gương gạo:

- Sao cô lại hỏi tôi ? Lạ thật - Phong Trần cười nhạt - Chẳng lẽ mọi việc trên đời tôi đều phải biết hết ư ?

Đỏ mặt, Khánh Băng lắc đầu áp ứng :

- Tôi không có ý vậy.

Gói quà đã nằm trên tay Băng. Cô mở thật nhanh. Từng lớp giấy một và cuối cùng... Khánh Băng sững sờ. Bộ váy lụa satin hồng với những đường ren trắng mịn màng tuyệt đẹp, bộ váy mà mỗi khi đi ngang qua shop "Trung tâm thời trang" cô đã say sưa ngắm nhìn hàng trăm lần và ước ao trong vô vọng. Nâng nhẹ chiếc áo, một mảnh giấy phơi lụa hồng rơi ra, hàng chữ đánh máy đập vào mắt cô :

"Gửi Đoàn Nguyễn Khánh Băng - Mừng sinh nhật lần thứ hai mươi bốn ".

Và phía bên dưới, Khánh Băng lật tới lật lui, cô ngớ ngừ

Không họ tên, không chữ ký, không dấu vết. Khánh Băng hoang mang tột độ. Cô đoán già đoán non nhưng chẳng sao hiểu nổi chủ nhân của món quà quý giá kia là " nhân vật" nào. Lại biết rõ hôm nay cô tròn hai mươi bốn tuổi, chẳng sai lệch mấy may. Những gương mặt bạn bè, người thân thuộc lần lượt hiện đến. Như Nguyễn ư ? Không, bởi ngày đi học chung Như Nguyễn

có tiếng đặng trí số một, ngoài bài vở ra cô ít khi để tâm đến chuyện gì cả. Hay Hoàng Ha ? Cũng không nốt. Cô đã theo chồng về vùng cao, ở trên ấy thì đốt đuốc khắp nơi chẳng thể nào có được chiếc áo ấy. Và lại kinh tế vợ chồng Hoàng Hoa rất yếu kém. Còn cậu Nam và mợ Hoa ư ? Lại càng không. Ở công ty này, cô chưa hề giao tiếp mật thiết với một ai cả ngoài... Tầm mắt ưu tư của Khánh Băng đột ngột dừng lại. Đôi môi con gái trẻ xuống thật dài, hai cánh mũi xinh xắn phập phồng héch lên, mắt nai tròn xoe chom chóp. Ôi ! Chả lẽ ông ấy ? Khánh Băng đưa tay vỗ nhẹ vào đầu. Không. Không thể có điều trái khuấy, nhưng vô cùng tế nhị xảy ra ở một người vô tâm vô tính có trái tim băng sơn như ông ta được. Bao câu hỏi, bao thắc mắc làm Khánh Băng điên cuồng cả đầu. Thôi thì...Khánh Băng bậm môi...của ai mặc họ, giờ cần giải quyết việc vướng víu trước mắt là nên hay không nên sử dụng bộ đàm này để dự tiệc tối nay. Nếu không mọi người sẽ nghĩ sao khi Khánh Băng với bộ dạng lôi thôi, lếch thếch chường mặt giữa đám đông sang trọng, quần là áo lượt. Còn nếu mặc, giám đốc Trần chẳng cho cô ra gì, không biết kiềm lòng trước sự quyến rũ hào nhoáng của vật chất. Cup mắt xuống, xụ mặt, Khánh Băng miễn cưỡng nhẹ nhàng đẩy chiếc áo qua một bên rồi ngồi xuống chống cằm, mặt bình thản, nhưng lòng âm ứ, tiếc nuối. Cô đã từng ao ước có nó, sao nay vào tay lại từ chối, tránh né, chẳng can đảm nhận lấy ? Cô tự trọng hay tự ái ? Thật lòng không muốn hay sĩ diện hảo huyền ? Khánh Băng lại đảo mắt nhìn quanh. Đúng là một con người bất lịch sự, cô ngồi ì ra đó. Chút hờn dỗi chợt đến mà Khánh Băng chẳng hiểu nổi vì đâu. Hay kệ hấn ta vậy. Những ngón tay thon nhỏ giơ lên định kéo chiếc áo về phía mình, nhưng rồi Khánh Băng rút tay lại thật nhanh bởi tiếng "hừ" như bắn ra từ miệng Phong Trần, Khánh Băng bắt giác đỏ mặt, cô giả vờ nhún vai, tránh tia nhìn của anh.

- Cô Băng ! Sắp đến giờ rồi đó.

Khánh Băng chau mày, cố lấy lại bình thần, nghiêng người vớ nhanh chiếc áo lách nhẹ vào phòng tắm. Tiếng giám đốc Trần vọng vào :

- Khánh Băng ! Tôi chờ cô ngoài xe.

Khánh Băng lầu bầu :

- Ông ta muốn thúc hối mình đấy. Hừ ! Chậm như rùa thì đã sao ? Đàn ông con trai gì mà chả biết ga lăng tí nào cả. Cần phải cho ông ấy một bài học về phép lịch sự tối thiểu với "đàn bà con gái" mới được.

Tuy nghĩ vậy Khánh Băng vẫn gấp rút kéo nhanh phet- mơ- tuya và ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài. Nhưng đôi chân Khánh Băng bỗng trở nên cuống quýt lóng ca lóng cóng nặng trĩu ngàn cân và gót giày gằn như dính chặt xuống đất khi cô phát hiện được cái nhìn lạ lẫm, cái nhìn sâu hun hút chẳng khác gì tia laser cực mạnh từ người ngồi trong xe chiếu thẳng vào cô. Không vờ vĩnh, che giấu hay ngại ngùng, trái tim ngủ quên từ bao trăm năm đột nhiên bị đánh thức bằng ngọn roi êm ái thần kỳ khiến Khánh Băng chơi với, chơi với.

- Eo ơi ! Nhìn kiêu chi kỳ cục thế hử ? - Khánh Băng thì thầm.

Thu hết cam đảm còn sót lại, Khánh Băng cũng đến được bên tay lái và im lặng. Phong Trần không tỏ cử chỉ nào trao tay lái cho cô, đã thế, anh còn đề nghị :

- Hôm nay chúng ta đổi vị trí nhé. Vả lại, qua nét mặt cô, tôi nghĩ cô không được khỏe lắm.

Khánh Băng ngẩn người mất mấy giây, cũng giọng nói này, đôi mắt đó cô đã bắt gặp một lần bên bãi biển đêm vắng tanh hôm nào. Nỗi xúc động khiến Khánh Băng trở nên ngoan ngoãn khác thường. Cô nhẹ nhàng vén áo ngồi vào vị trí của Phong Trần thường ngày.

Xe lướt êm êm qua khu phố đông người quận I, rồi vượt cầu Sài Gòn về phía Biên Hòa. Cuối cùng, xe dừng lại ở một địa điểm thật đẹp, thật nên thơ mà

cũng thật xa lạ. Bên ngoài, trời đã tối đen, nỗi lo sợ vu vơ chợt đến khiến Khánh Băng biến sắc kêu lên :

- Giám đốc Trần ! Đây là đâu ?

Phong Trần im lặng nhìn Băng một lúc, hỏi nhỏ :

- Nhưng cô có thích không ?

Khánh Băng bực bội ra mặt :

- Sở thích cá nhân tôi chẳng can dự gì đến buổi chiều đãi cả. Giám đốc đừng đùa nữa, hãy đưa tôi đến nhà hàng Chung Nam Sơn đi, kéo trễ giờ mất.

Phong Trần lừ mắt :

- Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Khánh Băng đỏ mặt, cắn một miếng tóc gió thổi qua môi, cô hậm hực trả lời cho qua.

- Thích, rất thích nữa là khác. Nhưng...

Phong Trần nghiêm giọng :

- Không nhưng gì nữa. Vào đi !

Khánh Băng há hốc, trợn mắt, đầu lắc ngầy ngậy :

- Nếu ông không giải thích rõ ràng tôi sẽ đứng đây mãi.

Phong Trần ngẩng phắt mặt lên, giọng sắc lạnh :

- Cô lại sắp sửa vượt lên quyền hạn của một trợ lý giám đốc rồi đó.

Nói xong, Phong Trần bỏ đi một mạch vào trong. Thế chẳng dặng dưng,

Khánh Băng đành bước xuống xe với niềm tức tối tràn ngập.

Vừa qua khỏi cổng nhỏ, Khánh Băng bàng hoàng dù trong lòng không được vui, Khánh Băng cũng thừa nhận rằng, khung cảnh nơi đây tuyệt đẹp hơn trí tưởng tượng của cô rất nhiều. Chẳng khác gì cô đang lạc vào cõi thần tiên ở chốn đào nguyên. Không gian chìm đắm trong vắng lặng trong vắt và dịu dàng. Trăng vừa nhô lên, nhưng cũng đủ sức tỏa ánh vàng dịu dịu xuống thênh thang trên miền hoa cỏ tươi mát xanh vời vọi. Qua những mảnh vườn

là một hồ nước rộng, vòi nước phun cao liên tục tạo thành các cầu vòng ngũ sắc lấp la lấp lánh bởi ánh đèn pha lê rọi sáng lung linh hạt nước, tựa như từng chuỗi ngọc kết nên vòng nguyệt đăng quang.

- Đã đến rồi đó. Mời cô vào.

- Đến ư ? - Khánh Băng ngẩng phắt lên và lập lại lời Phong Trần như một cái máy.

Trước mặt cô, một ngôi nhà hai tầng sơn trắng tinh khiết nổi bật với những cánh cửa sổ lớn lồng kính. Bậc tam cấp, cột đều được đúc bằng đá cẩm thạch màu xanh ngọc. không dẫn được nữa. Khánh Băng lại kêu lên :

- Ngôi biệt thự này của ai ? tại sao ông đưa tôi đến đây ? Giám đốc Trần à !
Đừng làm vẻ bí mật nữa được không ?

Giám đốc Trần rõ ràng chẳng chú ý tới lời của Khánh Băng, anh quay nhanh lên nhà, sau khi buông ra câu cụt ngủn khó ư.

- Vào trong rồi hẳn nói.

Hai người bước hẳn lên bậc thềm lót thảm đỏ. Cánh cửa kính lớn tự động mở ra chờ họ vào phòng khách rộng rục rờ bên trong với những vầng đèn treo sáng chói làm óng ả màu sắc của tường hồng, thảm vàng và những bức tranh khổng lồ bày biện khắp nơi. Một người đàn ông ăn mặc lịch sự tiến đến vồn vả cúi chào Phong Trần và Khánh Băng.

- Chào cậu. Chào cô.

Phong Trần khẽ gật đầu :

- Thế nào ? Ổn cả chứ chú Tư ?

- Vâng - Chú Tư lễ phép - Tôi đã chuẩn bị xong xuôi tất cả. Mời cô cậu sang phòng tiệc.

- Tiệc ư ? - giọng Khánh Băng ngờ ngác hỏi. Tiếng cô tuy nhỏ, nhưng vọng rền cả khu biệt thự. hết hồn cô đưa tay lên bịt kín cả miệng.

Chú Tư ngạc nhiên :

- Cô bảo sao ạ ?

Bắt gặp cái lừ mắt của Phong Trần Khánh Băng vội vả phân bua :

- Không . Không có gì cả. tôi chỉ lấy làm lạ vì chẳng thấy khách khứa đến dự tiệc đúng giờ thôi.

Đến lượt chú Tư chung hứng, quay sang Phong Trần, chú hỏi lại :

- Còn khách nữa à ? Thế mà cậu chẳng cho tôi hay trước, giờ làm sao đây ?

Phong Trần nạt ngang :

- Đừng nói nhiều. ta mau qua phòng ăn đi. Nhờ chú thấp nển cho nhé.

Khánh Băng nhủ thầm : Mặc ông ấy, chả thêm thắc mắc, bận tâm làm gì cho mệt trí. Một liều, ba bảy cũng liều.

Cánh cửa phòng ăn đã mở ra, trái ngược với phòng khách nơi đây có những bức bình phong bằng đồng không lồ chạm hình nổi sáng chói đặt ở góc phòng. trần và tường đều khảm giấy hoa đường màu rực rỡ. Những chiếc ghế lưng cao cân xa cừ đặt quanh chiếc bàn tròn mặt cẩm thạch với lọ hoa màu hồng tươi, những vân thủy tinh đỏ chói, một bông cúc vàng như mới nở, cánh lớn dài và dày mịn như bằng nhung phản chiếu bóng mình lả lơi xuống mặt bàn. Có thể trong đời Khánh Băng chưa trông thấy một hoa cúc nở lớn, rực rỡ đến thế. Nhìn Khánh Băng ngẩn ngơ, Phong Trần nở nụ cười khó hiểu.

- Khánh Băng ngồi xuống đi. Chú Tư mang vào nhé...

Phong Trần gọi lớn về phía sau.

Câu nói trống không của Phong Trần khiến Khánh Băng phải ngẩng lên chờ đợi và suýt nữa, cô đã hét lớn lên khi thấy vật mà chú Tư khệ nệ mang vào. Đó là chiếc bánh sinh nhật ba tầng thật to. Mừng sinh nhật Khánh Băng và hai mươi bốn cây nến cắm xoay tròn.

- Ôi ! Ta đang tỉnh hay mơ đây hỏi trời ?

Nỗi xúc động ngẹn ngào ập đến, Khánh Băng nhắm mắt, một tay đè nén

ngực tưởng như sắp đứt hơi chết ngất. Chuyện xảy ra đêm nào ở Nha Trang, Khánh Băng nghĩ rằng đã đi vào giấc ngủ, trở về trong chiêm bao để sáng ngày thức dậy không còn gì trong hai tay, ngày tháng trở thành hiện thực, một hiện thực không thể trốn tránh hoặc chối cãi.

- Chúng ta cầu nguyện và thôi nén Khánh Băng nhé.

Ánh mắt Phong Trần thật sâu và nồng ấm.

Trai tim chìm xuống đáy biển, trái tim treo trên đầu non, cả người Khánh Băng biến động như giòng nước vỡ, đôi môi hồng nhỏ xíu chun lại, ánh mắt tắt ngấm. Rồi như từ một rừng cây nào giữa khoảng cách ngàn trùng, cô mơ hồ cảm nhận đôi cánh tay đàn ông như một cành non nào vương vít về phía mình. Mấy ngón tay dịu dàng, bình thản, áp lên môi Khánh Băng, vờn nhẹ qua bàn hoàng rung động. bao nhiêu vẻ tinh quái giấu cột, dừng đọng lạnh lẽo trên khuôn mặt Phong Trần ít phút trước đây, giờ như biến mất, chỉ còn lại đôi mắt ấm áp mông lung đầm thấm đến não nùng. Ánh mắt nữa muốn gởi trao một lời vô cùng tha thiết, nữa như muốn cắn lặng bên này bờ đại dương mêng mông tận cõi mù khơi.

- Khánh Băng ! Em có biết một điều là tôi đã yêu em từ lâu lắm rồi không ? Lời tỏ tình thật đúng "thời điểm" của Phong Trần khiến Khánh Băng quên mất đi nỗi khổ sở day dứt âm thầm suốt một năm qua, cô mở mắt to thật to, giọng khô khốc :

- Không. Tôi không biết đâu.

Thở nhẹ ra hiu hắt, phong trần nhẹ xoay người, nắm lấy bờ vai Băng lắc mạnh :

- Em biết. Đừng chối cãi vô ích. Khánh Băng. hãy nhìn thẳng vào mắt anh, rồi trả lời khi đã suy nghĩ thật kỹ đi em. Anh xin em mà.

Khánh Băng tưởng mình có thể chết đi được vì những lời lẽ yêu đương tình tứ đến mê đắm kia, nếu cô không bắt chợt nhớ lại. Ôi ! Chỉ vì lời đề nghị kết

bạn thôi mà cô đã ôm lấy sâu tới gần ấy thời gian. Giờ chuyện tình yêu ?
Cẩn nhẹ ngón tay giữa hai hàm răng ngậm ngùi, Khánh Băng tự sĩ vả lấy mình. Khánh Băng ! Mi có thể giữ sự ngu ngốc trong người mãi thế sao ? Mi phải khôn ngoan thêm một tí đi chứ kéo nhầm lẫn lẩn thứ hai về mối quan hệ tình cảm giữa mi và người ta để rồi om trái tim rỉ máu lang thang suốt cuộc đời con gái. Mạnh dạn, cứng rắn lên đi nào. Đây chỉ là trò chơi của bọn nhà giàu.

Với chút can đảm còn sót lại, Khánh Băng đứng bật dậy, khoanh tay, cố làm ra vẻ thản nhiên đến lạnh lùng.

- Tôi phải về thôi. Bạn bè tôi còn chờ ở nhà.

Bất ngờ trước phản ứng của Khánh Băng. Phong Trần sa sầm nét mặt, quai hàm anh bành ra dữ dằn, nhưng chỉ thoáng sau, anh đã dịu ngay. Rít một hơi thuốc dài, anh nói rõ từng tiếng :

- Được. Em có thể tránh né, không trả lời câu hỏi của anh. Anh sẽ chờ đợi đến khi nào em cảm thấy hành hạ anh như thế đủ rồi, chỉ yêu cầu em từ nay trở đi, không nên... đi với Minh Quang nữa.

Khánh Băng nhìn Phong trần, ánh mắt khó chịu, cô bất mãn ra mặt :

- Bây giờ thì đến lượt ông vượt qua quyền hạn giám đốc của mình rồi đấy.

Phong Trần thở dài :

- Em nói thật không sai. Nhưng em làm thế để chi, đùa với lửa chẳng bỏng da cũng rất thật thôi bé con ạ.

Ngỡ Phong Trần châm chọc việc mình kết thân với Minh Quang, là người đàn ông đã có vợ. Dù Quang đôi xử với cô như em gái và cô cũng vậy, Nhưng Băng không muốn giải thích.

- Cám ơn lời chỉ dạy bảo ban chân thành của ông. Tiếc rằng tôi đã biết điều đó và sẵn sàng chấp nhận. Dù sao Minh Quang cũng đem đến cho tôi niềm vui và niềm chân thật mà ở người khác...không phải dễ tìm đâu.

Kề môi hóp một ngum sượng đấng chat trong cổ họng. Phong Trần cau đôi mày lại, anh đáp sau khi đã đè nén lòng mình :

- Không phải dễ tìm tức là muốn tìm vẫn có, dù hơi khó khăn. Bản thân em rất cao ngạo, hiếu thắng, chẳng lẽ em lại thích giữ trong tay những thành trì đã bị phá vỡ ? Anh không tin đâu.

Đôi môi Khánh Băng khẽ mím chặt :

- Xem chừng ông nhầm lẫn khi nhận xét về tôi rồi đó. Thật ra, tôi cũng bình thường như những người con gái khác mà thôi. Chẳng hạn chỉ yêu cầu tôi thích những gì dễ tìm, dễ có, dễ giữ và nhất là dễ thương.

Quá nóng nảy, nên Khánh Băng buột miệng nói một mạch, ngay sau đó mặt cô đỏ bừng lên vì xấu hổ. Phong Trần ranh mãnh nhìn cô và hỏi với sự điệu dàng tinh quái :

- Vậy trong mắt em, tôi thế nào ?

Khánh Băng ngược mắt nhìn Phong Trần với gương mặt kiêu sa :

- Hẳn ông hiểu rõ mình hơn ai hết, sao lại hỏi tôi ?

- Tôi chỉ e điều hiểu biết của mình sẽ khiến người khác phải tự ái. Phiền phức lắm.

Môi Khánh Băng thoáng nở nụ cười châm biếm :

- Thử xem sao.

Phong Trần do dự một lúc rồi khẽ nói :

- Đó là cô ép tôi đấy nha.

- Ừm. Khánh Băng nhếch mũi.

Phong Trần đi đi lại lại trong phòng. Lòng mày cau lại và đột ngột anh đứng phắt trước mặt Khánh Băng hạ thấp giọng :

- Em cũng rất yêu anh phải không ?

Khánh Băng trừng mắt, gằn giọng :

- Ông...ông đừng tưởng mình là giám đốc rồi có quyền xúc phạm đến mọi

người chung quanh bất kỳ lúc nào cũng được. tôi yêu ông à ? Tôi đâu có gan như vậy.

Phong Trần hốt hoảng : "Lẽ ra ta không nên thật lòng như thế". Hít một hơi thở sâu và dài, anh đáp sau khi đã đè nén lòng mình.

- Anh xin lỗi. Anh không muốn làm một điều gì để em phải phật ý đâu
Khánh Băng ạ. Anh muốn chúng mình nên chấm dứt chuỗi ngày dài ray rứt dằn vặt riêng mang. Em thì vì tự ái con gái, bằng mọi giá che kín tình cảm của mình. Việc chấp nhận đi chơi với Minh Quang chẳng hạn. Còn anh, anh luôn mang nặng trong lòng nỗi khổ và sự khó xử không cách nào vứt bỏ nỗi đành lặng thinh suốt năm trời. Nay mặc em oán hận, trách hờn, nhưng hiện giờ anh chẳng cam tâm nhìn em mỗi ngày càng lún sâu vào mối quan hệ của chính bản thân em cũng biết không nên kéo dài thêm dù một giây phút nào cả, cho nên anh...

Mặt Khánh Băng tái ngắt, bịt chặt hai tai lại, cô hét lớn :

- Đủ rồi, đủ rồi. Cái giá của tiệc sinh nhật hôm nay tôi phải trả là thế đó ư ?

Giám đốc Trần, tại sao ông cứ mãi khổ tôi mãi vậy chứ ?

Khánh Băng khóc tức tưởi, giọng ngẹn ngào cô nói tiếp :

- Xin lỗi giám đốc, tôi không thể...Tôi phải về.

Khánh Băng chao mình qua một bên như chiếc lá, nhưng không còn kịp nữa.

Phong Trần đá nhẹ cánh cửa phòng và cả người Khánh Băng rơi gọn vào đôi vòng tay ấm áp của anh. hoảng sợ, bối rối, cô kêu lên :

- Đừng mà. Trời ơi ! Ông làm gì thế ? Buông tôi ra mau.

- Khánh Băng ! Anh yêu em đến phát điên lên được. Khánh Băng đừng chối từ anh nữa. Khánh Băng ! Khánh Băng...

Khánh Băng hốt hoảng nhìn lên bắt gặp nét say đắm dịu dàng thiết tha của Phong Trần. Đôi mắt anh chẳng khác gì lượn sóng trào tủa lên cánh hồng nhưng e ấp, run rẩy, cuốn trôi tiếng nói, hơi thở. Cả người Khánh Băng hầu

như tê liệt. He hé nhìn lên bờ môi, khép chặt ngấu nghiêng cho đến khi Phong trần bỗng thấy như qua một mưa phủ chập chờn, những giọt nước mắt trong vắt bắt đầu nối tiếp trên hàng mi dài bất động của Khánh Băng. Những giọt nước mắt ngập ngừng đầu mi, rồi dài liên miên tràn lăn xuống má. Anh buông rơi bàn tay ngấm ngấm khuôn mặt sáng hồng đắm nước mắt.

- Anh đã làm cho em buồn nữa phải không ? Tha thứ cho anh nhé.

Mình mới vừa "được" hôn hay là "bị" hôn vậy ? Nụ hôn đó ư ? Nụ hôn đầu đời, ôi sao mà lạ lùng và diệu kỳ đến thế ? Lòng dào dạt nguồn thương cảm mê mông, cô muốn nói một câu gì thật thiết tha, thật nồng nàn yêu dấu, nhưng nỗi xúc động làm cô ngẹn ngào nín câm.

Bàn tay Phong Trần lần tìm bàn tay Khánh Băng áp lên môi mình say đắm.

- Khánh Băng, hãy nói gì với anh đi em yêu. hay em vẫn còn giận anh vì những chuyện đã qua. Hay vì Minh Quang ? Xô mạnh Phong Trần ra, Khánh Băng trừng mắt, cao giọng :

- Ông chớ khinh người thái quá như vậy. Chả lẽ tôi không thể tìm được một người đàn ông để kết thân hay sao mà phải chọn Minh Quang ? Dù tư cách Minh Quang rất đàng hoàng, nhưng anh ta đã có vợ rồi kia mà. Nếu ông còn nói bậy bạ thế mãi, tôi chẳng nề nang đâu.

Phong Trần bối rối ngồi xuống ghế, giương gao cười :

- Thôi được, anh không nhắc đến Minh Quang nữa, đồng ý chứ ?

Khánh Băng quay mặt cau có :

- Không biết.

Bất gặp nét phụng phịu ấy, Phong Trần nhúc nhối cả tim. bất chấp sự phản ứng của Khánh Băng, anh kéo mạnh cô vào lòng và Khánh Băng chỉ còn biết vùi mặt vào ngực Phong Trần để nghe tiếng nói trong tim của người đàn ông mà cô hằng yêu dấu. Phong Trần cúi xuống ghé môi lên mi mắt thăm những giọt nước mắt trong vắt của cô, rồi cũng đợi môi ấy vờn khắp mặt cô

một hương thơm nồng nàn kỳ ảo.

- Phong Trần ! Chuyện hôm nay là có thật chứ ?

Phong Trần nheo mắt :

- Trăm phần trăm, nhưng Khánh Băng này, chẳng ai nói chuyện với bạn trai mình mà một hai cứ ông ông mãi, nghe chẳng êm tai một chút nào. Với lại, không có trường hợp nào, ông và tôi hôn nhau như vậy cả.

Xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, Khánh Băng ậm ừ trong cổ họng :

- Ờ...ơ... nói mà không biết thẹn. Chúng ta bao giờ đâu, một mình anh thì có. Tiếng anh vừa thoát ra khỏi miệng Khánh Băng đã làm Phong Trần xúc động. Hơi chồm về phía trước, anh kêu lên :

- Ôi ! Anh phải hôn em nhiều, nhiều lên mới được Khánh Băng ạ.

Khánh Băng chớp mắt, né người ré lên :

- Đây ! Đừng làm ầu nữa nha. Chú Tư cười kìa, em không biết đâu.

Phong Trần li lợm xiết chặt vòng tay khao khát hơn, anh thì thầm :

- Nói yêu anh đi Khánh Băng.

Cựa mình trong vòng tay ấm áp của Phong Trần, Khánh Băng bối rối lắc đầu ngầy ngậy :

- Thôi đi, ai nói vậy chứ ? Dị lắm.

Phong Trần vỗ về :

- Yêu nhau mà dị à ? Đây nhá ! Anh yêu em. Anh yêu em. Anh yêu em. Đây, có ai thèm cười đâu.

Khánh Băng bậm môi không trả lời, Phong Trần giận dỗi :

- Được, nếu em không nói, anh sẽ không cho em biết chuyện này.

Khánh Băng ngẩng vội đầu lên hỏi nhanh :

- Chuyện gì ?

Phong Trần kê sát mặt mình vào mặt Khánh Băng, từ chối :

- Thì nói đi.

Ngồi phịch xuống ghế, Khánh Băng thở hắt ra than thở :

- Sao khổ quá vậy hồng biết.

Giấu nụ cười thầm, Phong Trần gằn giọng :

- Thế nào ? Nhất định không nói hớ cô nhỏ ? Rồi, anh cũng không ép, anh đã phải nói lên điều không dám nói.

Khánh Băng cắn môi suy nghĩ : "Có gì mà rụt rè chứ ? Ở đây chỉ có ông ấy và ta" Khánh Băng hất mặt nhìn lên trần nhà, hai tay chấp ra sau lưng, nghiêm giọng nói lớn :

- Nè, yêu đó. Chịu chưa ?

- Trời đất ! - Phong Trần phá ra cười - Cô bé ơi ! Sao nói chuyện với anh nghe ngọt ngào đến phát khiếp. Đúng là trả nợ quỷ thần.

Khánh Băng lườm dài :

- Định đánh trống lảng hả ? Không xong đâu nhé.

Phong Trần hừ nhẹ :

- Người lớn chả lẽ nuốt lời sao ? Nhưng mà này, việc quan trọng lắm đấy.

Khánh Băng nhú mày :

- Ủm, nói đi.

Mắt Phong Trần nhìn xoáy vào Khánh Băng, giọng anh nhẹ tênh :

- Khánh Băng ! Chúng ta lấy nhau nha Băng ?

Khánh Băng nhảy nhồm trên ghế, cô lắc đầu lia lịa :

- Đâu được. Cả hai chưa thật sự hiểu nhau bao nhiêu kia mà. Phong Trần, em van anh đừng đùa kiểu ấy không nên.

Phong Trần nhìn cô, gặng lại :

- Anh chỉ cần câu trả lời của em thôi. Còn nên hay không, sau này hử hay.

Khánh Băng dừng né tránh.

Khánh Băng cười ngượng ngịu :

- Ít ra anh, anh cũng cho em thời gian chứ.

Phong Trần ngắt lời :

- Mãn tang ba xong, chúng ta làm lễ đính hôn. Theo anh biết thì em chẳng còn ai thân thiết ngoài ông cậu họ xa. Anh sẽ nhờ chú Huỳnh đến gặp họ.

Khánh Băng lưỡng lự :

- Em muốn suy nghĩ lại. Phong Trần, anh hãy thông cảm, em đâu thể đem cuộc đời con gái của mình ra đánh đố như thế. Nhỡ sau này...

Chận một tay lên môi Khánh Băng, Phong Trần khuôn khoản :

- Dành cho em một tháng, hai tháng, hoặc một năm hay mười năm thì em có dám chắc lúc đó em sẽ bảo đảm vững vàng hạnh phúc đời mình không ?

Mày Khánh Băng hơi cau lại, vẻ căng thẳng :

- Em rất sợ rồi có khi nào đó anh thốt lời tiếc nuối vì anh đã chọn em, còn em thì lại sống triền miên trong nước mắt đau khổ vì quá vội vàng và cả tin.

Phong Trần nhìn Băng một lúc rồi nói :

- Thôi được, một lần nữa anh chờ em.

Đêm đó thật khuya, cả hai mới về Sài Gòn. Ra mở cửa cho Khánh Băng vẫn là mợ Hoa :

- Con xin lỗi đã làm mợ thức giấc.

Bà Hoa quay quắc người đi thật nhanh :

- Nợ báo oan gia từ đời kiếp nào, giờ phải trả có sao đâu.

Tuy đã quen lời chua cay mai mỉa từ miệng của mợ Hoa, nhưng Khánh Băng cũng nghe nhức nhối vô cùng. Phải thoát khỏi cảnh trạng này càng sớm càng tốt. Nhưng bằng cách nào đây ? Một câu hỏi thật khó trả lời quá, phải làm sao đây hỏi trời ?

Bên ngoài khung cửa, mưa vẫn nặng hạt. Bên trong phòng, trời lạnh buốt, nhưng không làm dịu bớt cơn nóng nảy của lão Huỳnh. Lão đi tới đi lui liên tục đến phát chóng mặt. Đã ba ngày trôi qua, Phong Trần luôn tìm cách tránh mặt ông. Anh chờ ở ông sự nhượng bộ và đồng tình.

Sáng chủ nhật, cách ba hôm sau. Lão Huỳnh đang ngắm soi những đóa cúc đại.

Bỗng tiếng chuông cửa reo inh ỏi. Tiếng chuông khác biệt với tiếng chuông buồn bã rời rạc của Phong Trần mỗi khi cô về, Phong Trần ủa vào như cơn lốc. Mặt hớn hở, anh vừa đi vừa huýt sáo một điệu nhạc vui tươi.

Hạnh phúc quá đơn sơ

Đời tôi đâu có ngờ

Từng đêm cô bé chờ

Như chờ từng giấc mơ

Là lá la...

Là lá la là la...

Là lá la...

- Quái thật ! Hôm nay cậu ta làm sao vậy nhỉ ?

Bỏ chiếc kéo tỉa hoa xuống, lão Huỳnh bươn bả chạy theo nôn nóng :

- Cậu Trần ! Cậu về sớm thế ?

Phong Trần xoay người thật nhanh :

- À, chú Huỳnh ! Tôi cũng đang muốn tìm chú đây.

Lão Huỳnh ngạc nhiên :

- Tìm tôi ? Có chuyện gì không ?

Phong Trần ngắm nghía đóa cúc vàng thật tươi trong tay, nhẹ nhàng bảo :

- Vào nhà đi, rồi tôi sẽ nói cho chú nghe.

Lão Huỳnh khẽ gật đầu :

- Vậy cậu vô trước đi, tôi rửa tay đã.

- Ừm.

Năm phút sau, lão Huỳnh và Phong Trần ngồi quây quần bên mâm trà bốc khói phả một hơi thuốc thật dài. Phong Trần nghiêm giọng :

- Chú Huỳnh ! Tôi dự định sẽ cưới vợ, chú có ý kiến gì không ?

Buông tách trà đánh cộp xuống bàn, hơi chồn người về phía trước, lão Huỳnh thần thốt :

- Cưới vợ ư ? Nhưng mà cưới ai ? Sao tôi chẳng hề nghe cậu nhắc đến ?

Phong Trần hơi lầy làm lạ vì loạt câu hỏi biểu lộ sự kinh ngạc của Lão Huỳnh, tuy nhiên anh vẫn đáp một câu dẹt dẹt :

- Tôi sẽ cưới Khánh Băng - Dừng lại một chút như để lấy sức rồi anh nói tiếp - Bấy lâu nay, tôi chưa nói ra vì thực sự tôi chẳng hiểu Khánh Băng thế nào, nay tôi đã chính thức cầu hôn cùng cô ấy.

Dù biết rằng sẽ có lúc này, nhưng thật sự lão Huỳnh quá bất ngờ "Hãy giúp Phong Trần tìm bé Giang và cho chúng kết hôn với nhau". Lời nói mà trước khi lâm chung của ông Phong Vũ, lão vẫn còn nhớ. Ôi ! Lão phải liệu tính sao đây ? Ngăn cản cuộc hôn nhân ư ? Lý do gì ? Khi Phong Trần đã ngoài ba mươi tuổi. tang chế đã mãn và cũng hơn ba năm chẳng có tung tích gì về Tiểu Giang cả. Chẳng lẽ nay cứ bắt buộc Phong Trần chờ đợi trong vô vọng mãi sao ? Nhỡ như sau này tìm lại được Tiểu Giang, rồi lại ép phong Trần ký đơn ly hôn cùng vợ để hưởng trọn gia tài kếch xù của dòng họ Phong ư ? Không. Trăm lần không. lão không để chuyện ấy xảy đến đâu. Nhưng lão muốn Phong Trần, người mà lão thương yêu nhất phải sống trong nhung lụa giàu sang sung sướng, ăn no mặc ấm, lão không muốn Phong Trần phải khổ sở. Tuy tiền bạc chẳng mua được hạnh phúc nhưng thiếu nó cũng khó lòng giữ vững hạnh phúc.

Nuốt nước miếng đánh ực, lão Huỳnh buồn rầu và nghiêm trang nhìn Phong Trần :

- Cậu có thấy là mình quá vội vàng gấp gáp trước quyết định quan trọng này không ?

Phong Trần ngó lão Huỳnh trân trời, anh kêu lên :

- Chú nói gì lạ vậy ? Chú có biết là là năm nay tôi đã bao nhiêu tuổi rồi

không mà chú lại cho rằng tôi gấp vội ? - Phong Trần nhăn nhó - Tôi đã ba mươi tuổi đầu rồi đây.

Mặt lão Huỳnh nhăn nhúm, đôi mắt thoáng buồn, ông nói quanh co :

- Tuổi của cậu sao tôi không nhớ chứ. Ý tôi thắc mắc là cậu và Khánh Băng có thật sự hiểu nhau chưa ? Cậu trầm tĩnh, chừng chặc, ghét ồn ào, còn Khánh Băng theo tôi, cô ấy trẻ con và bướng bỉnh quá.

Ngó lão Huỳnh bằng ánh mắt bất bình, Phong Trần mím môi gằn giọng :

- Tôi tin rằng mình đã không phạm phải sai lầm khi chọn Khánh Băng làm người bạn trăm năm. Cô ấy rất tốt - Phong Trần khẳng định - Còn những điều nhỏ nhặt như lão nêu trên chẳng quan trọng lắm đâu. Người phụ nữ chỉ cần họ yêu, họ nể trọng, là họ sẽ sẵn sàng hy sinh tất cả.

Giọng lão Huỳnh lạnh tanh :

- Con gái thời nay, cậu chẳng lường được đâu. Khi cần đạt được mục đích nào đó thì họ như chú nai tơ cứ mở to mắt tròn xoa ngơ ngác, lạ lẫm, nhưng đến khi đã nắm chắc trong tay rồi chẳng mấy chốc họ biến thành chị mèo mun gương cao vuốt nhọn cào cào, quơ quào bất kể. Và lại, Khánh Băng chỉ là cô thư ký riêng. Gia thế không rõ ràng lại có thể trở thành bà chủ một cơ ngơi lớn lao này sao ? Nói ra, thử hỏi ai chẳng hoài nghi, tôi mong cậu nghĩ lại biết đâu sẽ tốt hơn.

Mặt Phong Trần từ đỏ chuyển sang xanh tái, môi anh run giần giật, mắt anh lóe lên tia giận dữ tột độ :

- Dưới mắt chú thì Khánh Băng lấy tôi chỉ nhắm vào gia tài của tôi thôi à ? Không đâu - Phong Trần cười nhạt - Tôi tin Khánh Băng không phải là con người xấu xa, đầu óc nhỏ hẹp, tính toán, vụ lợi cho bản thân mình.

Lão Huỳnh ngửa cổ cười khan :

- Khi yêu, mấy ai chẳng cho người mình yêu là thần tượng, cao quý, hiếm có trên đời.

Thái độ khinh miệt Khánh Băng của lão Huỳnh khiến Phong Trần cảm thấy như mình bị xúc phạm, anh đứng bật dậy nghiến răng :

- Chú chớ nói thêm lời nào nữa, tôi sẽ chẳng nghe đâu. Bây giờ tôi nhờ chú một số việc. Tuần tới vào ngày chủ nhật, tôi và chú đến gặp cậu mợ Khánh Băng bàn bạc vấn đề trang hoàng nhà cửa trước sau, phần tiệc tùng tôi đã đặt sẵn ở nhà hàng đãi cả hai họ luôn khỏi phiền hà ai cả. Tôi nói chú nghe kịp chứ ? Đã khuya lắm rồi, tôi mệt quá. Xin phép chú tôi đi nghỉ trước.

Phong Trần dùng dùng bỏ lên phòng. Lần đầu tiên lão Huỳnh thấy Phong Trần nổi giận đến mức ấy. Biết rằng mình đã thất bại, lão ôm mặt chán chường khổ sở vô cùng. Chỉ còn duy nhất một cách là gặp trực tiếp Khánh Băng, nhưng lão Huỳnh lắc đầu lia lịa. Chẳng nên chút nào, bởi Phong Trần mà hay ra lão có mà rời khỏi ngôi nhà này ngay lập tức.

Vừa đặt chân lên nấc thang cuối cùng, bỗng Phong Trần quay phắt lại, nói vọng xuống :

- Việc cần làm thì tôi đã làm hết rồi, chú chớ trách tôi tội nghiệp. Vả lại, hẳn xưa kia chú và cha tôi cũng đã từng tìm kiếm bé Giang nhưng kết quả có ra sao đâu.

Phải. Phong Trần nói đúng. Lão và Phong Vũ đã cất công tìm kiếm không nề cực khổ, nhưng vẫn vô vọng dù họ biết được một số manh mối về Tiểu Giang, còn Phong Trần ? Anh hoàn toàn mù tịt thì có gì đòi hỏi Phong Trần phải hy sinh mãi quãng đời thanh xuân của mình chứ.

Thấp một nén nhang trước bàn thờ cổ chủ, lão Huỳnh lâm râm khấn vái :

- Cậu Vũ ! - Danh xưng giữa lão Huỳnh và ông Vũ thở nhỏ - Hãy cho tôi biết đi, tôi phải giải quyết như thế nào cho vẹn vẻ đôi bề đây ? Ép thẳng bé mãi thì tôi không nổi và cũng chẳng có quyền. Còn lặng thinh...Ôi, nghĩ việc tôi góp phần cùng cậu tạo nên tội lỗi, tôi hối hận, ăn năn, vô cùng.

Và lão nhớ lại trong một đêm mưa gió bão bùng năm nào, Tiểu Giang, lão

Huỳnh và vợ chồng cậu chủ Phong Vũ hoàn toàn thay đổi...

...

Lão Huỳnh ngồi thần thờ chống tay dưới cằm, vẻ mặt buồn rủ rượi. Bên cạnh Huỳnh, cậu chủ Phong Vũ lạnh lùng sắt đá thúc giục :

- Thế nào chú Huỳnh ? Chú có thể giúp tôi được không ?

Gương mặt xanh mướt hẳn nét đau khổ của Thanh Vân, vợ Phong Vũ hiện ra, Huỳnh nghe lạnh ở xương sống, anh ngắc ngứ chẳng nói nên câu trả lời.

- Sao, chú ngại khó à ? Hay vì một lý do nào khác ?

- Cậu Vũ ! Tôi xin cậu hãy suy nghĩ lại. Mọi Hai sẽ chẳng chịu nổi đâu. Mọi ấy lại đang bệnh.

Ánh mắt Phong Vũ thoáng tối sầm, anh đốt cho mình điều thuốc. Rút một hơi dài rồi dụi ngay vào gạt tàn, giọng xúc động.

- Tôi cũng biết thế, nhưng chẳng có cách nào khác hơn. Mỗi khi nhìn thấy con bé, tôi luôn ấn tượng mãi về sự không chung thủy của cô ấy. Nếu chẳng làm vậy, chúng tôi cũng chẳng sẽ bao giờ hạnh phúc nữa. Hoặc là tôi làm đơn ly dị. Thà là dứt khoát một lần đỡ khổ hơn.

"Ly dị ư". Huỳnh buột miệng :

- Không nên. Trăm ngàn lần không nên cậu chủ ạ.

Có tiếng khóc văng vẳng của đứa bé và tiếng Thanh Vân dỗ dành :

- Nào, ngoan ! Ôi, con gái của mẹ hư thật. Nghe lời mẹ nín đi con nhé. Ba sắp về rồi đó. Ba mà nghe con gái khóc nhè hoài, ba sẽ không cưng đâu.

Cả hai người đàn ông sững sờ nhìn nhau. Trong mắt Phong Vũ không giấu được vẻ thảm nảo và bức xúc. Huỳnh lặng người :

- Cậu Vũ ! Cậu hãy nghe lời tôi, đừng làm vậy không nên. Vả lại, cũng đâu có gì làm bằng chứng rằng bé Giang chẳng là con ruột của cậu.

Phong Vũ bật người nhìn thẳng vào mặt Huỳnh, buông gằn từng tiếng :

- Đủ lắm rồi. Tôi không cần ai dạy khôn tôi hết. Tôi chỉ có yêu cầu duy nhất

là câu trả lời dứt khoát cho tôi rõ. Chú có giúp tôi hay không thôi, còn ngoài ra cứ để mặc tôi lo liệu.

Dứt câu, Phong Vũ loạng choạng bước ra khỏi phòng, bỏ lại Huỳnh ngồi đó với tâm trạng hoang mang rối bời và câu nói oán than của Phong Vũ văng bên tai :

- Từ trước đến giờ, chưa khi nào Phong vũ này lại hạ mình xin người khác điều gì. Đúng là nước loạn mới biết tôi trung. Nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà.

Trước đây, ngôi biệt thự Phong gia là tất cả, là niềm vui, là tiếng cười, là hạnh phúc thì bây giờ...Huỳnh ôm đầu rên rỉ.

- Mợ Hai ! Mợ hãy tha thứ tội lỗi tày trời này của tôi.

Huỳnh nằm chết dí trên giường, hai mắt mở thao tháo về hồi hộp căng thẳng hiện rõ. Cánh cửa phòng Huỳnh bật mở. Phong Vũ ủa vào phòng chẳng khác gì cơn lốc, khuôn mặt anh xanh tái và hốt hoảng cùng cực. Chỉ hai, ba bước Phong Vũ đã đứng trước mặt Huỳnh, đưa cho Huỳnh một cái bọc lớn màu xám, miệng thì thảo :

- Chú Huỳnh ! Tôi chuẩn bị đầy đủ, không thiếu món nào cả : Nón, tất, bao tay, khăn, tả, năm bộ quần áo mới, một số tiền khá lớn, tất cả gói trong áo đi mưa thật dày, chắc chắn không ướt đâu. Chú chịu khó đi khá xa một chút rồi đặt nó và nơi có nhiều người lui tới cho tôi nhé.

Huỳnh đón lấy chiếc bọc ôm chặt vào lòng, bàng hoàng run rẩy :

- Không còn cách nào khác hơn sao cậu Vũ ? Hay ta để hôm nào trời tạnh mưa đã. Mưa dầm và lớn thế này, chợ búa, phố xá, trường học đều vắng tanh mà để nó ngoài mưa lâu, tôi e... Cậu Vũ ! Tôi chẳng nở... Thật đấy.

Phong Vũ cúi xuống gần, rất gần gương mặt đang co rúm vì sợ hãi lẫn bất mãn của Huỳnh. Tia nhìn nghiêm khắc như hai đốm lửa cháy bỏng rực sáng trong đêm u tịch.

- Nếu còn, giờ này tôi đâu đã ở đây - Giọng Phong vũ mạnh mẽ dữ dội - Không nên chần chờ nữa. Một khi nó khóc lên, mọi người phát hiện được việc tôi làm, nhất định tôi chẳng bỏ qua cho chú đâu. Chú nghe rõ chưa ?

Quai hàm Phong Vũ bạnh ra, anh nghiêng răng :

- Tôi đã mở sẵn cổng rồi, chú đi nhanh lên.

Vẻ mặt đanh lạnh của Phong Vũ. Khiến Huỳnh run sợ. Tuy Nhiên, anh vẫn cố van vãn lần cuối :

- Cậu Vũ ! Biết ra, mợ ấy sẽ không sống nổi, chừng đó cậu có hối hận cũng quá muộn màng.

- Mặc - Phong Vũ nóng nảy gạt ngang - Cô ấy gieo gió thì phải gặt bão. hạng đàn bà thiếu chung thủy, lẽ ra...nên chết phứt cho xong, khỏi bắt mắt người khác.

Cả hai còn đang đôi co, bỗng đứa bé khóc ngất lên, Phong Vũ hoảng kinh, anh xấn tới găm gù trong cổ họng :

- Chú muốn tôi giết con bé tại đây phải không ?

Cắn chặt môi gần té máu, anh cuống cuống gỡ tay Phong đang bấu chặt vào cổ đứa bé.

- Cậu buông đứa bé ra. Tôi sẽ vâng lời cậu, tôi vâng lời cậu mà.

Trong bóng đêm sẫm giập chớp giăng mờ mịt đó, Huỳnh băng mình vun vút cuối cùng dừng lại ở một nơi rất xa thành phố. Sau giây phút trao đổi chớp nhoáng với chủ nhà, Huỳnh quày quả trở ra đường chính và trên tay, chiếc bọc không còn nữa.

Phải mất ít nhất hai giờ trôi qua Huỳnh mới vịn được chiếc cổng sắt quen thuộc.

Phong Vũ đón anh tận cổng rào nôn nóng hỏi nhanh.

- Chú Huỳnh có đặt đúng nơi tôi đã định chứ ?

Thoáng biến sắc, nhưng Huỳnh vội trấn tĩnh ngay :

- Vâng, đúng chỗ ấy.

Phong Vũ thở hắt ra nhẹ nhõm :

- Cám ơn chú. Giờ thì yêu cầu chú giữ bí mật tuyệt đối. Dù tình huống nào, nếu tôi chưa cho phép, chú không được hở môi đấy.

Huỳnh cúi đầu lặng lẽ :

- Vâng . Tôi hứa cậu cứ tin tôi.

Phong Vũ nhếch môi cười hài lòng :

- Vậy thì tốt. Thôi, chú về phòng thay đồ nhanh lên. Mai anh có thể nghĩ một ngày để lấy lại sức, mợ Hai có hỏi tôi nói cho.

Như xác không hồn, Huỳnh lủi thủi bước qua cửa, lên đến phòng ngủ, anh tắm rồi nằm vật xuống giường, toàn thân mệt mỏi khủng khiếp và rơi vào giấc ngủ nặng như đá. Nặng đến nỗi Huỳnh có cảm giác như sắp đi vào cõi chết.

Ba ngày sau đó, mợ Hai Thanh Vân qua đời, Phong Vũ đau khổ kiệt lực, có lẽ vì thương vợ, nhớ con cùng nỗi ân hận ray rứt không ngớt vò xé trong lòng. Huỳnh tránh né Phong Vũ và tránh cả lương tâm của mình. Anh đã trực tiếp giết hai mạng người cùng một lúc.

Cuối cùng, Huỳnh từ bỏ Phong Gia về một vùng quê hẻo lánh, hai năm sau anh kết thân cùng một cô gái quê, vợ chồng anh tuy không giàu, nhưng cũng đủ sống và cũng tạm xem là hạnh phúc. Vợ anh chết vì sinh khó để lại cho anh một bé trai. Bé con đi lang thang tình cờ gặp lại Phong Vũ, giờ là thương gia có tiếng ở thành phố. Phong Vũ hết lời năn nỉ Huỳnh về sống chung và để có điều kiện tìm giúp bé Tiểu Giang. Mười năm, hai mươi năm lần lượt trôi nhanh, bóng dáng Tiểu Giang vẫn còn biệt. phong Vũ không còn, trọng trách ấy giao lại cho Huỳnh và Phong Trần, kết quả vẫn là con số không.

- Chú Huỳnh ! Tôi gả Tiểu Giang cho Phong Trần, chú cố lo liệu.

Thế mà hôm nay, đảo lộn sự sắp đặt của người lớn tất cả. lão Huỳnh rất hiểu tính nết Phong Trần. Anh đã quyết việc gì chẳng ai lay chuyển nổi.

- Cậu Vũ à ! Mong cậu hãy tha thứ cho thằng bé. Nó cũng thật tâm tìm kiếm tiểu Giang, nhưng cũng có lẽ số trời mà thôi.

Mới sáu giờ sáng, lão Huỳnh đã ăn mặc chỉnh tề ngồi đợi Phong Trần ở phòng khách. Chẳng bao lâu, có tiếng gót giày nện côm cốp xuống nền nhà, lão Huỳnh sáng mắt khi thấy Phong Trần bước vào phòng khách. Nhưng Phong Trần thì trái lại, phát hiện sự có mặt của lão Huỳnh trong gian phòng, anh vội quay quắt người đi. Lão Huỳnh gần như nghẹn lời :

- Cậu trần ! Tôi muốn chuyện với cậu về chuyện Khánh Băng.

Phong Trần đành miễn cưỡng quay lại, bụng than thầm : "Gì nữa đây hỏi trời ?". Bề ngoài tuy anh tỏ ý không thay đổi ý định kết hôn và bất chấp lời của lão Huỳnh can gián, nhưng thật ra trong lòng Phong Trần bút rút, khó chiều vô cùng. Suốt cuộc đời anh, chỉ có hai người thân duy nhất. Cha anh không còn, anh đã xem lão Huỳnh như ruột thịt, nên lão Huỳnh chưa đồng ý, anh cũng chưa thể nào tổ chức đám cưới được. Chứ cứ "găng" đến cùng đi, cháu sẽ"ì" đến chốn cho xem ai có lá gan to hơn ai.

- Chú nói, tôi nghe đây.

Lão Huỳnh bùng tách cà phê lên miệng nhấp từng ngụm nhỏ, rồi đặt xuống góc Phong Trần chăm chăm. Sau đó hỏi nhỏ :

- Cậu đưa Khánh Băng đi sắm đồ cưới chưa ?

Phong Trần quả thật rất bất ngờ, nhưng nghĩ lão Huỳnh châm chọc mình, anh cau mày phản pháo :

- Chú quan tâm vấn đề ấy để làm gì ?

Gương mặt phờ phạc của lão Huỳnh căng thẳng lên thoáng nhanh rồi dịu xuống. Môi cố nở nụ cười mà dưới mắt Phong Trần, anh chẳng rõ lão Huỳnh đang cười hay khóc.

- Cậu Trần ! Chủ nhật này, tôi sẽ theo cậu đến nhà Khánh Băng bàn chuyện cưới hỏi.

- Chú bảo sao ? - Phong Trần ngồi thẳng người lên, sững sờ.

Nghiêng đầu ngắm nghía lọ cúc vàng, lão Huỳnh trầm ngâm lặp lại lần nữa lời đã nói.

- Chúng ta sẽ tới nhà Khánh Băng vào chủ nhật tới. Cậu cũng nên nhờ Khánh Băng thưa trước cùng gia đình để hôm ấy ta để bàn bạc cụ thể hơn.

Mặt Phong Trần ngay ra, nhưng đôi mắt thì sáng rỡ, anh ngừng một chút như để quan sát, kiểm tra lại thích giác của mình. Một lát sau, anh xuống giọng :

- Chú nói thật ?

Lão Huỳnh phì phà điều thuốc :

- Chuyện quan trọng thế tôi đâu dám nói đùa sao ? - Lão Huỳnh trầm ngâm - Tôi đã không đúng khi ngăn cản cậu cưới Khánh Băng. Bởi xét cho cùng, cũng chưa phải là một cô gái trái tính trái nết. Cô ấy ngang tàn bướng bỉnh - lão Huỳnh chắc lưỡi - Cũng chẳng quan trọng lắm, miễn rằng cô Băng chịu khó, yêu cậu thật lòng thì tôi tin chắc cô ấy sẽ thay đổi một khi mình là vợ và biết đâu sẽ trở thành người vợ mẫu mực.

Nghe cách nói chuyện của lão Huỳnh, cho rằng Phong Trần hiểu tất cả những gì lão và mọi người đang muốn giấu.

- Tôi sẽ cho cậu biết rõ sự thật, nhưng chưa thể vào lúc này.

Nét mặt buồn héo hắt của lão Huỳnh khiến Phong Trần chẳng nên hỏi tiếp nữa. Đặt bàn tay mình lên vai lão, Phong Trần nghiêm nghị :

- Chú hứa thì không được quên đấy nhé.

Nuốt nghẹn vào lòng, lão Huỳnh gật đầu lia lịa :

- Ừm. Tôi nhớ mà. - Và không muốn để Phong Trần hỏi thêm, lão Huỳnh vờ ngó ra cổng rồi kêu lên - Thôi chết ! Đã bảy giờ mười lăm, sao không thấy

Khánh Băng lái xe đến rước cậu đi làm hử ? Hay là cô ấy...

Phong Trần cắt ngang :

- Chú định bảo Khánh Băng ngủ quên chứ gì, phải không ? - Phong Trần bật cười - Chú đoán không đúng đâu. Hôm qua Khánh Băng xin phép nghỉ một ngày bận việc nhà gì đó. Thấy cô ấy cũng siêng năng, chăm chỉ, từ ngày đi làm đến nay, chưa vắng bữa nào, nên tôi đã đồng ý.

Lão Huỳnh phật ý :

- Cậu Trần này ! Tôi nói có khi cậu sẽ cho tôi là nhiều chuyện, nhưng để trong lòng mãi thì khó chịu quá. Là giám đốc một công ty lớn với hàng trăm nhân công dưới quyền, muốn giữ một uy tín cần tránh lẫn lộn khi giải quyết sự việc riêng chung, công ra công, tư ra tư. Khánh Băng cũng như bao người khác, cùng làm cùng hưởng, chẳng ai nói tới nói lui gây khó xử cả.

Phong Trần khựng lại, anh la lên :

- Chú nghĩ tôi thiên vị Khánh Băng à ? Điều ấy không bao giờ xảy ra đâu. Vả lại. Khánh Băng cũng chưa từng đòi hỏi hay yêu sách chi hết. Chú cứ an tâm.

Phong Trần khoát tay, đứng lên :

- Có gì tôi chuàng ta sẽ bàn tiếp nhé.

Những bước chân như reo vui của Phong Trần gỏ dài ra cổng, lão Huỳnh nhìn theo, hai dòng lệ lăn tròn trên trên đôi má nhăn nheo :

- Phong Trần, con...Tiểu Giang, tôi lại giết cô một lần nữa rồi.

Với đôi bàn tay "phù thủy" thật khéo léo của Như Nguyệt, chẳng mấy chốc, cô đã biến Khánh Băng từ một cô bé lọ lem thành nàng công chúa xinh đẹp có nhan sắc "khuynh quốc loạn thành"

Ngắm nghía thành quả của mình, Như Nguyệt không giấu được vẻ mãn nguyện, cô cười khúc khích :

- Phải công nhận nhỏ đẹp "Tàn canh khói lửa" luôn. Đẹp thế này hèn chi bọn

đàn ông con trai theo mình nườm nượp, thấy mà phát thèm.

Khánh Băng hôm nay bỗng dung hiền thực lạ, chom chớp đôi mi được chải mascara màu tím tím huyền hoặc, cô chúm chím đôi môi hồng.

- Mí có kém ai đâu mà rên hoài vậy ? Mí quên là bạn bè thường bảo haiu đứu mình "Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười" sao ?

Dậm thêm tí phấn hồng lên má Khánh Băng. Như Nguyễn xụ mặt :

- Ấy là bạn bè an ủi ta thế thôi, chứ nếu ta thực sự "xem xem" với mí thì hôm nay ta đã có nơi trao thân gửi phận rồi, đâu phải thui thủi thế "nì".

- Ê ! Duyên ai nấy đợi, nợ ai nấy chờ. Mí cứ than thở hoài, ta khó chịu quá. Hay ta nhường anh ấy cho mí đó.

Như Nguyễn ré lên :

- Bộ ý mình sắp lấy chồng rồi ăn nói kiêu vậy hỉ ? Liệu hồn, chút nữa chú rể đến ta mách có bị cốc bươu trán, vỡ đầu.

Liếc bạn một phát dài thật dài, Khánh Băng héch mũi thách thức :

- Chỉ sợ gan cóc tía thôi. Nếu có can đảm yêu Hùng, cứ tự nhiên.

Như Nguyễn hét lớn :

- Ngồi im không hờ ? Hết chúc nhích, đến rục rịch, lại thút thít, "màn rãng" mà ta kẻ mắt mí được hỉ ? Muốn mắt phượng hay mắt bù xít, ốc bươu hỉ ? Nụ cười trên môi Khánh Băng vội vã bị kéo xuống thành cái bặm miệng nghiêm trang, nhưng méu xệch, Như Nguyễn xuýt xoa :

- Eo ơi ! Cua biển cũng có lúc cũng dễ dạy đến thế ư ? Hèn gì ông giám đốc hắc ám Phong Trần chết mê chết mệt, chết đứng chết ngồi. Chỉ tội cho ông ta r...u...a huyền rùa của ta.

Khánh Băng giẫy nảy :

- Lại nói bậy bạ gì nữa thế ?

Như Nguyễn phớt lờ nói tiếp, giọng tỉnh queo :

- Hai ông bạn thân rất thân bỗng của trái tim kia, dường như chẳng có ngăn

nào dành cho Đông Minh bước vào.

- Đừng ép ta, Như Nguyễn ạ. Vì như thế sẽ gây thêm ấn tượng và mặc cảm cho mối quan hệ của cả hai mà thôi.

Nhìn gương mặt tươi tắn như hoa bồng chốc chìm sâu vào nỗi buồn, Như Nguyễn biết mình đã lỡ lời, cô giả lả :

- Thôi, bỏ anh Minh qua một bên đi. Giờ mi đứng lên, ta ngắm lại xem còn sơ sót chỗ nào không.

Như Nguyễn chắc lưỡi :

- Ôi chà ! Đẹp hơn cả tứ đại mỹ nhân thuở xưa nữa là khác.

Quên ngay nỗi buồn vẫn vơ, Khánh Băng dẫu môi dài giọng :

- Xạo vừa nha bạn. Mũi ta phòng cỡ này là đủ đẹp rồi. thêm một chút nữa...vỡ mất. - Khánh Băng nhìn đồng hồ, cô tròn mắt - Chỉ còn mười lăm phút Như Nguyễn mau giúp ta thay đồ đi.

- Làm gì như gà mắc tóc vậy hử ? Còn kịp chán cơ mà. Đúng là con gái lấy chồng có khác. Hớn hử, nồn nao, rối rắm loạn xì ngầu.

Không thêm đếm xỉa tới bạn. Khánh Băng đến góc phòng lấy chiếc áo đầm dài bằng satinh mịn màng, trắng muốt xinh xắn, trên cổ có những nếp xếp mềm mại như phủ dài, vòng thân xòe ra như một cánh chim hồng tước.

Chiếc áo mà Phong Trần đã bỏ số tiền lớn để mua cho Khánh Băng.

- Thôi anh ạ. Đắt quá !

Phong Trần âu yếm kề tai Băng nói nhỏ :

- Bà xã của anh lúc nào cũng phải thật đẹp, thật lộng lẫy trước mọi người, em có hiểu không hử nhỏ ?

- Xí ! Nhỏ, nhỏ mãi - Khánh Băng phùng má - Người ta lớn rồi chứ bộ.

Phong Trần thì thầm :

- Chớ cong môi phùng má như thế, anh khó chịu lắm.

Khánh Băng ngút dài :

- Mặc mớ gì mà ông giám đốc lại khó chịu ?

Cảm thấy anh đang mỉm cười ngay bên cổ mình, cô hốt hoảng định né người đi, nhưng đã muộn, Phong Trần đột nhiên đưa tay ôm lấy mặt cô, đôi môi anh nồng nàn áp sát gần như làm cô nghẹt thở. Rồi anh buông cô ra, vội vã như lúc ôm.

Khánh Băng bàng hoàng phụng phịu :

- Kỳ ghê !

Phong Trần nhìn cô say đắm :

- Anh thấy vẫn còn thiếu Khánh Băng ạ.

Môi anh lại chờn vờn Khánh Băng hốt hoảng ngó chung quanh và tung nhanh ra ngoài. Cô phục vụ đang chờ bên quầy, ngạc nhiên :

- Chuyện gì thế, thưa cô ?

Khánh Băng bối rối, mặt đỏ bừng ấp úng :

- Tôi...ơ... Tôi muốn lấy chiếc áo này...Tôi...

Cũng vừa lúc Phong Trần từ trong lũng thừng đi ra. Mắt neho lại trêu Khánh Băng. Chợt hiểu. Cô phục vụ quay mặt, môi không giấu được nụ cười tủm tỉm. Khánh Băng xấu hổ đến vạch đất mà chui thôi.

Ra khỏi cửa hàng, Khánh Băng làm vẻ giận dỗi, Phong Trần hỏi tha hồ, cô cũng im lặng tha hồ.

- Tự em "dụ dỗ" anh chứ bộ. Đứng giữa chốn đông người mà cứ hồng hồng môi, cứ cong cong môi mọc, thánh giáng trần còn chịu không nổi, huống hồ chi anh. Người phạm mất tội trăm phần trăm.

Đột nhiên Phong Trần ấp úng :

- À, hay thế này, chúng ta vào rạp Đồng khởi xem phim Băng nhé.

- Không. - Khánh Băng lắc đầu.

Phong Trần liếm môi, nài nỉ :

- Đi mà. Anh xin em đó.

Nét mặt "yêu thành khuôn" của Phong Trần khiến Khánh Băng phải cảm giác.

- Ông giám đốc bận trăm công ngàn việc lại có thời gian rảnh rỗi để xem phim ư ? Sao em nghi ngờ quá - Cô gõ gõ tay lên trán - A, em nhớ rồi, xấu nhé !

Thấy "ý đồ đen tối" của mình bị phát hiện, Phong Trần chữa thẹn bằng cách lý mặt :

- Không thật phải không ?

- Ừ đó.

Phong Trần kêu lên :

- Ngon quá há. Nhỏ hơn người ta mà dám ừ, coi chừng anh cóc thì có khóc.

Khánh Băng liếc xéo :

- Đến sự sấm đồ cưới mà cũng mang ghế giám đốc theo nữa ư ? Siêng nhỉ ?

Phong Trần khệ nệ ôm trên tay nào hộp giấy, túi xách, bao bọc linh kinh băng qua đường, giọng thản nhiên :

- Để ở nhà lỡ ai tranh mất mất ?

- Thú thật anh không sợ mất ghế, chỉ em một nỗi bị người khác "chôm" vị phu nhân của giám đốc thôi.

- Làm như quý em lắm vậy - Khánh Băng mím môi :

Phong Trần trợn mắt nghênh mặt :

- Còn phải nói. Một người thông minh từ đầu đến chân chả lẽ lại ngốc đột xuất đi rước của bỏ đi về nhà chứ.

Những lời nói qua lại, tuy chẳng ăn nhập gì hết, nhưng Phong Trần cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc vô cùng. Nếu trước đây, Phong Trần cộc cằn, khô héo bao nhiêu thì giờ đây, anh vui tươi, tràn đầy sức sống bấy nhiêu. Nghĩ cũng lạ, thật là "tình yêu làm dịu đi những trái tim kêu hãnh", dạy lòng khiêm nhường cho người trịch thượng nhưng bản tánh chủ yếu của nó là làm cho tất cả thành cao thượng và tốt đẹp.

- Khánh Băng ! Khánh Băng !

Tiếng kêu hách diịch cùng những bước chân nặng nề của mợ Hoa làm Khánh Băng giật nảy người, buông nhanh chiếc áo xuống nền gạch hoa, thẳng thốt :

- Mợ gọi con ?

Bà mợ Hoa gằn giọng :

- Con bảo mấy giờ bên đảng trai tới ?

Hơi cau mày. Khánh Băng đáp :

- Chín giờ mợ ạ. Nhưng có việc gì hả mợ ?

Bà mợ Hoa cau mày bực dọc :

- Hãy nhìn đồng hồ đi. Xem là đã mấy giờ rồi, sao chẳng thấy ai tới vậy ?

Liếc thật nhanh vào chiếc đồng hồ đeo tay, Khánh Băng cười nhẹ :

- Hơn mười phút có sao đâu mợ.

Mợ Hoa nhướn mắt kinh ngạc :

- Con điên à ! Dù lẽ hỏi cũng phải xem trọng ngày giờ chứ. Từ giờ này sang giờ khác có trời mới biết chuyện rủi may gì xảy ra. hẹn chín giờ thì chín giờ phải có mặt chứ. Nếu trễ theo phép ông bà xưa sẽ không được vào nhà, con có biết không ?

Khánh Băng tỉnh bơ :

- Mợ đừng lo, con sẽ gọi điện đến nhắc nhở họ.

Mợ Hoa giận dỗi bỏ ra ngoài.

- Con liệu hồn đấy. Chuyện người lớn mà nỡ gạt lừa mợ. Con cũng chẳng được yên ổn đâu.

Bóng bà vừa khuất, Như Nguyệt biu môi :

- Hừ ! Hờ tí là đe nẹt, hăm he đủ điều. Chẳng để yên thì làm gì được nhau ?

Mai một mí đã đường đường là một giám đốc phu nhân thử xem bà ta có còn giữ mãi thái độ này chăng ?

Khánh Băng cười buồn, ngăn lại :

- Ta đã quá quen cảnh này, nên chẳng lấy đó gây khó chịu trong lòng. Đúng ra, không nên trách phiền mợ Hoa mà phải tự trách chính mình. Chả chút quan hệ ruột thịt, sao cứ buộc mợ nuôi dưỡng chứa chấp tốn hao mãi thế chứ ?

Như Nguyễn cười khẩy :

- Tốn hao ? Nhưng ai tốn ? Biết đâu trước khi hai bác bỏ đi, đã chẳng gửi gắm tiền bạc lại cho họ.

Như Nguyễn gằn giọng :

- Không ít thì nhiều, chắc chắn phải có. Ta tin cậy.

Khánh băng khe khẽ lắc đầu, cay đắng :

- Ta thì chả dám tin chút nào. Bỏ rơi con gái giữa xã hội đầy cạm bẫy không chút xót thương thử hỏi họ còn quan tâm chi đến vấn đề nhỏ nhặt ấy vừa tốn hao chẳng lợi lộc gì. Thôi, ta xin mi. Ngày mai chứ nhắc đến chuyện buồn xui xẻo ấy - Dừng một chút, Khánh Băng nói tiếp - Ta có thể tự mặc lấy áo được, mi ra ngoài xem có giúp mợ Hoa một tay, kéo không mợ vào đây hét toáng lên bây giờ.

Như Nguyễn nhăn mặt :

- Mi sai ta việc khác đi. Ta thật lòng ghét bà ấy khinh khủng. Mi quên sao ?

Khánh Băng quay mặt giận dữ :

- Còn hơn để mợ ta ra vô mặt ta. Mi...

Như Nguyễn ngắt ngang lời bạn, miễn cưỡng đứng lên :

- Còn ta thà đối diện với bộ dạng dễ ghét, khó ưa của bà ta hơn là ta ngồi đây đếm mưa.

Biết Như Nguyễn lại trêu tài khóc nhè của mình, Khánh Băng bậm môi :

- Kệ ta. Ưa khóc nhè vẫn đẹp hơn tham ăn. Một mình một ngựa vùi ba tô bún bò Huế và hai ly chè đậu đỏ.

Mắc cỡ đến đỏ cả mặt, Như Nguyễn thở hắt ra.

- Tạm thua mi đi. lát nữa Phong Trần đến ta sẽ tính sổ.

Chợt nhìn đồng hồ, như Nguyễn bật kêu lên :

- Thôi, chết rồi Băng ơi. Mười giờ hơn tức là trễ hơn một tiếng đồng hồ. Ôi !

Thế này là thế nào ?

- Mười giờ hơn thật hử ?

Đến lúc này, thì Khánh Băng không còn bình tĩnh được nữa, cô hốt hoảng lắc mạnh vai bạn :

- Tại sao lạ lùng vậy Như Nguyễn ?

Như Nguyễn giơ tay lên khỏi đầu, kêu :

- Ta cũng như mi, từ sáng đến giờ, đeo dính nơi đây nên làm sao biết điều gì xảy ra.

Quay phắt lại, Khánh Băng run giọng :

- Hay anh ta lại dối ta ? Không. Ta không tin. Ta không tin. Mới chiều hôm qua, khi đưa ta về, anh còn trêu cô dâu nhỏ của anh đừng ngủ quên nha. Lúc đang trai đến phải quần áo chỉnh tề chớ mang bộ mặt mèo ngái ngủ ra tiếp, anh đánh đòn đấy. Sao giờ lại...

Như Nguyễn tỉnh an :

- Chuyện đâu còn có đó. Mi bình tĩnh lại nào. Có lẽ họ bị kẹt xe thôi mà.

Koặc muốn biết rõ hơn tại sao, ta không gọi điện thoại trực tiếp hỏi anh.

Gạt nhanh những giọt nước mắt đang chực chờ trào ra, Khánh Băng phóng ba bước dài đã đến bên chiếc điện thoại :

- Ôi ! Đơn giản thế mà ta không nghĩ ra.

Khánh Băng luyến luyến quay số :

- Alo...alô...Sao, họ đã đi từ sáng sớm ư ?

- ...

- Nhưng đi đâu, chị có biết không hử ?

- ...

- Bao giờ giám đốc về, chị gọi máy cho tôi ngay nhé.

Khánh Băng gác máy. Cườm tay như lỏng ra. Ông nghe rơi đánh cộp xuống bàn. Cả nhà từ lớn đến nhỏ, tất cả đều im lìm bất động. Về chờ đợi căng thẳng khiến Khánh Băng càng thêm bàng hoàng chết điếng. Cố giương, cô đứng lên sẽ sàng nói với Như Nguyễn :

- Anh ấy bệnh, không thể đến được. Mi lựa lời giải thích với mọi người, họ có thể ra về mà không phiền hà.

Giọng Khánh Băng thật nghiêm túc, nhưng Như Nguyễn vẫn chẳng làm sao tin nổi, cô cười nhạt :

- Mi nói giỡn hay nói thiệt vậy ?

- mi nghĩ ta còn can đảm để đùa giỡn lúc này sao ? - Khánh Băng xẵng giọng.

Như Nguyễn hậm hực :

- Nhưng ít ra mi cũng cần cho ta biết sơ qua phần nào chứ ?

Khánh Băng cắn răng ôm đầu khô sở.

- Chẳng có gì để nói cả.

- Thật không ? Sao lo hiểu được mi - Như Nguyễn thở ra ngán ngẫm - Tự mi đi mà giải thích với họ.

Chợt có tiếng chuông cồng reo lên inh ỏi, ai nấy đều nhón nháo vui mừng.

- Đàng trai đến rồi đó. Nhanh lên nào. Nhanh nào !

Riêng Khánh Băng vẫn ngồi chết điếng. Linh cảm mách bảo cô biết có điều không bình thường đang chờ cô. Khánh Băng dợm đứng dậy, Như Nguyễn ngăn :

- Để ta. Mi vào trong trang điểm lại đi nhé. Nhớ đẹp vào tủ bộ mặt đưa đám kia cho mọi người nhờ với.

Nhìn Như Nguyễn hẩy tấp bước ra phía cổng, Khánh Băng cười buồn :

- Đừng lo cho ta nữa.

Không đầy năm phút, Như Nguyễn quày quả trở vào mặt tái mét, trên tay là tờ giấy nhỏ, cô ấp úng :

- Của cậu Nam. - Khánh Băng gần giọng - Phong Trần phải không ?

Như Nguyễn giấu tờ giấy sau lưng, miệng chối phất :

- Sao lại đưa mi trong khi cậu Nam có mặt ở đây ?

Khánh Băng bắt kẻ, cô nhào tới, mảnh điện tín đã nằm gọn trong tay :

"Khánh Băng, lễ đính hôn xem như hủy bỏ. Tôi thành thực xin lỗi. Mọi thiệt hại, tôi sẽ đền bù sau.

Phong Trần.

Như Nguyễn cũng ghé mắt vào. Cô há hốc mồm như người từ trên trời rơi xuống.

- Vô lý. Thật vô lý. ta không sao hiểu nổi. Khánh Băng ! Mi nói đi. Giữa hai người đã có chuyện gì xảy ra ?

Khánh Băng lắc đầu, cắn mạnh môi. Phần nộ đang tràn ngập trong lòng, mặt nhả lại trong nỗi đau khổ tột cùng. Tiếng lòng bùng bùng bít vi vu hai tai với tiếng tim đập xa vắng mơ hồ trong lồng ngực với những tiếng tíc tắc nhỏ rí của kim đồng hồ.

- Phong Trần ! danh dự cả đời con gái chỉ đáng giá bằng lời xin lỗi suôn nhu thế sao ? Tôi đã làm gì nên tôi mà anh nỡ đối xử tệ bạc vậy. Không thương, không yêu thì tạo chi cảnh bề bàng này ? Tôi hận anh cho tới chết, đến chết anh có biết không ? Anh là người hiện thân của loài quỷ dữ ? Tờ điện tín quái ác kia chẳng khác gì bản án tử giết chết Khánh Băng rồi.

Những giòng nước mắt tủi thân lăn trên má. Khánh Băng gật đầu vào lòng Như Nguyễn khóc ngất.

- Hết ! Hết thật rồi Như Nguyễn ơi ! Ta không còn mặt mũi nào để nhìn thiên hạ nữa. Anh ấy từ hôn mà chẳng có một lời phân trần, thanh minh,

chẳng có một lần gặp gỡ. Nỗi nhục nhã này gột rửa bằng nước biển Đông cũng khó lòng xóa sạch. Như Nguyễn ! ta chỉ còn có cách chết mà thôi.

Cảnh nói, dường như càng bị kích động, Khánh Băng bật khóc tức tưởi :

- Như Nguyễn ! Không lẽ anh ấy quên tất cả những lời yêu thương, hứa hẹn ? Không lẽ trong mắt anh ấy, ta chỉ là món hàng giải trí khi đã chơi đùa thỏa thích thì quẳng bỏ chẳng chút xót xa vương bận. Không lẽ anh ấy chừa ahề yêu ta ? Như Nguyễn ! Cho ta biết đi, có đúng như vậy không ?

Tiếng cười chế giễu của mợ Hoa làm cả hai giật mình.

- Vẫn còn chưa biết thân à ? Người ta đường đường là một vị giám đốc giàu có, đang vọng thiếu chi sắc nước hương trời danh giá vọng tộc bám theo, ai thèm thứ bá vơ ăn nhờ ở đậu chứ ? Chỉ khổ thân tôi, dẹp hết mọi việc để chuẩn bị, rốt cuộc chẳng ra sao cả. Thật là nhục nhã vô cùng.

Nghe mợ Hoa xia xói một hơi, Khánh Băng không kìm được nữa, cô xua tay hét lớn :

- Tôi chịu lỗi tất cả. Các người hãy đi ngay cho.

Mọi người chẳng biết làm gì hơn là làm lủi đứng dậy ra về. Trước khi ra khỏi phòng, bà Hoa còn cố vót vác câu mạt sát chết người :

- Hừ ! Địa mà đòi đeo chân hạc. Thấy của thì mờ mắt, chẳng biết phân biệt đâu giả, đâu thật. Đáng đời !

- Hết rồi ! Hết rồi ! Phong Trần ! Tôi thù anh suốt đời.

Như Nguyễn cũng thút thít theo, cô lay vai Khánh băng dỗ dành :

- Phong Trần không phải dễ thay đổi và thiếu ý thức trách nhiệm, hẳn anh có điều khó xử.

Khánh Băng nhòe nhẹt nước mắt :

- Dù chuyện gì, anh ấy cũng đâu được hành động tắc tị như vậy. Anh không hiểu, không nghĩ là ta sẽ chết mất vì xấu hổ và nhục nhã với mọi người sao ?

Như Nguyễn hậm hực :

- Nhưng lúc này Phong Trần trả lời thế nào ?

Khánh Băng rầm rức :

- Anh ta không có mặt ở nhà.

Như Nguyễn nôn nóng :

- Anh Trần đi đâu ? Ai đã bắt máy ?

- Chị Lập, chị bếp của gia đình Phong Trần. Chị ta biết Phong Trần và lão Huỳnh rời khỏi nhà từ lúc trời chưa hừng sáng. Khi chị Lập hỏi về chuyện đính hôn Phong Trần trả lời gọn lỏn : Không bao giờ có.

- Không bao giờ có.

Như Nguyễn bật người ngồi dậy :

- Vô lý. Chẳng khác gì chuyện trẻ con.

Nắm lấy tay bạn Như Nguyên vừa kéo mạnh, vừa giục :

- Mau thay đồ, ta và mi đến đó tìm rõ hư thực ra sao. Đi Khánh Băng !

Khánh Băng co rúm người lại, cô vùng vẫy :

- Buông ta ra ! Ta van mi ! Ta xin mi ! Ta chẳng còn mặt mũi nào đến đó cả.

- Không được, - Như Nguyễn cương quyết.

- Phải hỏi cho ra lẽ. hấn tưởng là ai chứ ?

- Mi cũng nên về đi Như Nguyên. Ta muốn ở một mình trong lúc này. Còn việc Phong Trần, hãy để mặc xác ta.

Như Nguyễn khoanh tay, gằn giọng :

- Khánh Băng của những ngày dưới mái trường đại học đầy tự tin đâu rồi ?

Sự việc gì, tình huống gì chắc chắn cũng có cách giải quyết cả.

Vùi đầu vào chăn kín mít, Khánh Băng nuốt nghẹn :

- Ta không thể làm gì bây giờ nữa hết. Ta thật sự thua cuộc. Ta tiếc rằng mình đã vội quên người.

Như Nguyễn nghiêng răng :

- Được. Mi cứ nằm đó mà gặm ngấm nỗi đau, ta nhất định phải tìm cho ra hấn ta.

Như Nguyễn ngoe ngáy bỏ đi, Khánh Băng hốt hoảng :

- Như Nguyễn !Đừng mà. Làm lớn chuyện cũng đã lấy lại được danh dự của mình. Mợ Hoa nói đúng ta đã không chịu nhìn lại bản thân mình, ta vội tin người, ta chẳng tự lượng sức mình. Ta đặt niềm tin không đúng chỗ. Tại ta tất cả,nên ta van mi hãy để yên, ngày hom nay rồi sẽ là ngày hôm qua và mãi mãi như vậy.

Không thềm đáp lại lời nào nữa. Như Nguyễn ra thẳng phòng khách tìm mợ Hoa. Ngó đáng điệu khinh khỉnh củ bà, Như Nguyễn điên tiết lên, cô hét lớn :

- Tôi yêu cầu bà chớ làm Khánh Băng thêm khổ vì nhưng lời lẽ cay độc ấy. Cũng do ngại ngần khi phải làm phiền bà mãi. Khánh Băng mới thật sự không phải là kẻ thấy của sáng mắt trở nên người cả tin bất nhân, bất nghĩa đâu.

Bà mợ Hoa sững sờ. trong nhà này, từ xưa đến nay, có "lệ" người được quyền la hét, mắng mỏ, chửi rửa ngoài bà ra, chẳng còn ai, thế mà nay Như Nguyễn lại dám làm chuyện "đội đá vá trời". Đùng đùng nổi xung thiên, tay quơ tách trà ném mạnh vào tường, bà hét lớn :

- Ông Nam ! Ông Nam đâu rồi ? Ra đây mà xem Khánh Băng xúi giục bạn bè mắng chửi tôi nè. Trời ơi ! Tức chết đi được. Nếu bữa nay, ông còn bênh vực chứa chấp nó trong nhà này, tôi sẽ bỏ đi luôn.

ông Nam thở hắt ra, chán nản :

- Bà à ! Bà bình tĩnh lại một chút có được không ? Khánh Băng khổ sở bao nhiêu đó, bà chưa hài lòng sao ?

- Hả ? - Mợ Hoa trợn mắt - Ông... ông về phe chúng nó xài xể tôi phải không ?

Ông Nam vẫn từ tốn, ánh mắt lộ vẻ buồn rầu :

- Bà kiểm soát sinh sự với tôi mãi để làm gì chứ ? Và tại sao lại có vấn đề phe phái ở đây ? Càng lúc, tôi càng không hiểu nổi bà. Lẽ ra chúng ta phải cùng ngồi lại với Khánh Băng bàn bạc tìm ra giải pháp tốt đẹp nhất nhằm cứu vãn tình thế hiện tại, thì bà vịn vào đó để hành hạ, đay nghiến con bé ích gì hở ?

Quay sang Như Nguyệt, ông Nam khẽ khàng :

- Cậu nghĩ, con và Khánh Băng nên đến nhà Phong Trần xem sao.

- Vâng. Con cũng thấy cần làm vậy thôi.

Như Nguyệt giúp Khánh Băng rửa mặt, trang điểm lại, rồi mặc bộ đồ thật giản dị, không món nữ trang nào trên người. Họ đi như bay ra phố. Xe dừng lại trước cổng biệt thự họ Phong.

- À, cô Băng đó hả ? - Chị bếp tái mặt - Cậu Huỳnh và lão Huỳnh đã đi từ sáng sớm.

- Chị biết là đi đâu, sao nỡ giấu chúng tôi ? - Khánh Băng run giọng.

Chị bếp luống cuống chối lia :

- Không có. Không có. Tôi không biết thật mà.

Khánh Băng tới sầm cả mặt, cô chồm tới nắm vai lắc mạnh :

- Chị phải biết. Chị Lập ! Tôi van chị.

Chị bếp lùi lại phía sau, tay kéo mạnh cổng đóng lại thật nhanh :

- Cậu Trần có dặn kỹ, nếu cô đến không nên tiếp.

Khánh Băng xám mặt thẳng thốt :

- Anh ấy sao phải làm vậy chứ ?

Chị bếp lui dần, lui dần...

- Cô hãy chờ ông ấy trở về, tôi xin phép.

Toàn thân Khánh Băng run lên bần bật, nhưng cô vẫn cố gượng gạo :

- Cảm ơn chị.

Sau khi rời khỏi biệt thự Phong trần, Khánh Băng gần như ngã quỵ xuống

đường, Như Nguyễn lo lắng :

- Tìm chỗ nào nghỉ chân một lát rồi hãy đón xe về nhà Khánh Băng.

Khánh Băng gục mặt vào đôi bàn tay, khóc lặng lẽ.

- Ta chẳng muốn về nhà, ta không có can đảm gặp họ. Và lại ta mệt mỏi lắm rồi.

Như Nguyễn xót xa :

- Nhưng chả lẽ mi lang thang hoài ngoài đường với nét mặt phờ phạc này ư ?

Một vài người biết mi hay mi muốn cả thành phố này điều biết tất ?

- Ta chỉ e vợ Hoa - Khánh Băng nghiến răng.

- Cứ để ta - Như Nguyễn hậm hực.

Cuối cùng, Như Nguyễn đã thuyết phục được Khánh Băng lên xe trở về nhà.

Trên xe, Khánh Băng nhắm nghiền hai mắt và lịm đi trong nỗi đau đớn uất ức.

- Phong Trần ! Tôi thù anh, tôi hận anh suốt đời.

Tối hôm ấy, cậu Nam tới phòng Khánh Băng. Vừa thấy mặt ông, Khánh Băng đã oà lên khóc :

- Cậu ơi ! Con chết mất ! Cậu cho con biết đi. Phong Trần làm như thế với dụng ý gì ? Con thật chẳng thể nào hiểu nổi. Nếu không yêu con, anh ấy đâu có chuẩn bị tươm tất cho lễ đính hôn mà chiếc nhẫn gia bảo này là bằng chứng thiết thực nhất. Thế nhưng giờ phút này... Ôi ! Con chỉ muốn chết thôi.

Ông Nam ân cần nắm lấy tay Khánh Băng, rồi dịu dàng :

- Khánh Băng ! Con đừng suy nghĩ quẩn. trót sinh ra làm con người, có mấy ai không khổ đau, buồn bã. ta cần phải dẹp bỏ ưu phiền, rồi tất cả sẽ qua đi, sẽ phai pha theo thời gian. Và lại, cậu tin rằng Phong Trần không phải là người bội tín, con hãy định tâm, mai này tìm gặp Phong Trần hỏi cho ra lẽ rồi chừng ấy con có vật vả, khóc lóc hoặc xử lý cũng chưa muộn mà.

Khánh Băng cúi đầu, nước mắt tuôn như mưa.

- Không. Con sẽ không gặp lại con người bạc tình bạc nghĩa ấy nữa đâu.

Con đã quá sợ rồi.

Ông Nam chắc lưỡi :

- Con lại sai lầm nữa. Chuyện Phong Trần chưa ngã ngũ. Nhưng đó là chuyện riêng. Con cứ đến công ty làm việc thật bình thường, nếu con còn yêu Phong Trần, hãy nhẫn nhịn xem như chẳng có gì xảy ra. Chờ Phong Trần giải quyết thế nào. Chớ nóng nảy con ạ. - Ông Nam nhìn Khánh Băng âu yếm - Nghe cậu, ngủ một giấc cho khỏe khoắn, tạm gác mọi chuyện sang một bên sau này hẵng tính.

Khánh Băng ứa lệ vì xúc động trước sự quan tâm lo lắng của cậu Nam. Thờ dãi nuốt nghẹn vào lòng, cô khe khed3 gật đầu :

- Con xin cảm ơn cậu. Không có cậu, con thật chẳng biết bám víu vào ai.

Con xin hứa sẽ làm theo lời cậu dạy.

Ông Nam nở nụ cười hài lòng :

- Vậy thì cậu yên lòng rồi. Cậu về phòng đây.

Qua một ngày một đêm dằn vặt đau khổ, sáng ra nhìn vào gương, Khánh Băng của hôm nào tinh nghịch, yêu đời đã biến mất, nhường lại là hình ảnh một gương mặt tuyệt vọng, chán nản, héo hắt. Ngón tay xanh xao sờ nhẹ lên má với nước mắt tuôn dài đôi môi mím chặt không cho cơn đau buốt thoát ra ngoài.

Những giọt nước mắt đã khiến cô gợn nhớ...

Nằm gọn trong vòng tay Phong Trần, Khánh Băng thút thít :

- Em nhớ ba mẹ và các em quá. Đời này kiếp này, chẳng bao giờ em còn tìm được họ nữa. Tại sao vậy hở anh ? Tại sao nỡ tâm bỏ em mà đi ? Họ không nghĩ thiếu họ, em sẽ sống sao đây ?

Phong Trần ngậm ngùi, nâng mặt người yêu lên, giọng thật trầm ấm :

- Không cần nhớ những gì cần phải quên, em ạ. Hãy bằng lòng với hiện tại của chính mình. Em mất cha mẹ nhưng còn anh.

Phong Trần cúi thấp cho đôi môi áp vào cánh môi đầy nước mắt ấy, anh ngọt ngào :

- Anh yêu em hơn tất cả mọi thứ trên đời. Em có biết không hở Băng ?

Xúc động. Khánh Băng đưa tay bá cổ anh, phút yêu đương chất ngất, vành môi đau ngọt ngào.

- Em biết. Em biết, anh yêu.

Phong Trần cười, ánh mắt sung sướng anh hôn cô thật sâu, thật dài.

- Ôi ! Cám ơn em. Cám ơn em. Cuối cùng rồi anh cũng nghe được tiếng "anh yêu" thốt lên từ môi em. Tiếng anh yêu mà anh chờ đợi bấy lâu nay.

Khánh Băng đỏ mặt, đẩy mạnh anh ra, giận dỗi :

- Dụ người ta rồi lại chọc quê, em không thềm đâu.

Phong Trần nhướn mắt :

- Em không, nhưng anh muốn. Anh thềm...yêu em, thềm hôn anh, thềm... -

Tiếng anh nhỏ thì thầm, đủ rơi vào vành tai xinh xinh của Khánh Băng.

Mắt cô tròn xoe, hai tay nắm lại đấm lại thùm thụp vào ngực anh.

- Ghét anh ! Ghét anh ! Người ngợm gì kỳ cục, lúc nào cũng bậy bạ. Thật là bậy bạ.

Lắc đầu thật mạnh, cố xua đi mọi ý nghĩ vẫn vơ. Khánh Băng đứng dậy, lấy cặp kính mát màu sẫm tròn khá to mang vào để che giấu đôi mắt sung đỏ, cô đi về phía phòng khách. Cánh cửa mở toang, Khánh Băng nhận thấy ông bà Nam đang ngồi bên tách trà bốc khói, nét mặt bà Hoa vẻ hể hả hiện rõ.

- Ông cứ trách móc là tôi không thương xót nó, thế anh chị Tuấn thì sao ?

Nuôi dưỡng nó bằng bao năm dài đằng đẳng, mền tay mền chân chẳng gì thân thích ruột rà mà cuối cùng cũng bỏ rơi nó đó. Hừ ! Thứ con nuôi, gốc gác chẳng rõ ràng, sống thêm vương bận người khác chứ ích gì ?

Khánh Băng bàng hoàng :

- Con nuôi ! Ta chỉ là con nuôi thôi ư ?

Cô chưa kịp hiểu rõ ràng những lối úp úp mở mở của vợ chồng ông Nam thì đã nghe ông nói tiếp bằng giọng khó chịu :

- Tôi cấm bà không được há môi dù nửa lời cho Khánh Băng biết sự thật về nguồn gốc của nó. Bà nghe rõ chưa ?

Bà Hoa bủi môi, dài giọng :

- Nếu nó chẳng trêu vào tôi thì có gì tôi phải nói cho phí sức. Khi không bảo có người đến hỏi cưới, nào lễ đính hôn, nào trang hoàng nhà cửa, nào mời họ hàng, nào chuẩn bị tiệc tùng, rồi trơ mắt ra ngó. ôi ! Xấu hổ vô cùng.

Bàng hoàng, Khánh Băng ngả rầm vào cánh cửa, cả hai giật mình, ngẩng phắt lên, ông Nam thảng thốt :

- Khánh Băng !

Mặt Khánh Băng đã tái còn tái hơn. Vàng trán lấm tấm mồ hôi, từng bước nặng nề cô lần bước đến gần mộ Hoa, sụp xuống run rẩy :

- Mộ Hoa ! Lời mộ vừa nói có phải là sự thật không ?

Ông Nam trừng mắt :

- Tôi yêu cầu bà im lặng nghe chưa ?

Khánh Băng van lơn :

- Cậu Nam ! Trước sau gì con cũng phải biết, thà biết sớm còn hơn.

Bà Hoa bối rối :

- Tôi không biết gì hết. Lúc này, vì giận quá, nên tôi nói cho hả hơi thôi mà.

Bỏ tay mộ Hoa ra, Khánh Băng ngược lên cười nhạt :

- Thì ra là vậy. Vì không ưa con nên mộ đặt điều nói dối, con thật không ngờ.

Lời Khánh Băng vừa thốt ra chẳng khác gì viên đạn phá tung hết tất cả nỗi âm ức trong lòng bà Hoa. Chồm tới trước, bà trợn mắt quát lớn :

- Khánh Băng ! Cô thật hỗn láo. Chẳng lẽ tôi từng tuổi này lại nói ngoa hay sao ? Được, cô thích biết có gì tôi phải giấu. Này nhé ! Cô chỉ là con nuôi của anh chị Thái Tuấn ! Con nuôi, cô nghe rõ chưa ?

Trong khi ông Nam kinh hoàng thì Khánh Băng vẫn bình thản buông gọn :

- Tôi không tin. Trăm ngàn lần không tin. Mợ bịa đặt.

- Tin hay không là quyền của cô. Nhưng đó là sự thật - Bà Hao gằn giọng.

Cắn chặt hai hàm răng giấu nỗi đau đớn vào lòng, Khánh Băng hỏi nhanh :

- Lấy gì làm bằng chứng ?

Nhéch môi, bà Hoa cười khẩy :

- Ngày trước, ba mẹ cô cưới nhau gần mười năm trời vẫn chưa sinh được đứa con nào nổi dònmg. Gia đình nội ngoại mới họp nhau bàn bạc thống nhất xin đưa trẻ mồ côi về nuôi huy vọng qua đứa bé này điều may mắn sẽ đến với họ. Quả đúng vậy, khi bé vừa lên bảy, chị Tuấn đã mang thai, bé Khánh Minh chào đời trong nỗi vui mừng khôn tả của mọi người. Nghĩ rằng nhờ cô mà họ đạt được nguyện vọng, nên họ cưng yêu, chiều chuộng cô rất mực. Ngày chuẩn bị xuống tàu, chị Tuấn cương quyết mang cô đi cùng, nhưng anh Tuấn thì ngược lại, anh ấy bảo : "Nếu Khánh Băng ra đi thì xem như nó chẳng còn cơ hội để gặp mặt người thân. Việc nuôi dưỡng bảo bọc cô về sau này, anh Tuấn có...

Bà Hoa bỗng ngắt ngứ chẳng nói nên lời. Ông Nam cau mày cười nhạt :

- Tôi...tôi...- Bà Hoa sượng sùng ấp úng.

- Bà không nói được hả ? Thế bà cũng còn biết xấu hổ ư ? Nếu bà thiếu can đảm hãy để tôi nói. Anh chị Tuấn đã trao bà mười cây vàng bà tùy nghi sử dụng, miễn sao Khánh Băng đầy đủ điều kiện để theo đuổi việc học cùng dựng vợ gã chồng cho nó. Việc ấy bà chưa làm được, tiền bà nướng gọn ở sòng bài, nhìn Khánh Băng sống khổ sống sở bỏ học đi làm mang tiền về nộp cho bà, tôi thật đau lòng vô cùng, nhưng vì muốn Khánh Băng yên thân,

tôi đã làm thình. Được nước bà cứ lần tới. Thật bấy nhiêu năm chung sống đến hôm nay, tôi mới hiểu hết lòng dạ của bà. Tàn nhẫn, nhỏ nhen, ích kỷ không có lấy một chút tình người. Tôi thất vọng vô cùng.

Quay sang Khánh Băng, ông ghen ngào :

- Băng con ! Hãy tha thứ cho cậu. Cậu đã bất lực.

Còn Khánh Băng, cô chết sững đi trong đau đớn. Có thể như vậy sao ?

Phong Trần hủy hôn ước ? Ba mẹ bỏ rơi cô vì cô là con nuôi ? trong một ngày, cô đã mất tất cả.

- Khánh Băng ! Đừng lặng thình như vậy. Cậu muốn nghe con nói. - Ông Nam lo âu.

Mặt Khánh Băng nhạt hẳn đi. Và trong tíc tắc, cô bỗng đứng vụt dậy, băng mình qua cửa.

- Khánh Băng ! - Ông Nam kinh hoàng thét lên.

Nhưng quá muộn màng. Một chiếc xe tải trời tới, Khánh Băng rơi vào vùng xoáy sâu đen ngòm, vực thăm hun hút dưới chân, non cao vời vọi trên đầu, không còn gì sau lưng, chẳng còn gì trước mặt, nhưng âm thanh đã lắng, những bóng đen đã mờ. Cuối cùng với sự chấm dứt ấy là nỗi lạnh lẽo buốt giá tâm can. Mới hôm qua, hôm kia, mọi thứ như còn nguyên vẹn, sôi bỏng tuôn tràn, giờ bỗng chốc mịt mờ nghìn kiếp xa xôi.

- Cha.

- Mẹ.

- Phong Trần...

Trăm vạn vực sâu đã mở, nghìn triệu non cao ngăn cách. Không còn con đường về nữa. Từ yêu đến hận, từ có đến mất mát, từ hạnh phúc đến đau thương, từ thiên đường đến địa ngục và từ đời người sang sự chết...Khánh Băng lịm đi trong thể xác và tâm hồn.

Săm soi lại những món lễ vật mà mai này sẽ mang đến nhà Khánh Băng với

đôi mắt đầy ắp niềm hạnh phúc, Phong Trần thì thầm :

- Nhỏ yêu ! Chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau, lúc ấy, nhỏ phải sinh cho anh ít nhất mười nhóc tí xinh xắn, nếu không, anh sẽ phạt nhỏ dài dài đấy. Nhỏ liệu hồn, đừng hòng trốn anh vô ích.

- Cậu Trần à ! Lão Huỳnh từ nhà sau bước lên - Về phòng ngủ sớm đi, mọi việc để tôi lo cho.

Phong Trần cười rạng rỡ :

- Cũng xong hết rồi, chú Huỳnh ạ. Bỗng dưng tôi muốn thức đến sáng hay chú nhờ chị bếp pha dùm tách cà phê nhé.

Phong Trần đề nghị :

Lão Huỳnh trêu :

- Cậu chủ nôn nóng trong lòng nên chả muốn ngủ phải không ? Này ! Tốt hơn hết lên giường nằm thật thoải mái, kéo mai sang nhà gái với bộ mặt bơ phờ, họ cười cho đấy - Lão Huỳnh chặc lưỡi - Chỉ mới lễ đính hôn thôi, chớ một khi làm đám cưới, tôi thật chẳng biết cậu thức trắng bao đêm đây ?

Ngỡ lão Huỳnh trêu mình, Phong Trần đỏ mặt chống chế :

- Tự lần đầu cưới vợ, nên tôi lo âu thế thôi mà.

Lão Huỳnh nhướn mắt kinh ngạc, lão cắc cóc hỏi :

- Vậy theo cậu, phải cưới vợ đến lần thứ mấy mới hết lo lắng, mới có kinh nghiệm hở ? - Lão Huỳnh phì cười - Tôi thật sợ cậu luôn.

Chuột điện thoại reo vang, Phong Trần nhũn nhũn :

- Cô bé này lại làm nũng gì nữa đây ?

Nhưng khi Phong Trần bắt máy, tiếng máy phát lên từ đầu dây bên kia đã khiến anh mất bình tĩnh thấy rõ.

- Tôi. Phạm Điền đây. Cậu Trần phải không ?

Chiếc điện thoại trong tay Trần run lên :

- Chú Điền ! Việc gì mà chú gọi tôi vào giờ này ? Quan trọng không ?

Nghĩ rằng Phong Trần đang mừng rỡ vì cú điện thoại của mình, Phạm Điền chậm rãi :

- Lễ đương nhiên là quan trọng. Nếu không thì đâu cần phá giấc ngủ của cậu chớ.

Phong Trần biến sắc, anh nóng nảy gắt lên :

- Tôi yêu cầu chú nói nhanh, đừng rề rà mất thời gian lắm.

Ông Phạm Điền bật cười :

- Sao lại nôn nóng thế ? Trước sau gì cậu cũng biết. báo cậu một tin vui, là tôi đã tìm ra được tin mới nhất về cô Tiểu Giang.

Vành môi Phong Trần run lên bần bật. Tìm được Tiểu Giang, tất nhiên Trần phải mang cô bé ấy về đây và như thế, và như thế Phong Trần không còn danh chánh ngôn thuận thừa hưởng những gì mà anh đã có từ trước đến nay, điều đau lòng nhất là đến họ Phong anh cũng chẳng còn quyền mang nó bên người. Và rồi Khánh Băng... Nghĩ đến đó, đôi chân Phong Trần cứ muốn khụy xuống. Tiếng Phạm Điền vang lên trong máy :

- Tôi nghĩ, chúng ta cản trở ra Nha Trang mộ chuyển nữa, cậu có thể thu xếp được không ?

Được, không được. Không thể nào...Anh không thể kéo Khánh Băng vào vòng lẩn quẩn của mình. Không, Phong Trần cương quyết không để một ánh mây mù nào dù nhỏ làm vẩn đục hạnh phúc tươi đẹp mà anh đã chờ đợi suốt bao năm qua.

- Chú Phạm Điền ! - Phong Trần nghiêm giọng - Tôi rất bận. và lại, tôi thấy chúng ta đừng nên miễn cưỡng làm chuyện vô ích nữa.

Tuy hơi bất ngờ trước câu trả lời của Phong Trần, song Phạm Điền cũng cố thuyết phục :

- Tôi cam đoan với cậu, lần này cậu không phải thất vọng - Phạm Điền ngập ngừng - Tôi đã chẳng ngại tốn công thời giờ và công sức, có sao cậu chịu

chấp nhận thất bại một cách vô lý như vậy chứ ?

- Thật lòng, tôi có nỗi khổ riêng.

Phạm Điền sững sốt :

- Phong Trần ! Chắc cậu còn nhớ lời cậu đã từng tuyên bố "bằng bất cứ giá nào, tôi cũng tìm cho được Tiểu Giang". Thế mà hon nay cậu thay đổi quá nhanh, tôi chẳng sao hiểu được.

Bối rối, Phong Trần chống chế gượng gạo :

- Tôi chỉ muốn yên ổn. Tôi không cam tâm để cuộc sống bình yên của mình mãi mãi khuấy động rồi mù lên bởi quá khứ đau buồn.

- Khổ thay, Phạm Điền này khi đã nhận trọng trách thì phải làm đến nơi đến chốn, tôi quyết không bỏ cuộc. Nói cho cùng, nếu không được cậu trả tiền thù lao, tôi vẫn tiến hành công việc cho đến lúc có kết quả với khí thế như củ.

Phong Trần cười nhạt :

- Hơn hai năm qua, chú không hề mang về tin nào gọi là có, thì đương nhiên tôi có quyền mất quyền tin tưởng ở chú thôi.

Phạm Điền tự ái :

- Tuý cậu ! Nhưng tôi cam đoan với cậu một điều nếu cô gái ấy còn sống, còn hiện diện trên đời này thì dù cô ấy có ở trên núi cao, dưới vùng biển xa, hay trong tận rừng sâu, tôi cũng tìm mang về một ngày gần đây.

Lời hứa hẹn như đinh đóng cột của Phạm Điền vào thời điểm này không làm Phong Trần vui sướng hài lòng vì thỏa nguyện mà càng khiến anh kinh hoàng thêm.

Phạm Điền tiếp lời :

- Tôi có cảm giác hình như cậu chẳng sốt sắng mấy trong việc tìm kiếm Tiểu Giang ?

Phong Trần giật mình, mặt đánh lại, giọng anh lạnh tanh :

- Tôi chưa hiểu ý chú muốn nói gì ?

Phạm Điền từ tốn :

- Tôi nhận lỗi nếu có nói sai. Giờ xin cậu cho biết ngày mai có đi với chúng tôi không ?

- Ngày mai ư ?

Một câu nói đơn giản, nhưng Phong Trần khó có thể trả lời. Ngày mai ?

Ngày hạnh phúc hay ngày của tai họa ? Rồi Khánh Băng sẽ nghĩ thế nào. Cô sẽ cảm thấy hụt hẫng, thất vọng bên người chồng luôn mang trong mình mặc cảm về nguồn gốc, thân thế và chính mặc cảm ấy giết dần giết mòn nghị lực cùng ý chí phấn đấu của anh.

- Alô. cậu Trần ! Cậu còn giữ máy đấy chứ ?

- Vâng - Phong Trần thần thờ - Chú Điền, chú cho tôi suy nghĩ một lát nhé.

- Được. Tôi sẽ chờ cậu. Cậu Trần à ! - Phạm Điền ngập ngừng - Xin cậu hãy nhớ, sự thật muôn đời vẫn là sự thật, chẳng thay đổi hay che giấu được tai mắt mọi người đâu.

Tự này giờ, tuy lặng thinh, nhưng lão Huỳnh vẫn chăm chú theo dõi từng diễn biến trên gương mặt Phong Trần và những lời đối đáp qua với Phạm Điền, vẻ thất thần của anh khiến lão Huỳnh lo sợ, lão than thầm :

- Lại khổ thằng bé !

Khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh cậu chủ nhỏ, lão Huỳnh ngập ngừng :

- Đã có tin Tiểu Giang phải không ?

Hai tay ôm đầu, Phong Trần thiểu não :

- Chú Huỳnh ! Tiểu Giang về nghĩa là bản di chúc được thực hiện. Và tôi phải ra đi, thế thì cuộc hôn nhân của tôi...Ồi ! Tôi chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến cả. Dù Khánh Băng yêu tôi rất thực lòng, nhưng chắc chắn cô ấy không tránh khỏi hụt hẫng. Tương lai tôi giờ chưa biết đi về đâu, làm sao dám nghĩ đến chuyện vợ con - Phong Trần rên rỉ - Trời ơi ! Tại sao hằng

mấy năm trời nay, ông không giúp cho tôi tìm được Tiểu Giang chứ ! Ngay giữa lúc tôi đang muốn quên thì ông lại khuấy động cho rối mù cả lên. Chú Huỳnh à ! Hãy nói đi, tôi phải làm sao đây ?

Tiếng rên xiết đau thương ấy chẳng những làm lão Huỳnh xót xa xé nát trái tim lão . Có lẽ trời đang trả báo lão. Rồi rầm trầm bẻ, cuối cùng lão cũng nhất định nói lên sự thật cùng nội dung tờ di chúc thứ hai rồi tùy Phong Trần định đoạt đời mình.

.... Cậu Trần, ngày trước mẹ tôi là người giúp việc cho gia đình này, một gia đình có tiếng giàu có. Họ sống với nhau thật hạnh phúc. Ông chủ là con một, muốn gì được nấy, ngay cả việc cưới bà Thanh Vân, người con gái nghèo không cùng giai cấp. Rắc rối xảy ra khi ông Phong Vũ bị tai nạn đưa vào bệnh viện. Không hiểu do trình trạng thực tế lúc ấy hay do sự trách thiếu kinh nghiệm của bác sĩ mà kết quả xét đoán Phong Vũ mang chứng vô sinh trong khi bà Vũ lại sắp đến ngày sinh nở. Ghen tuông đã ghiết lần mòn hạnh phúc vợ chồng. Phong Vũ hành hạ hà khắc với vợ đủ điều. Bà Vũ vẫn một mực kêu oan cho đến khi đứa bé chào đời.

- Là Tiểu Giang ! - Phong Trần ngắt ngang.

- Đúng vậy - Lão Huỳnh khẽ gật - Tiểu Giang đâu ngờ việc mình ra đời là tai họa cho mẹ cô. Mỗi lần nghe Tiểu Giang khóc đòi bú là ông Vũ ghen tức lồng lộn lên chẳng lấy gì dập tắt nổi. vào một đêm mưa...

Lão huỳnh tuần tự thuật lại việc bỏ rơi Tiểu Giang, cái chết uất ức của bà Thanh Vân và kết quả cuộc xét nghiệm về chứng vô sinh ở Phong Vũ năm năm sau đó.

- Việc vô sinh hoàn toàn vô căn cứ. Ông vẫn có khả năng sinh con như bao người đàn ông khác. Chiều hôm ấy. Phong Vũ nhậu một trận toì bời và ôm lấy tôi khóc như trẻ nít.

- Huỳnh ơi ! Tôi là tên sát nhân, tôi đã giết chết mẹ con nó. Chỉ cái chết mới

có thể đền bù bao tội lỗi ấy mà thôi.

Nhìn Phong Vũ vật vã khóc than ngày này sang ngày khác, không chịu nổi nên lão huỳnh đành khai thật.

- Cậu Vũ ! Bé Tiểu Giang vẫn còn sống, được nuôi dưỡng ở một ngôi nhà không xa lắm.

Phong Vũ mừng rỡ vô cùng, vội cho người mang bé Tiểu Giang về. Có lẽ số trời định sẵn, nên khi ông Vũ hồi tâm thì Tiểu Giang đã biến mất. Hỏi ra mới biết bị thua cờ bạc quá đậm, thằng em rể họ của tôi nhẫn tâm bán con bé cho một gia đình giàu dư tiền bạc lại hiếm con cái ngoài Nha Trang.

Ông Vũ tốn hao rất nhiều để mướn người tìm kiếm nhưng chỉ hoài công vô ích phí của. Ngày qua ngày, tuyệt vọng chán chường ăn năn day dứt bào mòn sức khỏe ông đến không ngờ. Thân thể suy nhược, tinh thần bất ổn, bệnh tim thừa dịp xuất hiện. Chạy chữa đủ phương, đủ cách, bệnh vẫn là bệnh bám lấy ông không rút ra được. Bất ngờ giữa lúc ấy, tình cờ giữa lúc ấy Phong Vũ gặp lại người bạn xưa đang lâm vào cảnh khốn đốn, nghèo mạt, vợ chết vì bệnh nan y, trên tay nách đứa bé lên năm, nhưng xem ra chừng hai ba tuổi, đứa bé ôm o gầy mòn trông thật tội nghiệp. Nghĩ tình xưa, ông Vũ cho về sống chung, đứa bé càng lớn càng dễ thương lại ngoan ngoãn, thông minh, nên ông Vũ tha thiết khoản cầu người bạn ấy để ông được quyền nhận đứa bé làm con ruột, với lời hứa bảo bọc nó nên người và quyền thừa hưởng tài sản. Thương con, nghĩ lại thân mình, nên cha đứa bé chấp nhận giao con và ra đi.

- Rồi chú và cha tôi có nhận gì tin tức của ông ấy không ? - Phong Trần nôn nóng hỏi dồn.

Ánh mắt lão Huỳnh thoáng tia sầm buồn, lão buông gọn :

- Ông ta đã qua đời.

Phong Trần lặng người. Thế là hết. Cuối cùng anh vẫn không rõ cha mẹ

mình là ai, nội ngoại nơi nào, chột lão Huỳnh thở dài.

- Tình cảm cha con giữa ông Phong Vũ và cậu thật thấm thiết. Ngay cả đến khi nhắm mắt, cậu vẫn có chỗ đứng không nhỏ trong ông.

Phong Trần gượng nụ cười méo mó :

- Không phải nhỏ cũng chẳng lớn lao gì.

Lão huỳnh chau mày :

- Dựa vào đâu mà cậu khẳng định điều đó ?

Phong Trần lặng thinh, lão Huỳnh hiểu ra gật gù :

- Cậu căn cứ vào bản tin di chúc à ?

Thoáng đỏ mặt, nhưng rồi Phong Trần thú nhận :

- Cũng gần như vậy.

Lão Huỳnh thả khói thuốc thành từng vòn mờ nhạt :

- Cậu hiểu lầm ông chủ rồi. Ông đã có chủ ý trong việc tuyên bố với mọi người, cậu không còn trẻ. Thương cậu nhưng ông cũng thương Tiểu Giang. Làm sao để cả hai được hưởng toàn bộ tài sản ấy mà không phải chia hai, dưới đôi mắt dằn dầy của ông cậu là người tốt nên ông quyết định, tất cả những gì thuộc về Phong gia thì Phong trần là chủ quyền xử dụng với một điều kiện là cưới Tiểu Giang làm vợ.

Phong Trần bật cười, đứng lên nhìn trừng trừng vào lão Huỳnh :

- Lão phản đối cuộc hôn chúng tôi là do thế à ? Không được. Tôi không chấp nhận, vì ngoài Khánh Băng ra, tôi sẽ chẳng chọn ai cả.

lão Huỳnh gằn giọng :

- Luôn cái gia sản này ?

Thoáng khựng lại, nhưng rồi Phong Trần cương quyết :

- Lẽ đương nhiên.

Mặt lão Huỳnh xám như tro tàng, giọng nói lạ lùng hơn bao giờ hết.

- Nhưng tôi không đồng ý.

Chung hững, Phong Trần gất lên :

- Sao lạ vậy ? Tuy phản đối, sau khi nghe tôi phân tích, ông đã thuận rồi kia mà.

Lão Huỳnh gật đầu thật nhanh :

- Đúng. Tôi không chối cãi. Bởi tôi nghĩ, chẳng dễ gì tìm thấy Tiểu Giang. Nay mọi việc thay đổi, buộc tôi phải vậy thôi. Cậu Trần, tôi xin cậu hãy suy tính lại.

Phong Trần bực tức:

- Chú được gì trong cuộc hôn nhân này ? Có chăng chú cũng là chú Huỳnh mà thôi. Tôi mong chú nên xác định đúng vai trò , vị trí trong ngôi nhà này mà xử sự cho đúng.

Lão Huỳnh tức giận đến run rẩy :

- Cậu chủ ! Cậu nở...

Phong Trần điên tiết :

- Bao năm qua, tôi sống cuộc sống chẳng ra gì. Lúc nào cũng nom nớp lo âu bị lật lung trước mặt mọi người. Nhất là mỗi lúc họ gọi giám đốc, một mỹ từ mà tôi đã từng hãnh diện, bây giờ chứa đựng cả sự châm biếm mỉa mai.

Không chịu được, tôi từ chối đến lạnh nhạt đến tàn nhẫn với Bích Tâm cũng vì lý do này. Cha cô ấy tuyên bố trước mọi người "Tôi chọn Phong Trần là rể tương lai vì xứng xui xứng rể, xứng địa vị, chứ đẹp như con bé thừa mứa bọn đàn ông con trai là bác sĩ, kỹ sư bám quanh". Chú biết không ? Nghe câu nói đó, tôi chả trốn vào đâu. Lúc quyết định cưới Khánh Băng là tôi đã quyết định chôn sâu chuyện Tiểu Giang vào quá khứ, không ngờ ông Phạm Điền rồi công rồi nghề làm đồ vờ tất cả. Dù Khánh Băng không phải kẻ xem trọng vật chất hơn tình yêu, nhưng nếu một mai tôi trắng tay thì lấy gì để bảo đảm hạnh phúc đây chứ ? Từ một người có trong người tất cả những ưu đãi của đời, bỗng chốc mất hết thử hỏi làm sao tôi cam tâm. Chú Huỳnh ! hãy

nói đi ! Tôi phải làm sao đây ?

Vừa hét, Phong Trần vừa ném mạnh chiếc gạt tàn vào tường làm vỡ toang ra từng mảnh vụn. Thuận tay, anh vơ luôn cả bình hoa bằng sứ quý định đập tiếp, lão Huỳnh đã chồm tới nắm chặt anh, lạnh lùng :

- Hành động hồ đồ như thế này chẳng giúp ích được gì. Giờ tôi cần nói cho cậu biết nếu cậu cương quyết cưới Khánh băng thì tôi là người đầu tiên báo cho cô ấy biết tất cả những sự việc liên quan đến cậu.

Mắt phong Trần trắng bệch, anh uất ức đến nghẹn ngào :

- Chú dám ! Chú không sợ tôi sẽ tống cổ chú ra khỏi nhà này ư ?

Lão Huỳnh làm lì :

- Vì tương lai, vì hạnh phúc của cậu, tôi chẳng ngại điều gì cả.

Rồi mặc cho phong Trần ngồi thừ ra đó, lão Huỳnh lặng lẽ đứng lên định bỏ đi, Phong Trần gọi gạt lại :

- Nhờ chú gọi điện cho Phạm Điền báo ngày mai tôi sẽ cùng đi với ông ta.

- Tôi gọi ngay.

Lão huỳnh quay lưng thật nhanh để giấu giọt nước mắt mặn nguyền.

Khánh Băng nằm đó, gương mặt trắng bệch héo hon. Đôi môi tái xanh vài nếp nhăn đau khổ ở khóe miệng phía trên đôi má hóp. Hàng mi đen dài chết lặng, bờ mi khép kín, ngực cô phập phồng nhẹ, rất nhẹ khó nhận thấy.

Khánh Băng đang chìm đắm vào sự suy yếu cùng cực mà sự sống như dần dần lìa xa.

Sánh nay như thường lệ, bác sĩ Khanh đến kiểm tra bệnh nhân. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của vị bác sĩ trẻ, Như Nguyễn không nén được sự hồi hộp. Cô cất tiếng rụt rè hỏi.

- Thế nào, thưa bác sĩ ?

Đôi mày bác sĩ Khanh cau lại rồi giãn ra, ông đáp thật dịu dàng :

- Cô ấy đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng...

Như Nguyễn quay phắt lại .

- Nhưng sao hở bác sĩ ? Vết thương ở đầu không ổn ư ?

Bác sĩ Khanh từ tốn :

- Không. Tôi không có ý đó. Tôi chỉ lấy làm lạ, tại sao cô ấy chưa chịu tỉnh.

- Như vậy chúng ta làm cách nào ?

- Việc hồi phục lâu hay mau tùy thuộc vào ý chí của chính cô Khánh Băng mà thôi. Bệnh viện bó tay chả giúp gì được cả.

Như Nguyễn hoang mang :

- Nghĩa là sao ? Tôi thật không rõ.

Về mặt bác sĩ Khanh dăm chiêu :

- Tôi nghĩ, dường như cô ấy đang gặp phải nỗi đau đớn về tinh thần ghê gớm lắm và đây cũng là nguyên nhân dẫn đến sự hôn mê hiện nay. Cô ấy có vẻ không muốn tỉnh. Giờ thì chỉ còn chờ đợi và huy vọng một điều kỳ diệu đến với cô ấy.

Như Nguyễn thờ người ra khá lâu, bỗng cô gằn giọng phản đối :

- Có bệnh đưa vào bệnh viện để nhờ thuốc men, sự chạy chữa tận tình của bác sĩ, giờ lại bảo tự bệnh nhân phải giữ lấy mạng sống của mình. bác sĩ, thật là mâu thuẫn.

Bác sĩ Khanh thoáng phật ý, nhưng vẫn nhỏ nhẹ :

- Vậy ra trong mắt cô, chúng tôi chẳng tận tình với nhiệm vụ à ? Thôi được, cô cứ chờ xem, mọi việc đều có cái tìm uẩn sâu bên trong mà chỉ người trong cuộc mới hiểu. Trao tận tay Như Nguyễn một số thuốc, bác sĩ Khanh dặn kỹ :

- Nhớ cho cô Băng uống thuốc đúng giờ, đúng liều nhé. Nếu có gì, cứ nhấn chuông. Hôm nay đến phiên tôi trực.

- Vâng. Tôi sẽ tuân theo lời dặn dò của bác sĩ.

Như Nguyễn thần thờ suy nghĩ về câu nói của ông : "Điều gì đó gần như

phép lạ". Nghĩa là sao nhỉ ? Chợt cô sáng mắt lên. Hay nhỏ Băng chờ Phong Trần ? Ta phải tới tìm anh ấy mới được. Mặt Như Nguyễn xụ xuống khi cô nhớ tới cậu Nam.

- Tuyệt đối đừng để Phong Trần hay là Khánh Băng bị tai nạn. Nếu cậu ta yêu con bé thật lòng, khắc cậu ta sẽ tự đến, không nên ép buộc.

Cậu Nam nói không sai chút nào, Nhưng cứ ngồi đây nhìn mi sống chết trong gan tấc, ta thật đau lòng quá.

Giữa lúc ấy, Phong Trần đờ người ra chết sững. Dù cố lấy bình tĩnh, nhưng mảnh giấy trong tay anh cứ run lên từng chập, môi anh mấp máy.

- Không thể nào. Không thể nào.

Lão Huỳnh ngạc nhiên chẳng kém, lão mừng rỡ, kêu lên :

- Hèn gì ! Mới gặp con bé lần đầu, tôi thấy quen quen.

Phong Trần nhăn mặt :

- Thế sao chú lặng thinh chẳng nói chi hết vậy ?

Lão Huỳnh có vẻ sượng sùng :

- Tôi cũng đã định nói ra, nhưng khi thấy ánh mắt cậu nhìn con bé, đôi khi khó chịu vì tôi không muốn cậu yêu cô gái nào hết, vì trong trí tôi, cuộc hôn nhân của cậu được sắp sẵn cùng Tiểu Giang rồi.

Phong Trần nhăn mày trách móc :

- Chú có biết làm thế bây giờ rắc rối cho tôi không ? Giờ nói năng sao với Khánh Băng đây ? Chẳng khéo sẽ gây thêm hiểu lầm đó.

Lão Huỳnh chép miệng, lắc đầu :

- Tôi thật đầu ngờ.

Ông Phạm Điền xen vào, thắc mắc :

- Hai người nói gì khó hiểu quá vậy ? Khánh Băng là người yêu của cậu, còn Tiểu Giang đã có lời đính ước từ trước, thuận lợi đôi đường có sao cứ than vãn thờ dài mãi thế ?

- ...

Vừa về đến thành phố là Phong Trần chạy ngay đến nhà Khánh Băng. Qua một thời gian dài vừa nghe cậu Nam "giảng đạo" xong thì trần mới biết Khánh Băng gặp tai nạn và mạng sống đang rất bấp bênh.

Ông Nam đưa Phong Trần đến bệnh viện. Nhìn Khánh Băng thoi thóp trên giường bệnh với những vòng băng trắng xóa, Phong Trần như sắp ngất đến nơi.

- Khánh Băng ! hãy mở mắt ra và nói với anh lời tha thứ. Anh đã biết lỗi rồi. Chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới ngay lập tức khi em lành bệnh, anh sẽ đưa em về thăm mộ ba mẹ, chúng ta sẽ cùng sống hạnh phúc. Trong một mái nhà, em sẽ không còn phải đói, phải khát, phải thiếu thốn vất vả trăm bề nữa.

Bất kể ngày qua đêm lại, Phong Trần ngồi chết dí bên Khánh Băng, không màng ngủ, chẳng thiết ăn, râu ria tua tủa, tóc tai bù xù, mặt mũi hốc hác.

Nhìn thấy ảnh trạng như thế, không ai nỡ trách anh lấy một lời.

Nhìn người con gái yêu thương thêm thiết không đành được lòng, anh cúi xuống hôn thật khẽ lên bờ môi lạnh buốt giá.

- Khánh Băng ! hành hạ anh bấy nhiêu đủ rồi em ạ ! Hãy hôn trả lại anh đi, anh van em, anh van em, anh xin em.

Một tiếng thở dài, rồi hai tiếng khá mạnh. Phong Trần ngồi sững dậy. Đôi mi đen mong manh lay động, đôi mắt nai ngơ ngác rồi mở choàng ra. Phong Trần bàng hoàng, nỗi mừng vui làm anh ngen thở. Chung quanh nhạt nhòa lung linh và sáng dần ở gương mặt thân quen.

- Khánh Băng ! ôi, anh mừng quá.

Trên gò má xanh xao của Khánh Băng thoáng vẻ buồn đến náo nùng, cô cất giọng yếu ớt.

Ông giám đốc ! Ông còn đến đây làm gì ? Ông về đi, hãy để tôi yên ổn mà sống với cuộc sống của mình.

Sau đó, cô nhắm nghiền mắt và dường như lại tiếp tục đắm chìm trong cơn mê. Nụ cười chưa trọn vẹn, vụt tắt, Phong Trần hốt hải nhấn chuông. Một thoáng, bác sĩ Khanh bước tới, hỏi nhanh :

- Chuyện gì thế, cậu Trần ?

- Bác sĩ ạ ! - Phong Trần lắp bắp - Khánh Băng vừa tỉnh dậy, nhưng chỉ nói được vài câu là cô ấy ngất ngay, chẳng hiểu vì sao. Bác sĩ liệu cô ấy còn nguy hiểm không ?

Bác sĩ Khanh thở phào, ánh mắt chẳng giấu được niềm vui.

- Cậu có tới chín mươi phần trăm huy vọng, chỉ yêu cầu tránh mọi trường hợp xúc động thái quá, dù vui hay buồn. Thần kinh cô ấy chưa ổn định lắm đấy, cậu rõ chưa ?

- Vâng. Vâng, tôi biết. Cảm ơn bác sĩ rất nhiều.

Bác sĩ Khanh cười nhẹ :

- Bỏn phận người thầy thuốc thôi, cậu chớ nên bận tâm. Thôi, tôi phải sang phòng bệnh khác đây, gặp lại sau nhé.

Sáng hôm sau, Khánh Băng tỉnh dậy thật sự theo lời bác sĩ Khanh, tránh cho cô mọi xúc động, nên Phong Trần bàn bạc với tất cả là tạm thời giấu nhem lai lịch và thân thế của cô, chờ đến ngày cô bình phục hẳn, sẽ tính.

Ngày qua ngày, Phong Trần vẫn ở cạnh Khánh Băng chăm sóc cho cô chu đáo, nhưng mối quan hệ cả hai chẳng có gì khả quan hơn. Khánh Băng thường ngồi lặng lẽ trong tư thế trầm buồn, cô độc, niềm hồi hận dâng đầy, Phong Trần gọi nhỏ :

- Băng !

Cô không ngóc lên, vẻ thờ ơ lạnh nhạt :

- Gì anh ?

- Anh xin lỗi đã làm em buồn. - Phong Trần ray rức.

Khánh Băng thở dài, mắt nhìn lên trần nhà với nét đăm chiêu.

- Anh không có lỗi chi cả. Lỗi chẳng là ở sự hiện diện của em trong cuộc đời này - Nụ cười héo hắt nở trên môi - Ở đời, thật khó mà lường trước được mọi việc. Cuộc sống luôn luôn xảy ra nhiều điều bất ngờ vui buồn lẫn lộn, tiếc rằng niềm vui chỉ đến với người khác, còn nỗi buồn dành mãi cho số phận hẩm hiu của Khánh Băng này. Rõ ràng quá bất công.

- Khánh Băng ! Đừng nói với anh những lời cay đắng ấy. Nếu em hiểu rằng anh đã phải trải qua những giờ khắc nhớ nhung đau đớn thế nào khi quyết định huỷ bỏ lễ đính hôn - Phong Trần khỏ sở - Anh chỉ không muốn em thất vọng ở anh.

- Thất vọng à ? - Bất chợt Khánh Băng cười khan - Thế bây giờ anh đến có mang huy vọng gì cho em đây ?

- Chúng ta sẽ làm từ đầu - Phong Trần trầm giọng - Hãy cho anh một cơ hội. Giọng Khánh Băng nhỏ nhẹ, nhưng Phong Trần nghe khó chịu cùng.

- Cho anh cơ hội ? Lấy đâu ra, trong khi bản thân em chẳng có. Phong Trần dùng nhọc lòng vì em nữa, em cảm thấy áy náy lắm.

- Khánh Băng ! Anh sẽ nói rõ tất cả với em.

Khánh Băng ngã người ra giường nhắm mắt, đắp chăn lén lút :

- Em nhức đầu quá. Em muốn ngủ một lát.

Biết Khánh Băng vẫn còn đau khổ vì chuyện mình gây ra, Phong Trần chống tay dưới cằm, trầm ngâm :

- Thôi được. Em hãy cố gắng dưỡng cho thật khỏe, chúng ta còn nhiều việc phải bàn bạc. Anh tin rằng khi ấy, em sẽ hiểu và tha thứ cho anh.

Đến ngày xuất viện, Khánh Băng đề nghị với Như Nguyệt :

- Cho ta về nhà mì ở vài hôm nhé.

Cứ đinh ninh rằng Nguyệt sẽ nhảy cẫng lên vì mừng rỡ vì lúc trước Như Nguyệt thường than thở :

- Nhà ta rộng thoáng, ra vào thui thủi chỉ hai mẹ con, anh Minh thì đi

suốt, hay mi dọn lại ở chung với ta nha Khánh Băng.

Thế mà giờ Khánh Băng vừa nói dứt câu, Như Nguyễn đã lúng ta lúng túng.

- Không được. Nhà ta chật hẹp lắm. Với lại, anh Minh sắp cưới vợ, ra vào ồn ào, mi chẳng chịu nổi đâu.

Khánh Băng nài nỉ :

- Ta ở chung phòng cùng mi, tạm thời gian ngắn thôi mà.

Như Nguyễn gạt phắt :

- Nếu được thì ta đã đồng ý rồi, mi khỏi phải nói nhiều.

Thái độ của Như Nguyễn khiến Khánh Băng ngỡ ngàng, nhưng vì tự ái nên cô không kịp để ý nụ cười thật khó hiểu từ môi Như Nguyễn. Liếc nhẹ bạn một cái. Khánh Băng lầm lì :

- Dù sao ta cũng cảm ơn mi vì những ngày qua.

Đến lượt cậu Nam, ông gãi đầu nhăn mặt :

- Mợ con kiên quyết cho đón con về. cậu đã năn nỉ hết lời.

Ông Nam an ủi :

- Nhưng con đừng lo. cậu hứa sẽ không để con bơ vơ. cậu sẽ tìm cho con một chỗ ở và việc làm thích hợp.

Khánh Băng cười gượng :

- Cứ làm phiền cậu mãi con thật ái ngại.

Ông Nam cười hiền :

- Sau cơn mưa trời lại sáng, con ạ. cậu tin rằng rồi đây đời sẽ không bạc đãi con nữa đâu.

Tin tưởng tuyệt đối vào sự sắp xếp của cậu Nam nên Khánh Băng thân nhiên ra xe do Phong Trần lái. Tựa đầu vào nệm xe, cô mãi mê say sưa nhìn ngắm quan cảnh bên đường, nên không hay xe đã dừng lại, đến khi Như Nguyễn nắm tay cô lay mạnh :

- Nè ! Xuống đi ! Tới nơi rồi.

Giật mình, Khánh Băng ngồi sững dậy, mắt mở to, miệng lắp bắp :

- Xuống ...ơ xuống ở đây - Cô lắc đầu ngầy ngậy - Không tôi không vào trong đó.

Nhìn sang Phong Trần, Khánh Băng bậm môi :

- Anh định làm gì tôi nữa chứ ? Bao nhiêu chuyện xảy ra, anh vẫn cảm thấy chưa đủ sao ?

Đưa tay quệt mồ hôi trên trán, anh phân bua bằng giọng thật nhỏ nhẹ :

- Khánh Băng ! Cứ vào uống một tách trà rồi đi cũng chả muộn mà.

Cậu Nam cũng xen vào :

- Không tin cậu sao con ? Từ trước tới nay, cậu mất y tín đến thế u ?- Ông Nam nheo mắt.

Cuối cùng Khánh Băng cũng chịu xuống xe theo tất cả vào nhà, nhưng mặt lầm lì không nói lời nào.

Khi đã cùng yên vị trong phòng khách sang trọng bên những ly trà đường bốc khói thì Phạm Điền là người lên tiếng trước :

- Khánh Băng ! Mới xuất viện sao chẳng vui lại bí xị hoài vậy ? Tươi tắn lên một tí đi nào.

Khánh Băng lầm bầm :

- Tôi muốn nằm nghỉ.

Ông Phạm Điền thân nhiên .

- Khoan đã, tôi có chuyện cần hỏi cô.

Khánh Băng bực bội :

- Ôi, sao rắc rối quá !

Giông ông Phạm Điền nghiêm lại :

- Khánh Băng ! Chuyện này không đơn giản, mong cô rất thành thật cho nhé.

- Chú an tâm khỏi phải lo lắng điều ấy.

Nhìn thẳng vào Khánh Băng, ông Phạm Điền dè dặt :

- Có bao giờ cô nghe đến tên Tiểu Giang không ?

Ngó ra mắt mấy giây, Khánh Băng buột miệng thản thốt :

- Sao chú lại biết tên lúc bé của tôi ?m Chú là ai ?

Ông Phạm Điền thấy hưng phấn, phớt lờ thắc mắc của Khánh Băng, ông hỏi tiếp :

- Cô đừng nghĩ là tôi quá tò mò, nhưng cô có thể cho biết lý do nào đã có sự thay tên này ?

Khánh Băng chớp mắt lia lịa :

Ông bà bảo tôi khó nuôi, ẻo uột, muốn được khỏe mạnh, đặt tên khác thôi.

Theo tôi, chuyện ấy rất bình thường.

Phạm Điền nhú mày :

- Chỉ một câu hỏi nữa, mong cô thông cảm nhé. Cô có một vết son bằng đồng tiền nằm bên ngực phải ?

Đến lúc này thì Khánh Băng không giấu được sự bức tức, lại thêm xấu hổ là họ đã thấy trong khi thay đồ bệnh viện cho cô. Đứng bật dậy, cô lắp bắp .

- Các người đã thấy...Thật quá đáng !

Không để Khánh Băng hiểu lầm, Phạm Điền hấp tấp cắt ngang :

- Cô đã nhầm rồi. Không phải chúng tôi thấy mà nghe. Thấy hay chẳng chỉ lão Huỳnh đây thôi.

Thẹn đến đỏ mặt, Khánh Băng mở to mắt.

- Những gì chú muốn biết, tôi đã đáp ứng đầy đủ, giờ tôi yêu cầu ngược lại, mong chú chớ từ chối.

Phạm Điền nhìn về phía Phong Trần và lão Huỳnh ra hiệu. lão huỳnh không nói, lẳng lặng bỏ đi vào trong. Loáng sau, ông trở ra, trên tay là chiếc hộp đen huyền đầy kín, trao cho Khánh Băng, gương mặt tràn ngập u buồn.

- Này ! Cô hãy mở ra xem đi.

Chiếc hộp vừa bật ra, Khánh Băng ngỡ ngàng kêu lên.

- Chiếc vòng đá màu huyết, tôi luôn cất rất cẩn thận sao giờ nó lại nằm ở đây ?

Bỗng chốc lời mẹ cô văng vẳng bên tai :

- Vòng rất quý và hiếm. Con hãy giữ gìn cẩn thận, biết đâu sau này con cần đến nó. Dù nghèo đói đến độ nào, tuyệt đối không được cầm bán nó, con nghe rõ chưa ?

Lờ mờ hiểu ra, mặt Khánh Băng tái xanh, cô run giọng hỏi :

- Thế này là thế nào ? Chả lẽ cuộc đời tôi và chiếc vòng có liên quan mật thiết với nhau ?

Cậu Nam gật gù :

- Đúng đấy cháu Băng. Cậu đã được lão Huỳnh đây kể rõ tất cả. Con chính là con gái duy nhất của ông Phong Vũ.

Lão Huỳnh buồn bã tiếp lời ông Nam :

- Chúng tôi tìm cô suốt mấy mươi năm qua, ngày trước cũng vì...

Trời đất quay cuồng, môi cô mấp máy rồi nước mắt ứa ra sau khi nghe lão Huỳnh kể lại câu chuyện xảy ra hơn hai mươi năm trước.

- Ôi ! Tội cho mẹ tôi. Mẹ ơi ! Chỉ vì sự ra đời của con mà mẹ phải chết một cách thật oan ức.

Gục đầu vào đôi bàn tay, cô nức lên :

- Tôi sẽ không nhận bất cứ thứ gì do ông ấy để lại đâu. Lúc xưa, nếu chẳng có chú Huỳnh thì tôi đã bị ông ấy giết mất xác lâu rồi.

Ngó Khánh Băng ánh mắt yêu thương. Phong Trần ngọt ngào :

- Khánh Băng ! Đừng giận nha. Lương tâm người cha, người chồng dày vò cắn rứt ông ngân ấy năm trời cũng đủ lắm rồi.

Mặt Khánh Băng đanh lại, cô bật cười khanh khách :

- Ông ấy làm khổ tôi, làm khổ tôi...Sự hối hận của ông ấy có làm cho mẹ tôi

sống lại không chớ ? Còn ông giám đốc - Khánh Băng quắc mắt, miệng cười khuỷu - Giả sử tôi chẳng phải Tiểu Giang, tôi chẳng có tên trong bản di chúc thừa hưởng gia sản to tát kia, liệu ông cò quay trở lại với tôi không ?

Như Nguyễn hết hồn, bùm lấy miệng bạn :

- Khánh Băng ! Mi chớ nên nóng nảy bậy bạ như vậy.

Ông Nam cũng gằn giọng :

- Con giận quá, nên mắt khôn rồi, Khánh Băng ạ.

Lão Huỳnh hốt hoảng nhìn Phong Trần rên rỉ lên :

- Cậu Trần ! Đừng chấp, bởi quá bức xúc, nên Khánh Băng buông ra những lời vô ý vô tâm thôi.

Phong Trần cố lấy lại bình tĩnh. Đốt cho mình điều thuốc rít một hơi thật dài, anh thản nhiên hơn bao giờ hết.

- Cứ để tự nhiên nói lên lời uẩn ức trong tâm tư như thế càng tốt hơn. Xét cho cùng, em đã nói đúng, Khánh Băng ạ. Nếu không được chú Phạm Điền cho biết em là Tiểu Giang chỉ là một thì anh đã không trở lại.

Nét mặt Phong Trần như chàm trở, Khánh Băng sửng người. Sau đó hiểu ra, nàng lẩn xả vào người anh nức nở và nói trong giọng kinh hãi :

- Phong Trần ! Hãy tha thứ cho em. Em thật không cố ý. Em đã hiểu lầm anh.

Phong Trần điềm nhiên vỗ về :

- Anh biết, anh biết. Anh không phiền trách em đâu. Chuyện đã qua rồi, hãy để qua luôn, đừng để trong lòng chỉ chuốc lấy phiền muộn.

Ngẩn mặt lên, anh cười vui vẻ :

Và rồi, Khánh Băng quyết định ở lại, cô biết Phong Trần tự trọng và cao ngạo cứ ngang nhau, chắc chắn anh sẽ không tha thứ cho lời nói trong phút bốc đồng của cô một cách dễ dàng, nên cô muốn ở lại bên Phong Trần, cô muốn chuộc lại lỗi lầm đáng chết của mình.

Mỗi sáng thức dậy cùng ăn điểm tâm cùng đến công ty, cùng trao đổi những vướng mắc trong công việc, cùng ra về, cùng đi dự tiệc chiêu đãi. Phong Trần vẫn quan tâm, chăm sóc, vẫn âu yếm ngọt ngào, nhưng tuyệt nhiên Phong Trần không chạm đến người cô lần nào dù một cái hôn phớt hay vòng tay yêu thương và ánh mắt nồng nàn đắm say hầu như mất hẳn.

Trưa nay, sau cuộc họp đột xuất của ban lãnh đạo, Phong Trần cùng Khánh Băng trở về phòng giám đốc, Phong Trần bỗng dừng lại, vẻ uể oải :

- Anh có hẹn với một người bạn em thay anh điều hành công ty chiều nay nhé.

Khánh Băng xoay người hỏi nhỏ :

- Em đưa anh đến đó.

Khoát tay, Phong Trần gạt phắt :

- Không cần đâu - Thấy mặt Khánh Băng, buồn buồn, Phong Trần trêu -
Đừng nhăn nhó thế, khó coi lắm nhỏ ạ.

Khá lâu, Khánh Băng không được nghe Phong Trần gọi là "nhỏ" thế mà hôm nay nghe lại, cô có cảm tưởng như ngày đầu tiên cô và Phong Trần yêu nhau.

Thấm thoát mà đã bảy năm trôi qua, Phong Trần giờ đã trở thành giám đốc công ty xuất nhập khẩu trà - cà phê Blao với hàng trăm nhân viên dưới quyền, nhưng không vì thế mà anh vội buồn. Anh vẫn nhớ nhà , nhớ lão Huỳnh và nhất là nhớ Khánh Băng đến nhức nhối cả con tim. Đôi lần anh cũng muốn về thăm, nhưng lòng tự ái lại cao hơn núi không cho phép.

- Phong Trần ! Phong Trần à ! Con hãy đọc dòng nhắn tin này, chú thấy lạ quá.

Phong Trần thờ ơ :

- Vâng, con lỡ tay một chốc con sẽ xem.

Ông Đàm Mộc nhăn mặt :

- Không . Việc gì cũng bỏ qua, con đọc ngay cho chú nào. Con nghe chứ ?
Đành bỏ cây viết xuống. Phong Trần cầm lấy tờ báo :

"Phong Trần, anh ở đâu ? Về gấp, chú Huỳnh bệnh nặng, mong anh từng giờ. Khánh Băng".

Phong Trần chết điếng bật dậy, anh lắp bắp :

- Con phải về Sài Gòn ngay, kéo không may lão Huỳnh có gì, con sẽ ân hận suốt đời.

Tỏ ý hài lòng, ông Đàm Mộc gật gù :

- Ồ. Con nên về thăm họ, đừng cố chấp mãi chẳng ích lợi gì, đôi khi chính nó sẽ làm tổn thương những tình cảm không đáng thương tổn ấy con ạ.

Phong Trần mím môi :

- Con hiểu, thưa chú. Con sẽ cố gắng thu xếp việc nhà xong, con sẽ trở lên.

Ông Đàm Mộc xua tay nghiêm giọng :

- Lên hay không tùy con, chú không ép - Ông Đàm Mộc cười hiền hòa - Ta chỉ e lúc ấy con sẽ hối hận vì năm tháng sống phí uổng ở cao nguyên buồn tẻ cô độc này.

Vỗ mạnh vào tay Phong Trần, ông cười khà :

- Cưới vợ ngay đi con. Muộn lắm rồi.

- ...

Đứng trước chiếc cổng quen thuộc, Phong Trần xúc động gần như nghẹn thở. Lao nhanh vào phòng lão Huỳnh, anh ngó dáo dác :

- Chú Huỳnh ! Chú Huỳnh đâu rồi ?

Khi biết là Phong Trần , lão Huỳnh cười ra nước mắt, ông nói ngay trong tiếng nấc nghẹn :

- Phong Trần ! Cậu có nghĩ và thắc mắc về người đàn ông trong truyện kể năm xưa vợ chết sớm, bệnh hoạn không đủ sức nuôi con đành mang nó giao người khác là ai không ?

Phong Trần chau mày :

- Chú Huỳnh ! Chẳng lẽ...

- Đúng vậy.

Mắt Phong Trần cay sè, anh ôm lấy ông, gọi khẽ :

- Cha ! Cha ! Con thật có lỗi.

Cả hai cha con cứ ôm nhau khóc mãi đến khi có tiếng động nơi cửa phòng.

Khánh Băng đứng đó tự bao giờ, dưới ánh đèn hiện rõ đôi môi héo khô, vàng trắng u buồn, mắt sâu thăm thẳm.

Lão Huỳnh lau mắt vẩy cô lại gần :

- Khánh Băng ! Hãy đến đây đi con.

Môi Khánh Băng run lên bần bật, cô nhắm mắt :

- Trời ơi ! Tôi đang mơ hay tỉnh đây ? Khánh Băng mím chặt đôi môi, mắt thấp thoáng nỗi đau nhức nhối, cô bỏ chạy ra ngoài.

Lão Huỳnh giục :

- Con mau tìm con bé mà năn nỉ đi.

Phong Trần tìm được Khánh Băng đang ngồi dựa đầu vào góc Hoàng lan thút thít, anh nghe đau thắt cổ lòng, ngồi xuống bên cạnh cô, anh khàn giọng :

- Khánh Băng ! Đừng khóc nữa mà. Anh thật chẳng ra gì, chỉ vì một chút tự ái hão mà anh nỡ bỏ em, bỏ cha Huỳnh hằng mấy năm trời nay. Hãy tha thứ cho anh em nhé.

Khánh Băng cúi gằm mặt xuống nín thính, nhưng thật ra lòng cô đang dậy sóng vì nỗi nhớ thương đầy ắp bấy lâu nay. Phong Trần lại gọi thiết tha hơn, say đắm hơn.

- Khánh Băng ! Nói với anh một lời đi. Anh xin em.

Anh lại vỗ về :

- Từ nay cho đến suốt quãng đời con lại, anh sẽ không làm cho em buồn

phiền, đau khổ nữa đâu. hãy tin tưởng ở anh và cho anh cơ hội nghe em yêu. Khánh Băng có cảm giác như đang uống vào lòng hàng ngàn, hàng vạn giọt mật ngọt của tình yêu đắm thắm, cô không mở mắt ra mà rèm mi óng anh lệ vương, nước mắt đôn nhận hạnh phúc và nước mắt giã từ chuỗi ngày dài đau khổ. Không dần được niềm cảm xúc căng cứng cả người. Phong Trần kéo mạnh Khánh Băng vào lòng, bờ môi thương nhớ khát khao tìm nhau, từng tiếng nói xen kẽ bị ngắt quãng giữa những chuyển hôn dài.

- Phong Trần ! Anh sẽ không đi nữa chứ ?

- Ừm - Lại một nụ hôn - Khánh Băng này ! Ở trên ấy buồn và nhớ em kinh khủng. Nhiều lúc anh tưởng mình phát điên lên được.

- Em cũng vậy - Khánh Băng ngọt ngào.

- Thế sao lúc này không thềm nói chuyện với anh ? Nhớ anh quên anh đi luôn thì sao ? Ác ghê ! Phong Trần thở dài.

Khánh Băng xụ mặt :

- Chả ai cản đâu. Xi ! Lúc nào cũng tưởng mình quan trọng cả.

Phong Trần phì cười :

- Chẳng quan trọng gì, nhưng thiếu không được à. À ! Mà nè, Khánh Băng ! Chẳng thương anh hay sao mà cứ đuổi xua anh hoài vậy ?

Khánh Băng dẩu môi, ánh mắt nửa âu yếm, nửa giận dỗi :

- Ai bảo mỗi chút mỗi dọa. Đáng ghét, không ưa nổi tí ti nào cả.

Phong Trần tỉnh queo :

- Ghét, không ưa mà cứ vào phòng người khác ngồi khóc lóc than thở nhớ này nhớ nọ. lạ nhỉ !

Khánh Băng then đến đỏ lựng cả mày. cô gơ tay đâm vào ngực anh thùm thụp :

- Ai thềm nhớ.

Phong Trần cười bằng hai con mắt, môi :

- Ông bà ta thường bảo : Con gái nói có là không, nói không là có đó, bởi thế nhỏ khỏi cần đính chính, nhỏ yêu ời.

Khánh Băng phụng phịu háy Phong Trần bằng con mắt có đuôi :

- Người ta lớn rồi mà cứ mở miệng ra là nhỏ ời nhỏ à. Em không nói chuyện với anh nữa đâu.

Phong Trần cười nhỏ :

- Như thế đỡ phí thời gian vô ích. Thật ra mỗi khi gần em, anh cũng đâu thích nói nhiều.

- Anh...anh...Khánh Băng tròn mắt.

- Anh chưa nói hết câu mà, anh không thích nói nhiều, anh chỉ thích...

Thấy Phong Trần ngập ngừng, Khánh Băng chau mày :

- Thích gì ?

- Ghé sát đây, anh mới nói, còn không thì thôi.

Khánh Băng nghiêng người :

- Nè nói đi !

- Nhắm mắt lại.

- Sao khó thế ?

- Ừ. Vậy đó.

Rèm mi hạ thấp, đầu ngẩng lên, Khánh Băng khe khẽ hé môi hồng chờ đợi.

- Ôi ! Khánh Băng ! Em thật dễ thương .

Phong Trần chồm tới, ôm trọn cả thân hình người con gái anh yêu vào lòng.

Khánh Băng chết lịm vì bất ngờ, cả phút sau, cô mới sực tỉnh tránh ra :

- Phong Trần ! Em muốn nín thở rồi nè.

- Ai bảo môi em ngọt chi, khiến anh chẳng thể dứt ra được - Phong Trần thì thâm - Từ nay mỗi buổi sáng, trước khi đi làm, nhỏ cứ "vây vây" với anh, anh cam đoan sẽ no ứ đến trưa và làm việc không biết mệt mỏi là gì cả.

Khánh Băng đỏ mặt, nũng nịu :

- Anh hư thật. Chẳng đứng đắn tí xít nào.

Phong Trần đặt tay lên vai người yêu, nhìn sâu vào mắt cô giao hẹn :

- Ngày này năm sau, em phải cho anh lên chức papa đó, nhớ không ?

- Ôi ! Nói gì mà nghe khiếp vậy ? - Khánh Băng trợn mắt lè lưỡi kêu lên -
Bậy bạ quá ! Em...em chẳng nghe đâu.

Phong Trần nhìn Khánh Băng bằng đôi mắt say mê đắm đuối.

- Cái gì bậy bạ chứ ?

Anh kéo cô ngã hẳn vào lòng, giọng gấp rút :

- Anh nói nhỏ đừng cười nha, thực tình anh chỉ muốn chúng ta làm đám cưới ngay bây giờ thôi.

Xấu hổ, Khánh Băng vùng bỏ chạy. Phong Trần ngẩn ngơ, lòng xôn xao niềm yêu khôn tả. Đến lúc này, anh mới thấm thía lời ông Đàm Mộc đúng là anh đã bỏ phí thời gian châu ngọc của tình yêu.

- Nhỏ Băng ơi ! Chờ anh với.

Ngoài vườn, những chú chim non đang ríu rít chuyền cành. bầu trời mỗi lúc như bừng sáng hơn.

Hết

Đánh máy: vomngoc

Nguồn: vietlangdu.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 3 tháng 7 năm 2004